

ΠΑΙΝΩΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 150

“ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ.”

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 150

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Έρσηα 200
Έξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

30 ΣΕΒΡΙΟΥ—6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1936

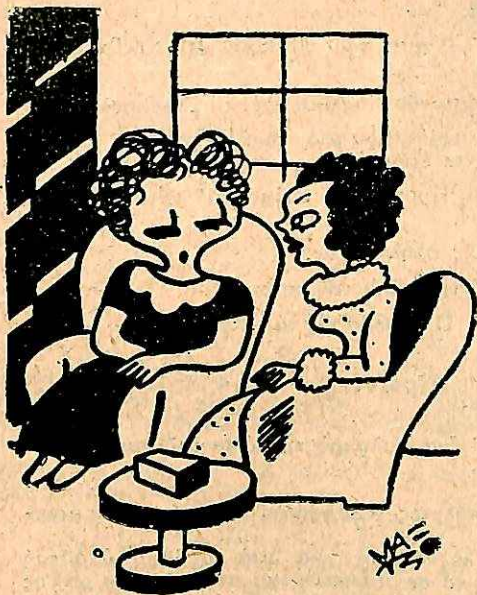
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-233

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

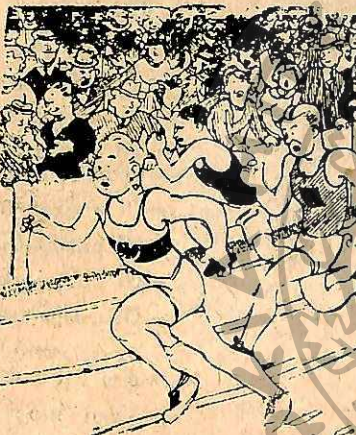


—Κι' ἔτσι τελείωσε τὸ γαμήλιο ταξίδι σου. Ποῦ πήγες;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τὸ ξέρω...Γιατὶ ὁ ἄνδρας μου ἔβγαζε πάντα τὰ εἰσητήρια τοῦ τραίνου.



—Διάβολε! Νὰ γιατί κάνω πάντα λάθος! Νόμιζα πὼς ἦταν «μπεμόλ» κι' ὅμως ἦταν μιὰ μνίγα ἐπάνω στὴ νότα!



—Γιατὶ τρέχουν ὅλοι αὐτοί;
—Ὁ πρῶτος χερδίζει ἓνα χρυσοῦν μετάλλιον.
—Πολὺ καλά. Τότε γιατί τρέχουν οἱ ἄλλοι;



—Τί θόρυβος εἶναι αὐτός;
—Εἶναι κάποιος κύριος ποὺ μὴ λεί μόνος του.
—Μὰ γιατί φωνάζει τόσο πολὺ;
—Γαὶ εἶναι κουφός!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ... ΚΛΑΙΤΕ

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΤΙΣ... ΚΑΚΟΗΘΕΣΤΑΤΗ

Ἠρώτησαν τὸν Τίμον Ἀτιμον:
—Εἰπέ μας, Τίμε Ἀτιμε, ἀπὸ τί εἶναι κατασκευασμένη ἡ μύτη τοῦ Μεγάλου Λαῖ-λάμα;

—Ἀπὸ Λαμαρίνα!
Καὶ ἤκοισθη τενεκεδοκρουσία εἰς τὴν Ὑψηλίον μέχρις Ἰνδιῶν καὶ Θιβέτ.

—Εἰπέ μοι, Τίμε Ἀτιμε, πὼς χαρακτηρίζονται τὰ ζᾶ ποὺ ἔχουν χάρη;

—Ζάχαρι
Καὶ ἐγλυκοσάλιασε ἡ μισὴ ἀνθρωπότης!
—Εἰπέ μας, Τίμε Ἀτιμε, πὼς θὰ πῆς τὴν Ζάν Δ' Ἀρκ εἰς τὴν Γαλλικὴν, ὅτι εἶναι καλή;

—Ζάν μπόνι!
Καὶ ἐδέχθη καρπαζὲς συγχαρητηρίων!
—Εἰπέ μοι, Τίμε Ἀτιμε, πὼς λέγονται τὰ δοχεῖα ὅταν ἀνέχουν εἰς ξένους!

—Ξενοδοχεῖα!
Καὶ ἐφριξάν ὅλοι οἱ παρεπιδημοῦντες

τουρίστ.

—Εἰπέ μας, Τίμε Ἀτιμε, πὼς λέγονται τὰ μύδια ὅταν τὰ πουλάη μιὰ κυρούλα στὸ δρόμο;

—Κεραμύδια!
Γι' ἔπεσαν στὸ κεφάλι του ὅλα τὰ ξεκάρφωτα κεραμίδια τῆς πρωτεύουσας.

—Μπορεῖς, Τίμε Ἀτιμε, νὰ μᾶς ὀνομάσῃς κάποιον ποὺ ἔχει καὶ τὴν νίκη καὶ τὴν ἥττα μαζί του; Πὼς θὰ τὸν πῆς;

—Νικήτα!
Καὶ ἡσθάνθησαν τὰ ῥίγη τοῦ θανάτου οἱ ἀκούσαντες!

—Τί κάνεις, Τίμε Ἀτιμε, ὅταν φορᾷς ἓνα κύκλο στὸ κεφάλι;

—Κυκλοφορῶ!
Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ διακοπῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ ἀναγράφαντος φύλλου μας.

ΦΡΙΕΟΣ ΗΛΙΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.788.85
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Δέν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς.

Νά γένη ὁ κ. Ξενόπουλος ἕνα ἄρθρο γιά νά παινήσῃ τὸ... σπιτάκι του τὸ φιλολογικό.

Νά γίνουν μερικὲς αὐτοκτονίες μὲ κινίνη.

Νά εὐρεθοῦν δυὸ τρία ἐκθετα.

Νά σκοτώσουν οἱ σωφὲρ κάμποσους πεζοὺς!

Νά ἀνακαλυφθῇ καμμιά ἀνωμαλία εἰς τὰς διαχειρίσεις.

Χωρὶς νά κουμπουρωθοῦν δυὸ τρεῖς δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν.

Χωρὶς νά πάθῃ παράλυσιν τὸ θερίο τῆς Κηφισιάς.

Χωρὶς νά καταδικασθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγορανομία οἱ μισοὶ ἐπαγ-
γελματῖαι γιά καταστρατήγησιν τοῦ νόμου καὶ νοθεία.

Χωρὶς νά σᾶς σερβίρωμε τὸν πάγο τῆς... στήλης μας.

Ἐνοίκια.

Λένε πὼς τὸ ζήτημα τῆς στέγης
μὲ τὰ νέα κτίρια λυετ' ὁμαλῶς,
ὅμως σὰν ἀκούσης τὰ ἐνοίκια
ἀπὸ φρίκη σοῦ λύνεται ὁ ἀφαλός!

Μία πρόταση.

Μία πρόταση μᾶς κάνανε τὶς ἄλλες
ἀπὸ τὶς πιὸ σπουδαῖες καὶ τὶς πιὸ μεγάλες
Νά στείλωμε σὲ μιὰν Ἑκθεση Ἑλληνικὴ
εἰς τὴν Γαλλία κάθε ἀξία ἀρχαιολογική.
Κάθε γλυπτὴ ἀξία κι' ἐμμορφάδα
Νά ἐκτεθῇ νά ρεχλαμάρῃ τὴν Ἑλλάδα.
Τὸ πρᾶγμα θάξῃ κάποια σημασία
ἀν στέλναμε ὅ,τι ὑπάρχει στὰ Μουσεία.
Χρόνια γινήκαμε γιά τοὺς θεοὺς κιμᾶς
Τῶρ' ἄς δουλέψουμε κι' αὐτοὶ γιά μᾶς.

Καὶ φαντασθῇτε ξαφνικὰ τὴν Ἀφροδίτη
παῖδαγωγὸν σεμνὴν, ξεχωριστὴν
σὲ κάνα Παριζιάνικο μεγάλο σπίτι
μὲ τὸν υἱὸν τὸν Ἐρωτα διὰ... προγυμναστή!

Κατόπιν τὴν Ἀρτέμιδα, παρακαλῶ,
σὲ κάποια Τράπεζα τῶν Παρισίων δακτυλό!
Τὴν Ἀθηνᾶ μὲ σὶκ καὶ τουαλέττα
σὲ κάποιο μαγαζί γιά... μιντινέντα!

Ἡ Ἥρα πιά... μαμὴ σὲ κλινική.
Ἡ Δήμητρα χαρτοῦ μοναδική
Κι' ἡ Περσεφόνη πού στὰ σκοτεινὰ γλεντάει
Στάρ πιά σὲ Σινεμά αὐτὴ θά πάη

Ὁ Ζεὺς στὰ καμπαρὲ αἰώνια θά γυρίξῃ,
Ὁ Ἡφαίστος σωφὲρ ὁ κατεργάρης,
Ὁ Ἄρης τιμειρᾶκια θὲ νά τηγανίξῃ
κι' ὁ Ποσειδὼν στὸ Σηκουάνα πιά βαρκάρης.

Ὅσο γιά τὸν Ἑρμὴ τοῦ Πραξιτέλη
αὐτὸς τοὺς γυμνιστὰς θά ὀργανώσῃ
Καὶ θά βρεθῇ καμμιά ἐκ τῶν ἐν τέλει
νά τότε πάρῃ ζιγκολὸ νά τὸν σπιτώσῃ!

Ὅσο γιά τὸν Ἀπόλλωνα τὸν ἀρχιτεμπέλη
πού μόνο γράμματα καὶ τραγουδάκια θέλει
Καὶ αἰώνια κουρελῆς ἀβράκωτος πομένει
μὲ τὴν κοιλιά ἀδειανή καὶ πεινασμένη
αὐτὸς θά γίνῃ ῥεπορτερ σ' ἐφημερίδα
Κι' ἔτσι θά ναι τὸ μάτι του πάντα... γαρίδα!

Χρηματιστήριον νομισμάτων καὶ δανείων.

Πάγιον: τὸ χαμόγελο τῶν πενθεράδων πού ἔχουν κόρη γιά
παντρεία.

Ἀναγκαστικόν: τὸ φιλῆμα τοῦ γαμπροῦ στὴ πενθερά πού
φυσάει!

Μονοπώλιον: μυθιστοριογραφίας ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλον.

Λέει: πὼς εἶναι μόνο τριαντάρα-μιά πρωταγωνίστρια μας ἐ-
ξηνταπέντε ἐτῶν.

Δουλάριον: ζητημένον. Προσφοραὶ ἐλάχισται μετὰ μεγάλων
ἀξιώσεων.

Δάνειον: τὸ πνεῦμα τῆς στήλης μας.

Μάρκες: ἄφθονες στὰ τραπέζια τοῦ πόκερ.

Ὁμολογία: ἐρωτικά. Πληθώρα εἰς τὰ μπαῖν μίξι!

Εἰρωνίες.

—Ν' ἀκούς νά λένε σ' ἕνα φαλακρὸ τὴν ὥρα τοῦ καυγᾶ. «Θά
σὲ ξεμαλλιάσω, καϊμένε!»

—Νά σοῦ λήθῃ ἕνας ξυπόλυτος. «Σὲ γράφω στὰ παπούτσια μου.»

—Νά μιλάς μιὰ ὥρα σὲ κάποιον γιά μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσίν
σου, πού σὲ ἀκούει χωρὶς νά σὲ διακόπῃ καὶ στὸ τέλος νά μάθῃς
πὼς εἶναι κοφάλαλος!

Κοψίματα.

Κοντεύουμε νά καταντήσωμε Κόπται.

—Στὰ καφενεῖα, στὶς λέσχες, στὰ σαλόνια κ ὁ β ε τ α ι τακ-
τικὰ ἢ τράπουλα.

—Οἱ διάφορες κυρίες ἀμφιβόλου... περιεχομένου κ ὁ β ο υ ν
τοὺς ἀφελεῖς.

—Τὰ ὦτ' αὐτῶν κ ὁ β ο υ ν σειρὰ στοὺς δρόμους.

—Τὰ λαδικὰ κ ὁ β ο υ ν καί... ῥάβουν!

—Οἱ πρόσφυγες κ ὁ π τ ο ν τ α ι ὑπὲρ μιᾶς στέγης.

—Τὰ κορίτσια κ ὁ β ο υ ν τακτικὰ τὰ μαλλιά τους καὶ τὰ
γεροντοπαλλήκαμα τὰ μουστάκια τους.

—Οἱ μπακάληδες κ ὁ β ο υ ν τὴν πελατεία τους.

—Οἱ μπράβοι μᾶς κ ὁ β ο υ ν τὸ βήχα.

—Οἱ βιβλιόφιλοι κ ὁ β ο υ ν τὶς σελίδες τῶν νέων βιβλίων.

—Οἱ φουρναρέοι κ ὁ β ο υ ν μονέδα.

—Ἡ πελατεία μερικῶν ἑξαχροπλαστείων ἀναγνωρίζεται ἀπὸ
τὸ κ ο ψ ῖ μ α τ α.

—Ὅλοι κ ο π τ ὁ μ ε θ α ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς.

—Ἡ Ἐλευθερία μας γνωρίζεται ἀπὸ τὴν κ ὁ ψ η.

—Οἱ ἀναγνώσται μου φωνάζουν. Κ ὁ φ τ ο !

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ, ΑΓΑΠΗ!

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΤΣΑΝΣΕΛΟΡ

Ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῶν
ἀκροατῶν, ἡ Ἑλλεν
παρακολουθοῦσε τὴν δι-
κη. Παρακολουθοῦσε ὁ-
λες τὶς δίκες τοῦ ἀνδρός της, τοῦ δια-
σήμενι δικηγόρου Στάνλεϋ Πέτερσον.
Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια πού ἦσαν
παντρεμένοι, ὁ Στάνλεϋ ἐπέμενε νά
βλέπῃ τὴν γυναῖκα του σὲ ὅλες του τὶς
δίκες. Στὴν ὁρχή ἦταν μιὰ ἰδιοτροπία
ἐρωτευμένου ἀνδρός, πού νόμιζε πὼς
ἐμπνέεται ἡ πού ἐμπνεόταν πραγματικά
ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς ἀγαπημένης γυ-
ναίκας του. Ὑστερα, σιγά—σιγά, εἶχε
μετατραπῇ σὲ συνήθεια καὶ γρήγορα
πῆρε μορφή, πεποιθήσεως, ψυχώσεως
πραγματικῆς. Τώρα, ὁ Στάνλεϋ Πέτε-
σον μπορούσε νά ὀρκισθῇ ὅτι, ἂν ποτε
ἔλειπε ἡ γυναῖκα του ἀπὸ μιὰ δίκη, ἡ
δίκη ἦταν χαμένη.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλ-
λη φορὰ, ὁ δικηγόρος ἤθελε νά νοι-
θῇ τὴν Ἑλλεν κοντὰ του, ἤθελε νά
μπορῇ, σὲ δεδομένη στιγμή, νά σηκώ-
σῃ τὸ βλέμμα του καὶ νά συναντήσῃ
τὸ βλέμμα της, γιά νά μπορῇ ἔτσι νά
προχωρήσῃ μ' ὅλο του τὸ θάρρος στὴ
δύσκολη, πράγματι, ὑπεράσπιση τοῦ πε-
λάτου του...

Ἡ Ἑλλεν ἄκουε ἀφηρημένα τὴν ἀ-
γόρευση τοῦ Στάνλεϋ. Ὁ νοῦς της ἀνα-
πολοῦσε μιὰ ὑπόθεση δύο ἐτῶν, ἕνα τα-
ξίδι της στὴν Κιανὴ Ἀκτή...

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ γυναῖκα
τοῦ δικηγόρου εἶχε αἰσθανθῇ μιὰ κού-
ραση ἀπὸ τὸν ὀκταετὴ συζυγικὸ βίον.
Ἡ καρδιά της εἶχε ποθήσῃ ἕνα ταξεί-
δι ἀναφυγῆς, ἕνα ταξίδι χωρὶς τὰ παι-
διά της, χωρὶς σκοτούρες, χωρὶς τὴν διαρκὴ ἀγωνία γιά τὴν ὑ-
γεία τους. Ὁ Στάνλεϋ εἶχε τότε πολλὰς δουλειές, εἶχε ἕνα σωρὸ
φαικέλους νά μελετήσῃ, καὶ κάτι ἐπείγουσες κτημντικές ὑποθέ-
σεις πού τὸν κρατοῦσαν στὴν πρωτεύουσα.

Ἔτσι ἡ Ἑλλεν εἶχε φύγει μόνη, ἐλεύθερη γιά δέκα πέντε ἡ-
μέρες, ξένοιαστη, διψασμένη γιά καθαρὸ ἀέρα καὶ νέους ὀρί-
ζοντας.

Ἡ ψυχικὴ κατάστασίς της ἦταν τέτοια ὥστε ἡ περιπέτεια, πού
τῆς ἦταν κάτι ἀγνωστό καὶ ἀντίθετο πρὸς τὸν χαρακτῆρά της,
τῆς φάνηκε νάπως ἐλκυστική. Παρουσιάστηκε μέσα σὸ τραῖνο,
στὸ πρόσωπο ἑνὸς ὁραίου ἀνδρός τριάντα πέντε περίπου ἐτῶν, μὲ
χαρακτηριστικὰ συμπαθέστατα καὶ ὑψὸς κοσμικὸ, πού καθόταν
ἀκριβῶς, ἀπέναντί της στὸ βαγκὸν ρεστωράν. Ἐπίασαν γρήγορα
συζήτηση.

—Πηγαίνετε ὁλομόναχη; ρώτησε αὐτός.

—Ναί.

—Φαντάζομαι ὅτι θάχετε συγγενεῖς στὴν Νίκαια;

—Ὁχι.

—Πὼς σᾶς λένε;

—Τί σημασία ἔχει τὸ ὄνομά μου; Φωνάζετέ με Μαίρη! αὐτὸ
εἶναι ἀρκετὸ.

—Σωστά. Κοί σεις λέγετέ με Κλάρκ.

Ἐμειναν σχεδὸν τελευταῖοι στὸ βαγκὸν ρεστωράν.

Σιγά—σιγά, ἄρχισαν νά μιλοῦν μὲ περισσότερη οἰκειότητα
καὶ ὅταν χωρίστηκαν, ἡ Ἑλλεν εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι χρόνια ὀ-
λόκληρα γνωρίζονταν μὲ κείνον τὸν ἄνδρα.

Ὅταν ἔπεσε νά κοιμηθῇ, στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμά της, φρόν-
τισε νά κλειδώσῃ τὴν πόρτα.

Ὑστερα, ἄλλαξε γνώμη καὶ—μολοντί ντροπιασμένη ἀπὸ τὴν
χειρονομία πού σκόπευε νά κἀνῃ—σηκώθηκε καὶ ξεκλείδωσε.

Δὲν γελᾶσθηκε, πρᾶγματι. Μόλις οἱ τελευταῖοι καθυστερημένοι
ταξιδιῶται ἐπαυσαν νά κυκλοφοροῦν μέσα στοὺς μισοσκότεινους
διαδρόμους καὶ ἀπεσύρθηκαν γιά νά κοιμηθοῦν, τὸ πόμολο τῆς
τόρτος της γύρισε ἀθρόονα καὶ ἡ μορφή τοῦ Κλάρκ ἐμφανίστηκε
τὸ κατ'ὄψιν. Ὁ Κλάρκ ἔκλεισε γρήγορα τὴν πόρτα καὶ πλησίασε
τὴν Ἑλλεν.

* *

Πέρασαν μαζί δέκα πέντε ἀλυσμόνητες μέρες στὴ Νίκαια. Κα-
εἰς ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν ἐπέμεινε νά ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτό-

ΠΑΝΘΕΟΝ



Ἡ ψυχικὴ της κατάστασις ἦταν τέτοια, ὥστε...

μέσα σὸ μυαλό της, ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἶχε δὴ τὸν κατηγοροῦ-
μενο, ἡ γυναῖκα τοῦ δικηγόρου μὲ τρομακτικὲς προσπάθειες κα-
τάρθωνε νά συγκρατηθῇ. Ἀλλ' ὁ πόνος παρεμόρφωνε τὰ χαρα-
κτηριστικὰ της καὶ θόλωνε τὸ βλέμμα της.

Ἦλθε ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Στάνλεϋ Πέτε-
σον. Ὁ διάσημος δικηγόρος ἐφθανε στὰ ἀποφασιστικὰ ἐπιχειρη-
ματά του, σὲ κείνα πού ἐπρεπε νά ἀναπτυχθοῦν μὲ πραγματικὴ
πίστη, μὲ τὴν δυνατὴ ἐκείνη λάμψη τὸ βλέμμα, πού π ε ἰ θ ε ι,
πού ἀ ν α γ κ α ζ ε ι τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ ἀκροατήριον νά ἰ-
δοῦν τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ὑπερασπιστοῦ ὑπὸ τὸ ἴδιο πρίσμα ὑπὸ
τὸ ὅποτον τοὺς βλέπει κι' ἐκεῖνος.

Ὁ Στάνλεϋ Πέτερσον σήκωσε μὲ τρόπο τὸ βλέμμα, περιμέ-
νοντας νά συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας του. Κατάπληκτος
εἶδε τὰ μάτια της νά ἔχουν μιὰ ἔκφραση ἀπληγῆ, εἶδε τὰ χαρα-
κτηριστικὰ τοῦ προσώπου της νά συσπώνται, φανερώγοντας ἕναν
ἀπέραντο πόνο. Ἡ κατάπληξις τοῦ μετετράπη γρήγορα σὲ ἀγω-
νία, σὲ φόβο. Ὑστερα, ἐπηρεασμένος σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ ἀπὸ
τὴν δεκαετὴ συνήθειά του νά ἐμπνέεται ὅταν ἐβλεπε τὴν Ἑλλεν,
κυριεύθηκε ἀπὸ ἕναν πραγματικὸ πανικό. Τὸ ἀκροατήριον εἶδε τὸν
διάσημον δικηγόρο νά σηκώνῃ ἐπανειλημμένως τὰ μάτια πρὸς τὰ
θεωρεῖα. Ὑστερα τὸν ἄκουσε νά μιλῇ μὲ φωνὴ σχεδὸν ἀγνώρι-
στη, μὲ φωνὴ παγωμένη, κενὴ ἀπὸ κάθε πειστικότητα.

Οἱ λογικώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς κατάλαβαν ὅτι ὁ Μόρφυ
Μαρτινγκέλ ἦταν πιά χαμένος ὁριστικά. Ἡ ὑπόθεσίς του ἄλλωστε
ἦταν ἀπλὴ. Ὁ ἴδιος εἶχε ὁμολογήσῃ στὴν ἀνάκριση ὅτι εἶχε
σκοτώσει τὴν γυναῖκα, καὶ εἶχε ἀρνήθῃ νά δόσῃ οἰαδήποτε ἐξη-
γηση τοῦ ἐγκλήματός του. Τώρα, μὲ τὴν ἀποτυχημένη ὑπεράσπιση
τοῦ συνηγόρου του, ἡ κατάδική ἦταν ἀναπόφευκτη.

Οἱ ἐνορκὶ ἀπεσύρθηκαν πρᾶγματι καὶ ἐπέστρεψαν σὲ ἕνα τέ-
ταρτο τῆς ὥρας.

Μὲ γουρλωμένα μάτια ἡ Ἑλλεν τοὺς εἶδε νά ξανακάθονται
στὶς θέσεις των, καὶ μὲ ἀνέκφραστη ἀπελπισία ἄκουσε τὴν εἰς
θάνατον καταδίκη τοῦ Μόρφυ Μαρτινγκέλ—ἡ μᾶλλον ὀχι—τοῦ
Κ λ ἄ ρ κ, τοῦ ἀγαπημένου της Κλάρκ...

Ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία της, βρισκόταν μέσα σὸ
ταξί πού τὴν πῆγαινε σὸ σπῖτι της.

Ὁ ἄνδρας της τὴν κύταζε μὲ ἀγωνία.

—Μὰ τί ἐπαθες, Ἑλλεν, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ;
(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 2429)

ΕΝΑ ΑΓΓΛΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΛΑ ΧΡΥΣΗ ΜΟΥ

Δεσποινίς, θέλετε να σας βοηθήσω;
Ένα μικρό κεφαλάκι ά-
νασηκάθηκε ξαφνιασμένο και δύο υπέροχα γκριζα μάτια, που κύ-
ταξαν έως εκείνη την στιγμή την μηχανή του αυτοκινήτου, καρ-
φώθηκαν έρωτηματικά στο πρόσωπο του Ρόντυ. Τό πεισμαμένο,
κατακόκκινο στόμα του κοριτσιού μίλησε επί τέλους:
—Αχ! πόσο θά με υποχρεώσατε, κύριε! Είναι δύο ώρες που
τυραννίζμαι μ' αυτήν την μηχανή και δεν μπόρεσα να εξακριβώσω
ποιά είναι η βλάβη της...
—Ω! δεσποινίς μου, η μηχανή είναι γυναίκα και δεν λείει
ποτέ τα μυστικά της σε άλλη γυναίκα, απήντησε χαμογελώντας ο
Ρόντυ. Να δήτε τι γρήγορα που θά τ'ά εμπιστευθώ σε μένα!
Μιλώντας είχε βγάλει το σακκάκι του και έσκυβε πάνω άπ' το
μωτόρ.
—Έλο, χρυσή μου, πές μου τί έχεις; Είπε άπευθυνόμενος προς
την μηχανή και χαϊδεύοντας τ'ά διάφορα εξαρτήματά της... Έλα,
έλα, μην φοβάσαι από μένα! Θά γιαιτρέψω τόν πόνο σου, μην ά-
νησυχής... Όχι; Δεν θέλεις να μιλήσης;
Τό βλέμμα του, βλέμμα πεπειραμένου οδηγού, έλαμπε από την
άποτελεσματική παρατηρητικότητα εκείνου που κα τ α λ α β α ί ν ε ι εύκολα.
—Α! ά! δεν θέλεις, λοιπόν, να μου πής τό μυστικό σου; έξα-
κολούθησε γελώντας. Θά τό άνακαλύψω μόνος μου... Νά!... Έσύ,
παιδί μου, έχεις άρτηρωσκλήρωση... πίεση, μεγάλη πίεση...
Πίεζε την βαλβίδα του καρμπυρατέρ... Ύστερα άνασηκάστηκε,
έβραζε ένα βλέμμα θαυμασμού στην δλοκαίνουργια κουρτίσα και
μουρμούρισε:
—Άρτηρωσκλήρωση! Σε τέτοια ηλικία; Πώς τ'ά κατάφερες,
παιδάκι μου;...
Ξεβίδωσε την μικρή άποθήκη, καθάρισε τις σκόνες που είχαν
κλείσει τόν λεπτό σωλήνα, ξανάβαλε τ'ά πάντα στην θέση τους και
πάτησε πάλι την βαλβίδα. Η βαλβίς άνεβοκατέβαινε με μεγάλη
εύκολία.
—Όρίστε, φώναξε χαρούμενος ο Ρόντυ. Η πίεσις έχει περάσει.
Γύρισε προς την χαριτωμένη αυτοκινήτρια:
—Δεσποινίς, τό αυτοκίνητό σας είναι έν τάξει!
—Τόσο γρήγορα;
Τ'ά ώραία γκριζα μάτια εξέφραζαν την κατάπληξη.
—Μά δεν σ'ας τ'άπα, δεσποινίς μου, ότι οι γυναίκες έμπιστεύον-
ται γρήγορα τ'ά μυστικά τους στους άνδρες;... Νά, παραδείγματος
χάριν, τ'ώρα θά μου πής και σεις τό μυστικό σας...
Η ώραία νέα γέλασε.
—Τό μυστικό μου!... Νά, σ'ας τό π'ω άμέσως, κύριε. Πηγαίνω
στο Μπόνλντεν. Θέλετε να σ'ας πάρω μαζί μου;
—Στό Μπόνλντεν; Είπε ο Ρόντυ.
Έτοιμάστηκε να κάνει ένα μορφασμό άποδοκμασίας. Δεν ήθε-
λε ούτε να άκούη καν την κοσμική αυτή λουτρόπολη, με τους
Γι' αυτό και ο ίδιος είχε προτιμήσει τό ήσυχο Μέλτον-όν-Σάντ,
που ήταν σε άπόσταση άνω χιλιομέτρων από τό Μπόνλντεν.
Συγκρατήθηκε όμως ένκαίρως.
—Νάί βέβαια, στο Μπόνλντεν. Μένω εκεί. Έξερете τί ώραίο
μέρος που είναι;
—Όραίο; υπέροχο! άνεφώνησε ο Ρόντυ Νόρτον.
Ανέβηκε στο αυτοκίνητο και τό άμάξι ξεκίνησε με μεγάλη τα-
χύτητα. Κατό την μικρή άλλωστε διαδρομή, οι δυο νέοι δεν μίλη-
ριτωμένη δεσποινίς σταμάτησε άπότομα. Τ'ά ώραία γκριζα μάτια,
στράφηκαν προς τόν Ρόντυ.
—Και τ'ώρα, κύριέ μου, σ'ας άπολύω...
—Ω! Τόσο γρήγορα!
Η άπογοήτευσίς είχε ζωγραφισθή στο πρόσωπο του Ρόντυ.
—Κρίμα, μουρμούρισε. Άντι νά είναι τόσο μηδαμινή ή βλά-
βη του αυτοκινήτου σας, θά προτιμούσα νάταν σοβαρότερη. Αύ-
την την στιγμή θά βρισκόμαστε ακόμη στην λεωφόρο.
—Άλήθεια, θά προτιμούσατε;
Τό ύφος της νέας είχε μιά έλαφρά ειρωνία.
—Βέβαια. Θάθελα, παραδείγματος χάριν, να είχε στραβάσει
ό άξων, να είχαν σκάσει τ'ά τέσσερα λάστιχα...
—Ω Θεέ μου! Μά εσείς όνειρεύεσθε την καταστροφή του
αυτοκινήτου μου.
—Όχι, δεσποινίς μου. Θά φρόνιζα να νά ισιώσω τόν άξωνα,
θά κολλόσα τ'ά σπασμένα λάστιχα. Η ώρα όμως θά περνούσε

έν τ'ω μεταξύ, θά νύκτωνε, θά έβγαινε τό φεγγάρι!... Άλήθεια,
θάθελα να σ'ας δ'ω π'ως έλθε στο φ'ως του φεγγαριού...
—Έν τ'ω μεταξύ, έχετε την καλωσύνη να κατεβήτε για να με
δήτε π'ως είμαι από μακριά όταν οδηγώ τό αυτοκίνητό μου; άπ'ήν-
τησε ή νέα γελώντας.
—Μιά τελευταία έρώτηση, ίκέτευσε ο Ρόντυ πατώντας τό πόδι
του στο έδαφος.
—Νάί;
—Πού μένετε;
Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε άπότομα.
—Στό «Σπλέντιτ», περίεργε κύριε! φώναξε επάνω από τόν όμο
της ή χαριτωμένη σωφερίνα.
Τήν άλλη μέρα ο Ρόντυ έτοιμάσε τις άποσκευές του. Τό φιλή-
συχο Μέλτον-όν-Σάντ έπαυε πιά, να παρουσιάζη τό παραμι-
κρότερο ένδιαφέρον γι' αυτόν. Είχε σκεφθή ότι, στο κάτω-κάτω,
τό Μπόνλντεν ήταν μιά ώραία λουτρόπολις, ότι ή πολυτέλειά της,
έπί τέλους, δεν ήταν τρομακτικό μειονέκτημα και ότι μπορούσε
κανείς να συνήθιση στους θορύβους της και στις κομπές μέχρι
ονομασιού φουσιγνωμίες της, έφόσον, πρ'ό παντός, θά έβλεπε ανά-
μεσα σ' αυτές τις φουσιγνωμίες, μιά εξαιρετικώς συμπαθή, με
μικρά και χαριτωμένα χειλάκια και γκριζα εκφραστικώτατα
μάτια.
Έτσι ο Ρόντυ Νόρτον άλλάξε τόπο παραθερισμού και πήγε στο
Μπόνλντεν. Έγκαταστάθηκε, φυσικά, στο ξενοδοχείο «Σπλέντιτ»
και από την πρώτη στιγμή άρχισε να περιφέρη τό βλέμμα του
στο ώραία σαλόνια του ξενοδοχείου, στο έστιατόριό του, άκόμη
και στους διαδρόμους.
Αγωνιούσε κυριολεκτικά στη σκέψη ότι άργά ή νωρίς θά συ-
ναντούσε την ώραία του άγνωστη.
Πέρασε όμως μιά δλόκληρη μέρα και ή συνάντησις αυτή δεν
πραγματοποιήθηκε. Τό βράδυ στο χορό, δεν έφάνη πάλι. Χόρε-
ψε με όλες, έπιασε κουβέντα με όλες, αλλά καμμιά δεν μπόρεσε
να του δ'οση ούτε την παραμικρή πληροφορία.
—Άρχισε ύστερ' άπ' αυτό ν' άνησυχή. Τήν άλλη μέρα μάταια
έξακολουθούσε τις άναζητήσεις του κι' άποφάσισε, αν δεν την έ-
βλεπε κι' εκείνο τό βράδυ, να ένεργήση διαφορετικά.
Βράδυσε πράγματι, τό έστιατόριό του ξενοδοχείου γέμισε από
πελάτας, ύστερα ένας-ένας άρχισαν να άποσύρονται και ή νέα
με τ'ά γκριζα μάτια δεν είχε ακόμη εμφανισθή. Ο Ρόντυ σηκώθη-
κε τότε. Καταλάβαινε πόσο τολμηρό και άσήμαντο συνάμα θά
ήταν τό πρώτο του διάβημα. Άλλά τίποτε δεν μπορούσε να τόν
μεταπείση στην άπόφασή του να ξαναδ'ή όπωσδήποτε την χαριτω-
μένη άγνωστη.
Τράβηξε άμέσως στο γραφείο και παρουσιάστηκε στην γραμ-
ματέα, μιά νέα με δασκαλιστικό πρόσωπο και τεράστια στρογγυλά
γυαλιά.
—Δεσποινίς, με συγχωρήτε για τό θάρρος μου, αλλά ψάχνω
να βρω κάποιο πρόσωπο, τό όποιον είναι άπόλυτη άνάγκη να συναν-
τήσω. Έσάθ'η άδύνατον, να τό δ'ω είτε στο έστιατόριο, είτε εις
τό σαλόνι του ξενοδοχείου, δυο μέρες τώρα.
—Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε τό όνομα αυτού του
προσώπου; ρώτησε ή γραμματέυς με την παράξενη, έρρινη
φωνή της.
—Δυστυχώς, δεσποινίς μου, δεν γνωρίζω τό όνομα του προσώ-
που αυτού...
—Ω! τότε θ'άναί πολύ δύσκολο να σ'ας βοηθήσω...
—Μπορώ όμως, να σ'ας κάνω μιά καλή περιγραφή...
Ο Ρόντυ δίστασε μιά στιγμή. Η γραμματέυς όμως φαινόταν
διατεθειμένη να τόν άκούση με τόση ευμένεια, ώστε άνευάρρυσε.
—Πρόκειται για μιά δεσποινίδα, ή όποία μου είπε ότι μένει σ'
αυτό τό ξενοδοχείο. Είναι είκοσι δύο έως είκοσι τριών έτών, με-
τρίου άναστημάτος, με μικρό όσοειδές πρόσωπο, με μικροσκοπικά,
τόσα δά, χείλη και με κάτι γκριζα μάτια. Αχ! δεσποινίς μου, τόσο
γλυκά, τόσο εκφραστικά, ώστε από την στιγμή που τ'ά είδα μου
είναι άδύνατο να τ'ά ξεχάσω...
Η γραμματέυς πήρε σκεπτικό ύφος.
—Θά προσπαθήσω, κύριε, να κάνω ό,τι μπορώ...
Κύτταξε φιλόποπτα δεξιά και άριστερά της, άνασήκωσε έλα-
φρά τ'ά γυαλιά της και ο Ρόντυ με δυσκολία κατώρθωσε να συγ-
κρατήση μιά κραυγή.

ΤΟΥ ΕΒΕΛΙΝ ΧΑΡΡΥ ΜΠΡΕΣΤ ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΕΧΕΙΣ

—Εσείς!... ψιθύρισε.
Η γραμματέυς έφερε τό δάκτυλο στα χείλη της.
—Μά γιατί αυτή ή μεταμφέσις; Γιατί αυτή ή προσποιητή φώ-
νή; ρώτησε ο Ρόντυ.
—Μετά μισή ώρα, κύριε, απήντησε με τό φυσικώτοτο ύφος ή
γραμματέυς, τελειώνει ή ύπηρεσία μου, και αν έχετε την καλωσύ-
νη να με περιμένετε στο μεγάλο έστιατόριο της πλατείας, στο
«Κοσμοπόλιταν», θά εύχαριστηθώ πολύ ίκανοποιώντας την περιέρ-
γεία σας, ή όποία, Θεέ μου, δεν έχει όρια!...
Καθισμένος σε έμφανές σημείο του «Κοσμοπόλιταν», ο Ρόντυ,
άγωνιούσε. Έπί τέλους φάνηκε ή γραμματέυς, με την ίδια πάντο-
τε δασκαλιστική κτενισιά και τ'ά ίδια τεράστια όλοστρόγγυλα
γυαλιά.
Ο Ρόντυ την ύποδέχθηκε με λαχτάρα. Διάλεξε ένα εκλεκτό με-
νού για τους δυο τους και χωρίς να περιμένη περισσότερο ρώτησε:
—Λοιπόν;
Η νέα του είπε ότι λεγόταν Έβελιν Φόουλερ, ότι ή οικογέ-
νειά της ήταν πλουσία και ότι είχαν έλθει στο Μπόνλντεν για
να έργασθ'η επί ένα μήνα, ύστερα από κάποιο στοιχη-
μα με τόν πατέρα της.
—Ο πατέρας μου, έξη-
γησε, με πεισματ'ωνε διαρκώς ότι θάμουν άνίκανη
να έργασθ'ω μιά μέρα, αν
τά έφερνε ή άνάγκη. Στοι-
χημάτισα, λοιπόν, μαζί
του, ότι μπορούσα να βγά-
λω είκοσι λίρες τό μήνα,
όποτεδήποτε και αν ήθελα.
Γι' αυτόν τόν λόγο ήλθα
έδω.
—Ένα τόσο χαριτωμένο
στόμα δεν μπορεί να λέγη
ψέμματα, σκέφθηκε ο Ρόν-
τυ. Πίστεψε, λοιπόν, στην
ιστορία της ώραίας νέας
και προσπάθησε να την
κάνη να περάση μιά θαυ-
μασία βραδιά.
Συναντήθηκαν και την
άλλη μέρα, και την επο-
μένη, και την μεθεπομένη.
Ύστερα δεν είχαν πιά ά-
νάγκη να δρίζουν ραντεβού.
Τό μεσημέρι, έτρώγαν μα-
ζί και τό βράδυ επίσης.
Πήγαιναν μαζί στους θε-
ρινούς κινηματογράφους
και έπαιρναν μαζί τό μπά-
νιο τους, όταν ή μίς Φό-
ουλερ ήταν ελεύθερη άπ'
την εργασία της. Ο Ρόντυ
έπλεε σε πέλαγος ευτυχίας.
Τό όνειρο όμως έσβυσε
άπότομα. Ένα μεσημέρι ο
Ρόντυ άφου μ'άταια περι-
μενε την Έβελιν, έτρεξε
στο ξενοδοχείο κι' εκεί κα-
τάπληκτος πληροφορήθηκε
ότι ή νέα είχε άπολυθ'η τό
πρωί από τό ξενοδοχείο για κάποια κατάχρηση.
Έξω φρενών ο Ρόντυ ώρμησε στο γραφείο του διευθυντού κ.
Μάρτιν και έζήτησε έξηγήσεις με άπειλητικό ύφος.
—Άλλά ο διευθυντής του απήντησε ότι ή Έβελιν άπελύθη γιατί
συνελήφθη επ' αυτοφ'όρω να κλέβη μέσα από τό χρηματοκιβώτιο
του ξενοδοχείου.
—Μά δεν είναι δυνατόν, κύριε, φώναξε ο Ρόντυ. Η δεσποινίς
Φόουλερ είναι από πλουσία οικογένεια.
—Λυπούμαι πολύ, κύριε, που θά σ'ας διαψέσω, απήντησε ο
διευθυντής ειρωνικά. Μπορώ να σ'ας άτοδείξω ότι ή μίς Φόουλερ

ήλθε στο νού Ρόντυ Νόρτον: «Τυχοδιώκτρια!»
Απελπισμένος βγήκε από τό γραφείο του διευθυντού. Τ'ά αυ-
τιά του βούϊζαν. Ανατρίχιαζε στη σκέψη ότι είχε χάρισει την
καρδιά του σε μιά γυναίκα που ήταν άνάξια ν' αγαπηθ'η... Βέβαια
τ'ώρα όλα μπορούσαν να εξηγηθ'ουν. Η μεταμφέσις, ή άλλαγή
της φωνής. Είχε λάβει αυτό τ'ά μέτρα για να μην την γνωρίση
κανένας πελάτης του ξενοδοχείου. Κολοκυθία! Φοβόταν την άστυ-
νομία! Όσον άφορά τό αυτοκίνητο, που δεν τό είχε ξαναδ'η, άσφα-
λώς θά ήταν με τό νοίκι!

Όλο τό άπόγευμα κυκλοφορούσε σάν χαζό, στους δρόμους του
Μπόνλντεν. Μάταια προσπαθούσε να διώξη την άνάμνηση των
γοητευτικών εκείνων γκριζων ματιών. Άργά τό άπόγευμα έκανε

την ήλιοθερραπεία του σ'
ένα άπομακρυσμένο ση-
μείο της πλάζ. Πεσμένος
μπρούμπα επάνω στην ζε-
στή άκόμη άμμο, με τό
κεφάλι άνάμεσα στα χέρια,
άναπολούσε τις υπέροχες
και άγνές στιγμές που είχε
περάσει κοντά της. Θυμό-
ταν τόν ένθουσιασμό που
είχε νοιώσει γιά εκείνο τό κο-
ρίτσι από την πρώτη στιγ-
μή. Μιά φωνή που άκού-
σθηκε πίσω του τόν έκανε
να ριγήση:

—Έλα, χρυσό μου, πές
μου τί έχεις;

Η φωνή αυτή ήταν
πραγματική, δλόγλυκη,
δλόθερμη. Ο Ρόντυ γύρισε
άπότομα τό κεφάλι. Τ'ά σα-
γηνευτικά γκριζα μάτια
τόν κύτταζαν μ' άγάπη. Ο
Ρόντυ ζάρωσε τ'ά φρύδια.
—Λυπούμαι πολύ, δε-
σποινίς...

—Ω! Θεέ μου! π'όση
λίγη έμπιστοσύνη μου έ-
χετε φώναξε άπελπισμένη ή
νέα. Τί θάλεγε αν μάθαι-
νες τό πραγματικό μου ό-
νομα;... Με λένε Έβελιν
Μπρώττον και είμαι κόρη
του σερ Όλιβερ Μπρώτ-
τον του ίδιοκτήτου των
μεγαλειτέρων ξενοδοχεια-
κών έπιχειρήσεων και... του
«Σπλέντιτ».

Ο Ρόντυ γούλωσε τ'ά μά-
τια.

—Η ύπόθεσις του στοι-
χήματος, έξακολούθησε ή νέα,
ήταν άληθινή, Ρόντυ. Εκεί-
νο που σου έκραυγ'α ήταν ή όπι-
σθοβουλία μου, ν' άνακαλύψω

γιατί, ενώ τό «Σπλέντιτ» είναι πάντα υπέροχες, οι ίσολογισμοί
του παρουσιάζουν διαρκώς ζημιές... Και τό άνακαλύψω, πράγμα-
τι, σ'ήμερα, όταν ο διευθυντής με βοήξε να ψάχνω στο χρηματοκιβώτιο
του. Βρήκα εκεί μερικ'ες έπιστολές του γενικού λογιστού της εταιρίας
του πατέρα μου, ή όποιος είχε κανονίσει με τόν διευθυντή ένα εύφυ-
έστατο σύστημα για να κλέβουν τ'ά ν'άταρτα και να παρουσιάζουν ζη-
μιές για τό «Σπλέντιτ»!... Καί τ'ώρα, άπιστε Θωμά, διερωτώ-
μαι αν έπρεπε να σου δώσω έξηγήσεις...

Ο Ρόντυ την άρπαξε ξαφνικά, άναγκάζοντάς την να γονατίση
κοντά του στην άμμο.

—Και εγώ διερωτώμαι, είπε, αν δεν είναι καιρός να μου χαρί-
σης αυτά έδω... Καί τ'ά χείλη του πλησίασαν τ'ά χείλη της.

—Μή, Ρόντυ, έτραύλισεν ή Έβελιν, μάς κυττάζει ο κόσμος...
Δεν μπόρεσε ν' άποτελειώση την λέξη της...



Χόρεψε με όλες, έπιασε κου-
βέντα με όλες.

Ο ποντικός, ύστερα από μερικούς σπασμούς, πέθανε και ο μικροβιολόγος Σκέφφιγκτον στάθηκε σκεπτικός. Είχε δίκιο, άλλ' ακόμη και αυτός, που ήταν συνηθισμένος να έχει δίκαιο, άπορρησε. Τό μικροβιολογικό παρασκεύασμα «Β» απέδεικνύετο ανώτερο κάθε προσδοκίας και παράξενο.

Πήρε τα δύο μικρά φιαλίδια που βρισκόταν το ένα πλάι στο άλλο, επάνω στο τραπέζι και τα κύτταξε στο φως της ηλεκτρικής λάμπας.

Στό χρώμα, στην πυκνότητα και στην βαρύτητα, το παρασκεύασμα «Β» έμοιαζε απόλυτως με το παρασκεύασμα «Α» και ήταν και τα δύο προϊόντα μικροβίων νεκρού τύπου. 'Αλλ' ο ποντικός, — που είχε μείνει απόλυτως ανεπιδράστο από το παρασκεύασμα «Α», είχε πεθάνει σε 11 λεπτά, όταν ο Σκέφφιγκτον του έσταξε στα χείλη ένα ίχνος σταγόνας του παρασκευάσματος «Β».

Πράγμα παράξενο, αλήθεια. Ο Σκέφφιγκτον άφησε τα δύο σωληνάκια και έκανε να βγεί από το εργαστήριο. 'Ακουσε την φωνή της 'Ανναμπέλας που έρχόταν από το δωμάτιο του βήθους του διαδρόμου και ύστερα από λίγο άκουσε και την φωνή του Κάριερ.

— Ωστε ο Κάριερ είχε ξαναφύγει;

Ο Σκέφφιγκτον σήκωσε τους ώμους με κυνισμό. 'Η 'Ανναμπέλα δεν μπορούσε να παραπονεθεί ότι ζούσε απομονωμένη.

Επέστρεψε στο τραπέζι του και λαμβάνοντας όλα τα προφυλακτικά μέτρα για να μην προσβληθεί από την μεταδοτική νόσο που είχε σκοτώσει τον ποντικό, έκανε μια μικρή αυτοψία του σώματος του ζώου. Δεν βρήκε τίποτε που θα εξηγούσε την αιτία του θανάτου. 'Η καρδιά του ποντικού ήταν ίσως λίγο εξογκωμένη — αλλά κανένα άλλο σύμπτωμα δεν εφαινότο στο μικρό εκείνο πτωματάκι.

Ο Σκέφφιγκτον πήρε σε μια πλάκα λίγο αίμα του ποντικού, για να κάνει αργότερα μια ανάλυση και εργάστηκε επί μισή ώρα ακόμη για να γράψει την ιστορία του παρασκευάσματος «Β». Διερωτήθηκε αν δεν είχε πέσει κατά τύχη, επάνω σε μια άγνωστη ασθένεια που βρίσκεται στα πτώματα των πεθαμένων από τύφο και που ήταν πιθανόν να ξεδηλώνετο κάποτε και στους ζωντανούς. Αυτό θα ήταν κάτι σπουδαίο. Γιατί ο Σκέφφιγκτον, γνωρίζοντας αυτήν την ασθένεια

προτού καν εκδηλωθεί στον κόσμο, θα κατώρθωνε, ίσως, να ανακαλύψει και το αντίδοτό της — πραγματοποιώντας έτσι μια τεραστία μικροβιολογική επιτυχία.

Ερρίξε το πτώμα του ποντικού μέσα σ' ένα ηλεκτρικό κλίβανο και, πηγαίνοντας προς το σαλόνι, έπαισε πια να είναι ο επιστήμων, για να γίνει ο άνδρας της 'Ανναμπέλας, ο κοσμικός κύριος που θα χαμογελούσε σε λίγο ευγενικά προς ένα ανεπιθύμητο επισκέπτη.

Γύρισε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα. 'Η έντύπωσή του ότι είχαν γίνει, μέσα στο σαλόνι, βεβαιωμένες κινήσεις, ήταν τόσο δυνατή, ώστε κύτταξε γρήγορα την 'Ανναμπέλα, που στεκόταν στο παράθυρο με την ράχη γυρισμένη στο λυθρόνα κοντά στην θερμάστρα. Δεν μπορούσε να υπάρχει μεγαλύτερα απόστασις μεταξύ των δύο, άλλ' ο Σκέφφιγκτον κατάλαβε ότι η απόστασις αυτή είχε πραγματοποιηθεί πρό μισού μόλις λεπτού, όταν είχαν άκουσθή τα βήματά του.

Η 'Ανναμπέλα θα είχε τρέξει στο παράθυρο ένα δευτερόλεπτο, προτού αυτός άνοιξη την πόρτα και έμενε τώρα με το να κρύψει την ταραχή της.

Κατήγορα λόγια έφθασαν έως τα χείλη του μικροβιολόγου. 'Ετοιμάσθηκε να φωνάξει:

— 'Ανναμπέλα! ήσουν στην άγκαλιά του Κάριερ. 'Αλλά κατώρθωσα να συγκρατηθώ.

— Γειά σου, Κάριερ! είπε με κάποια έκπληξη, σαν να ήθελε να υπογραμμίσει ότι έπρεπε να τον ειδοποιήσουν για την άφιξη του επισκέπτη.

Η 'Ανναμπέλα πήγε κοντά του. — 'Ησουν άπασχολημένος, Μάρκ. Δεν ήθελα να διακόψω την εργασία σου. Ξέρω ότι δεν σου αρέσει,

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ 'Β,

Σκέφφιγκτον.

Ο επιστήμων κάθισε. Είδε ξαφνικά ότι είχε αφήσει τα πράγματα να προχωρήσουν πολύ. Κάκισε ένδομύχως την 'Ανναμπέλα. Ο Κάριερ διηγόταν μια ιστορία της 'Ιάβας και η νέα γυναίκα, κατακκινώντας ακόμη, άκουγε με βλέμμα άφηρημένο που έκανε την καρδιά του Σκέφφιγκτον να κτυπά τρελλά από ζήλεια.

'Αλλά περισσότερο ακόμη ο Σκέφφιγκτον κάκισε τον Κάριερ. Ο Κάριερ είχε καταχρασθή της φιλοξενίας του και είχε προσδώσει την εμπιστοσύνη του. Αυτός έφταγε πρώτος. Αυτός έπωπε λήθηκε της σχετικής μοναξιάς στη οποία ζούσε η μικρή και ρωμαντική 'Ανναμπέλα, εξ αιτίας των ασχολιών του άνδρός της. Και κατώρθωσε να την κατακτήσει — ώ! αυτό ήταν πια όλοφάνερο για τον Σκέφφιγκτον.

Τον έπιασε ένας άκρατος θυμός. Κατάλαβε ότι αν έμενε λίγα λεπτά ακόμη, θα μιλούσε, θα τους φώναζε κατόμουτρα ότι ήσαν άτιμοι. Ζήτησε συγγνώμη για μια στιγμή και επέστρεψε στο εργαστήριό του, με βλέμμα θολό. Πήρε το ένα από τα δύο παρασκευάσματα το έβαλε στην τσέπη του και επέστρεψε στο σαλόνι.

Οι φωνές τους κόπηκαν από ταμα στο άνοιγμα της πόρτας. Δεν περίμεναν να τον δουν τόσο γρήγορα. Ο Σκέφφιγκτον δεν είχε ανάγκη μεγάλης διορατικότητας για να καταλάβει ότι είχαν διακόψει μια συζήτηση που αυτός δεν έπρεπε να ακούσει.

Η 'Ανναμπέλα σηκώθηκε ξαφνικά. — Μου φαίνεται πως πρέπει να πάω να κοιμηθώ είπε. Καληνύκτα σας!

— Καληνύκτα! είπε ο Κάριερ.

Ο Σκέφφιγκτον της άνοιξε την πόρτα. Τώρα ήταν ήρεμος. — Μην μείνεις πολύ άργα στο εργαστήριο, είπε η 'Ανναμπέλα. Ο επιστήμων κούνησε το κεφάλι.

— Εκλείσε την πόρτα και έμενε μόνος με το νέο.

— Δουλεύεις άργά; την νύκτα, Σκέφφιγκτον; ρώτησε ο Κάριερ. — Πολλές φορές.

— Σκληρή ζωή, μουρμούρισε ο Κάριερ. Σε θαυμάζω. — Ούτσικ; ρώτησε ο επιστήμων πηγαίνοντας στο μπουφάν.

— Λίγο, με πολλή σόδα, απήντησε ο Κάριερ. Ο Σκέφφιγκτον γύρισε τη ράχη του στον νέο. 'Ηταν εύκολάτα να στάξει μερικές σταγόνες του φοβερού δηλητηρίου και να το βάλει πάλι στη τσέπη του. 'Εδωσε το ποτήρι στον Κάριερ και πήρε το δικό του. Και οι δύο τους τα άδειασαν αμέσως.

— 'Υπέροχο! είπε ο Κάριερ. Βέβαια, υπέροχο! Ο ποντικός είχε πεθάνει σε 11 λεπτά. Ο Κάριερ θάκανε ίσως μια ώρα — μιάμιση. — Όχι; 'Ηταν εξαιρετικώς ισχυράς κράσεως; Δύο ώρες το πολύ. 'Αλλ' όχι περισσότερο.

Ο Σκέφφιγκτον φρόντισε να μην πάει πολύ κοντά του για να μην ριπνοκινδυνεύσει να μολυνθεί. Συζήτησαν λίγη ώρα ακόμη. — Ο Κάριερ κύτταξε το ρολόι του. — Μή βιάζεσαι, είπε ο Σκέφφιγκτον. — Όχι, πρέπει να πηγαίνω. 'Αλλωστε θάχης και δουλειά. Μετά μιάμιση ώρα, κατά την διάρκεια του ύπνου του, ο Κάριερ θάκανε το μεγάλο ταξίδι.

Ο Κάριερ έσφιξε το χέρι του Σκέφφιγκτον. Αυτό ήταν άνα- πόφρευτο.

«Μα δεν μου αρέσει ούτε να είσαι με τον Κάριερ, όταν έχω εργάζομαι, σκέφθηκε ο



Ήταν εύκολάτα να στάξει μερικές σταγόνες του φοβερού δηλητηρίου...

Όταν ο Σκέφφιγκτον επέστρεψε στο εργαστήριό του, η πρώτη του σκέψις ήταν να πλύνει τα χέρια του με ένα δυνατό αντισηπτικό.

Συνεκέντρωσε τις σκέψεις του. Προσπάθησε να ανακαλύψει, μέσα στο μυαλό του, ίχνη μετανοίας — αλλά δεν βρήκε τίποτε. 'Η συνειδήσις του δεν διεμαρτύρετο. Τό μόνο αίσθημα που του έμενε ήταν ακόμη η λύσσα για την προδοσία — και αυτό του φάνηκε παράξενο. 'Ερ' όσον είχε χαρίσει τον θάνατο στον άτιμο, έπρεπε πια να είναι ήσυχος.

Στάθηκε στην μέση του εργαστηρίου και αντιμετώπισε την σκέψη να καταστρέψει το υπόλοιπον του παρασκευάσματος «Β» που ήταν ακόμη μέσα στο σωληνάριο, στην τσέπη του. 'Απεφάσισε όμως να περιμένει. Μόνον αν η αστυνομική ανάκρισις έπαιρνε επικίνδυνη τροπή, θα προέβαινε στην καταστροφή μιας επιστημονικής ανακαλύψεως που πρώτης γρομής...

Μέσα στην νυκτερινή ήσυχία άκουσε ένα θόρυβο. Τέντωσε τα αυτιά του και προσπάθησε να τον χαρακτηρίσει. Ο θόρυβος δεν έπανεληφθη. Τι ήταν; Βήμα; Τρίξιμο του δαπέδου; Άνοιγμα πόρτας;

Βγήκε στον διάδρομο και κρυφάκουσε. Με αθόρυβα βήματα διέσχισε όλο τον διάδρομο, έστριψε δεξιά και στάθηκε: Στο κατώφλι της εξώπορτας φαινόταν δυο σκιές. Ο Σκέφφιγκτον τις ανεγνώρισε αμέσως. 'Η φωνή της 'Ανναμπέλας ήταν τρομαγμένη. — ... Όχι, έλεγε. Δεν πρέπει! Θέλω να μου το ύποσχεθής!

— Δεν μπορώ, είπε ο Κάριερ. Σ' αγαπώ σαν τρελλός. Μ' αγαπάς; Είναι τόσο απλό. — Όχι, δεν είναι απλό. Δεν τολμώ να σε ξανασυναντήσω. Πού θα καταλήξω με; 'Υποφέρω κι' εγώ. Σ' αγαπώ!

— Τότε γιατί φοβάσαι; Αφησέ με να σε πάρω τώρα μαζί μου, για πάντα. 'Η ζωή σου είναι κόλασις πραγματική. Ποτέ σου δεν το όμολόγησες, άλλ' ο κόσμος το ξέρει. Αφησέ με να σε πάρω μαζί μου.

— Ό! αγάπη μου, ψιθύρισε η 'Ανναμπέλα. Μή με κάνεις να τρέμω. Φύγε! Δεν μπορώ να σε ξαναδώ, ώ!

Ο Σκέφφιγκτον ένοιωσε να του τρυπουν την καρδιά. Έως εκείνη την στιγμή, είχε μείνει σαν απολιθωμένος, μολονότι δεν είχε ανακαλύψει τίποτε περισσότερο από ότι περίμενε, εκτός απ' το ότι η τιμωρία της 'Ανναμπέλας ήταν, προς στιγμήν, ανώτερη κατά τι από το πάθος της. 'Αλλά τώρα είχε δει κάτι το τρομερό: Ο Κάριερ φιλοσόφει την 'Ανναμπέλα!

— Από τους πάπας της Ρώμης; 15 ήταν Γάλλοι, 13 Έλληνες, 8 Σύριοι, 5 Γερμανοί, 5 Ισπανοί, 2 Άφρικανοί, 2 από την Σαβοΐα, 2 Δαλματοί, 1 Άγγλος, 1 Παρτογάλλος, 1 Έλβετός και όλοι οι άλλοι Ιταλοί!

Εβδομήντα επίσκοποι της Ρώμης άνηγορεύθησαν άγιои.

— Ένας Σοφός Γερμανός έλαβε τον κόπον να μετρήσει τις τριχίς των διαφόρων χρωμάτων επάνω σε ανάλογο πρόσωπα. Έδρε δε ότι ένα ξανθό κεφάλι έχει 140400 τριχίς, ένα μελαγχρόνι 109440, ένα κατάνυρο 102960 και ένα κόκκινο 88740.

Εξαιρούνται φυσικά, τα ξανθά με δ' ξυζενέ.

— Από τα παιδιά που γεννιούνται — και αναλογίαν επί 1000 παιδιών — έπειτα από ένα έτος μένουν 870, μετά τρία έτη 680, μετά 5 έτη 584, μετά δέκα 340, μετά 30 έτη 246, μετά 60 έτη 126, μετά έννενηντα πέντε έτη 9 και μετά έννενηντα έπτα έτη 1 μόνο.

Ο 'Ιωάννης Καποδίστριας όταν έσπούδαζε στην Πάδοβα είχε συμφοιτητάς και φίλους τον Κρητικό Κρηκό Χαιρέτη και τον Κωνσταντίνο Βαρδαλάχο. Μένανε μαζί, διασκεδάζανε μαζί, γι' αυτό και συνήθως τους λέγανε α ι τ ρ ε i ο i τ ρ ε i s 'Ελληνες. Μία μέρα κατά τας διακοπάς πήγαν να επισκεφθούν το φρενοκομείο του Σάν Σέρβολο. Ένω περνούσαν μπροστά από τα κελλιά των δυστυχισμένων, ένας

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

φρενοβλαβής άρχισε να τους φωνάζει.

— Ε! σεις οι τρεις 'Ελληνες!

Σταμάτησαν κι' έπλησίασαν. Τότε εκείνος, δείχνοντας τον Χαιρέτη, έλεγε.

— Να θυμάσαι, ώ νέε μου, πως μία μέρα θα ύπηρετήσης ένα μεγάλο αιδέντη του κόσμου.

Στόν Καποδίστρια.

— Εσύ θα κυβερνήσης την πιο ένδοξη χώρα.

Και στο Βαρδαλάχο.

— Κι' εσύ θα γυρίσης πολλά μέρη διδάσκων την νεολαία κι' ένας βαθύς τάφος θα σε δεχθώ.

Κατά παράδοξη σύμπτωση και οι τρεις προφητείες επαλήθευσαν. Ο Χαιρέτης έγινε ιδιαιτέρως ιστόρς του Σουλτάνου, ο Καποδίστριας εκυβέρνησε την Ελλάδα και ο Βαρδαλάχος άφου έγινε σχολάρχης σε πολλά μέρη, μία μέρα μεταβαίνων από την Σύρο στην Αίγινα για να επισκεφθώ την έλευθερωθείσα πατρίδα του έπνίγηκε.

Οι μεγαλύτεροι άνδρες είχαν ως επί το πλείστον οικτρών τέλος. Οι περισσότεροι άπ' αυτούς απέθαναν τραγικά. Οι Κικέρων, Καίσαρ, Ατσώπος, Έρικός Δ, Αρχιμήδης, έδολοφονήθησαν. Οι Σωκρά-

Ο Σκέφφιγκτον δεν πρόκανε να επέμβη εγκαίρως. Όταν ώρμησε κοντά τους ήταν πια άργά. Τα χείλη του Κάριερ ήσαν κολλημένα στα χείλη της έρωμένης του...

Ο Κάριερ παράτησε ξαφνικά τη γυναίκα και στράφηκε προς τον επιστήμονα.

— Λοιπόν, Σκέφφιγκτον, είτε ταραγμένος, τί σκοπεύεις να κάνης τώρα;

Ο επιστήμων έφερε τα χέρια στα μάτια του, καταλαβαίνοντας το μέγεθος της καταστροφής.

— Τίποτε, απήντησε. 'Οτι είχα να κάνω, το έκανα.

Η 'Ανναμπέλα έμπηξε μια κραυγή φρίκης.

— Τί έννοεις; ρώτησε ο Κάριερ σαστισμένος.

Ο Σκέφφιγκτον του εξήγησε. Άρχισε από την αρχή, από τον ποντικό και έδωσε λεπτομερείς εξηγήσεις για το παρασκεύασμα «Β».

Ανέφερε το ούτσικ με σόδα και την πεποίθησή του ότι ο Κάριερ θα πέθαινε σε μισή, το πολύ, σε μία ώρα.

Ο Κάριερ είχε γίνει κάτωχρος;

— Δαίμονα! γρύλλισε. Με σκοτώσες!

— Και σύ, είπε ο Σκέφφιγκτον, σκοτώσες την γυναίκα μου. 'Η φοβερή ασθένεια του παρασκευάσματος «Β» είναι μεταδοτική. Αυτό είναι άναμφίβολο.

Μία έκφρασις φρίκης φάνηκε στα μάτια του Κάριερ...

— Δηλαδή... θέλεις να πής... έπειδή την φίλησα...

Ο Σκέφφιγκτον κούνησε το κεφάλι.

Η 'Ανναμπέλα ώρμησε προς τον Κάριερ, και κρεμάσθηκε με λατρεία από τον λαιμό του, χωρίς να προσφέρει λέξη.

— Σας τα είπα όλα γιατί είσθε άτιμοι! εξακολούθησε ο Σκέφφιγκτον, και γιατί θά πε θ ά ν ε τ ε. Έχετε καιρό να τηλεφωνήσετε στην αστυνομία να με κρεμάσουν μετά τον θάνατό σας. Καληνύκτα σας!

Έκανε μεταβολή και τράβηξε προς το εργαστήριό του.

Και εκεί, ύστερα από μερικά λεπτά, τίνανε τα μυαλά του στον αέρα, όχι γιατί τον τρόμαξαν οι συνέπειες του εγκλήματός του και η κρεμάλα, αλλά γιατί ένα από τα πράγματα που παρατήρησε μπαίνοντας στο εργαστήριό του ήταν ότι το παρασκεύασμα «Β» βρισκόταν στην θέση του πάνω στο τραπέζι.

Έβγαλε το μισοαδειασμένο σωληνάριο από την τσέπη του και το κύτταξε με γουρλωμένα μάτια:

Ήταν το άβλαβές παρασκεύασμα «Α»!

ΣΕΛΟΥΪΝ ΤΖΕΠΣΟΝ

της, 'Αριστοτέλης, Μέγας 'Αλέξανδρος, έδηλητηριάσθησαν. Οι 'Επαμεινώνδας, Ρωμάς, 'Ιουρέν, Γουσταύος 'Αδόλφος, Κάρολος ΙΒ' έσκοτώθησαν. Οι Σκητιών, Κάμιλος, Θεμιστοκλής, Ναπολέον, Δάντης, 'Οβίδιος, απέθαναν εξόριστοι. Τάσος, στην φυλακή, Κολόμβος, Κάμονι, Κε- βέτης, Κορρέγιος και Μόσαρ απέθαναν από φτώχεια.

Οι Τούρκοι τρέφουν τόσον μεγάλο σεβασμόν προς το Κοράνιον, ώστε ξέρουν άκριβώς από πόσες λέξεις και πόσα γράμματα του όλφαβήτου αποτελείται 77,639 λέξεις ήτοι 323,65 γράμματα.

Ο πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Ρουζβελτ, δεν καπνίζει, δεν πίνει ποτά, δεν τρώει κρέας και δεν κάθεται ποτέ περισσότερο από μία ώρα στο ίδιο μέρος.

20000 περιηγητάι πηγαίνουν κάθε έβδομάδα, για να θαυμάσουν τους καταράκτας του Νιαγάρα. Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, δεν είναι τόσο άναπτυγμένος ο τουρισμός.

Τα ζώα του περιοδεύοντος θηριοτροφείου «Καλό», άπγορεύθη ν' αποβιβάσθων στην Μάλτα, όπου θά έδιναν μερικές παραστάσεις. Οι φιλοθεάμονες κάτοικοι διεμαρτυρήθησαν, έγινε συμπλοκή με την αστυνομία, με όδυνηρά αποτελέσματα και τέλος απέβιβάσθησαν τα ζώα με την βία.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΡΑΥΜΑ...

ΠΙΕΡ ΡΕΤΡΙΕ

Ἀκούστηκαν βιαστικά ποδοβολήτὰ στὶς σκάλες τῆς πολυκατοικίας. Οἱ ἔνοικοι ἀπόρησαν. Τόσα χρόνια ποτὲ δὲν εἶχε γίνει καμιά τέτοια ἀναστάσις μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κτίριο. Ὅσοι κατοικοῦσαν σ' αὐτὸ ἦσαν γνωστοὶ γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν διακριτικότητά τους.

Ἡ οἰκογένεια Ντυπὸν τοῦ πρώτου πατώματος — Θεέ μου! Τὶ συνειθισμένο ἐπίθετο — ἦταν ἓνα πρότυπο ἀστικής οἰκογενείας. Ὁ κύριος Ντυπὸν ἐφευγε πάντα στὴν ὥρα του γιὰ τὸ γραφεῖό του καὶ γύριζε πάντα στὴν ὥρα του. Ἡ χήρα Λεμπλάν, τοῦ πρώτου ἐπίσης πατώματος, ἦταν μιὰ ἀγαθὴ γηούλα πού θὰ θεωροῦσε ἐγκλημα νὰ ταράξη τὴν ἡσυχία οἰουδήποτε συγκατοίκου της.

Ὁ κύριος Λεμπέφ, τοῦ δευτέρου, γλεντοῦσε τὴν ζωὴ του, ἐφευγε χωρίς, γυροῦσε ἀργά, χωρίς ὅμως νὰ ἀνησυχῇ ποτὲ κανέναν. Ὁ κύριος Μωριάλ, ὁ παράλυτος πού ἔμενε ἐπίσης στὸ δεύτερο, ἀντίκρου στὸ διαμέρισμα τοῦ κυρίου Λεμπέφ, ἦταν ἓνας παρὰ ξένος μεσήλιξ. Ἀλλὰ πῶς βέβαια νὰ μὴν εἶναι παρὰ ξένος ἓνας παράλυτος; Δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν ἀνησυχῇ. Εἶχε δώσει τὸ κλειδί τῆς πόρτας του, σὲ μιὰ πτωχὴ γυναίκα πού κατοικοῦσε στὸ τελευταῖο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας καὶ εἶχε βάλει νὰ συνδέσθουν τὸ δωμάτιό του τηλεφωνικῶς μὲ τὸ δωμάτιο τῆς πτωχῆς γυναίκας. Ὅταν τὴν χρειαζόταν, τῆς τηλεφωνοῦσε νὰ κατεβῇ νὰ τοῦ κάνει



Ἐνας μεταμφιεσμένος αστυνομικός πού καθότανε στὸν ἀπέναντι πάγκο...

τὸ νοικοκυριό του καὶ νὰ ἀνανεώσῃ τὰ τρόφιμά του πού βρισκόταν πάντοτε σ' ἓνα τραπέζι, πλάι σὸ κρεβάτι του. Τὴν εἶχε ὁμως παρακαλέσει νὰ μὴν τὸν ἀνησυχῇ ποτὲ ἂν δὲν τὴν φώναζε.

Ὁ νεαρὸς Ντορέ, ὁ φοιτητῆς τοῦ τρίτου πατώματος, ἦταν ἓνα ἀθόρυβο καὶ συνεσταλμένο χωριατόπουλο, πού τὸ θαύμαζαν ὅλοι. Ἀκόμη καὶ ὁ ἐκ γενετῆς καπετὰν φασαρίας πού καθόταν ἀντίκρου στὸ διαμέρισμα τοῦ Ντορέ, ὁ Οὐγγαρέζος Σάχι, εἶχε ἀφομοιωθῇ μὲ τὸ φιλήσυχο περιβάλλον τῆς πολυκατοικίας ἐκείνης καὶ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ παραπόνου. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ἔνοικους τῶν δυὸ διαμερισμάτων τοῦ τετάρτου πατώματος καὶ τῶν ἄλλων δυὸ τοῦ πέμπτου.

Καὶ ὅμως ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ μάλιστα σὲ ὥρα τόσο ἀκατάλληλη, ἦταν ἡ ὥρα διόμιση μετὰ τὸ μεσημέρι, εἶχαν ἀκουσθῇ τρελλὰ ποδοβολήτὰ στὰ σκαλοπάτια τῆς πολυκατοικίας. Ὑστερα ἀκούστηκε μιὰ ἄγρια προσταγή. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου! !

Ὁ κύριος Μωριάλ, ὁ παράλυτος τοῦ δευτέρου πατώματος, παραξευθίστηκε. Τηλεφώνησε στὴν πτωχὴ γυναίκα πού ἐκτελοῦσε χρέη ὑπηρετίας του. Ἡ γυναίκα κατέβηκε ἀπὸ τὸ βὸν πάτωμα καὶ μῆλκε στὸ διαμέρισμα τοῦ κυρίου Μωριάλ.

— Κυρία Κλεμάνς, ρώτησε ὁ παράλυτος, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει;

— Τώρα νὰ μάθω, κύριε.

Ἡ γυναίκα βγῆκε καὶ γύρισε τρομαγμένη ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτά.

— Ἀχ! κ. Μωριάλ, ἀνεφώνησε εἶναι τρομερό! Τρομερό! Ἡ ἀστυνομία βρίσκεται ἐδῶ. Οἱ ἀστυνομικοὶ κυνηγήσαν στὸ δρόμο ἓναν ἐπικίνδυνον κακοῦργο πού τοὺς διέφευγε ἐπὶ χρόνια τώρα. Ἐνας μεταμφιεσμένος ἀστυνομικός πού καθόταν στὸν ἀπέναντι πάγκο τὸν εἶδε, τὸν πυροβόλησε. Ἐκεῖνος μῆλκε στὴν πολυκατοικία αὐτή. Ἀπὸ τὶς σταγόνες τοῦ αἵματος τοῦ τραύματος, πού τοῦ προξένησε ἡ σφαῖρα τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὠδηγήθηκαν καὶ ἀνέβηκαν στὸ πάτωμά σας. Ἐξέρετε λοιπὸν πού σταμάτησαν οἱ σταγόνες;

— Ποῦ, κυρία Κλεμάνς;

— Στὴν πόρτα τοῦ ἀντικρυνοῦ διαμερίσματος, ὅπου μένει ὁ κύριος Λεμπέφ. Παραβίασαν τὴν πόρτα καὶ ἐψάξαν. Ἀδίκως κόπτος. Ὁ κακοῦργος ἔχει κάνει φτερά. Φτερά πραγματικά, κύριε Μωριάλ, γιατί οἱ σταγόνες σταματοῦν μπροστὰ σ' ἓνα ἀνοιχτὸ πα-

ράθυρο, πού βρίσκεται σὲ ὕψος δέκα μέτρα ἀπὸ τὴ γῆ. Οἱ ἀστυνομικοὶ πᾶνε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους. Τί διάβολο! Πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ κακοῦργος; Τὸν καῦμένο τὸν κύριο Λεμπέφ, θὰ ἔρθῃ τὸ βράδυ καὶ θὰ βρῇ τὸ διαμέρισμά του ἄνω κάτω καὶ λερωμένο ἀπὸ τὰ αἵματα...

— Εἶναι φοβερό, ἀλήθεια! μουρμούρισε ὁ παράλυτος.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκούστηκαν δυνατὰ κτυπήματα στὴν πόρτα. Ἡ κυρία Κλεμάνς ἔτρεξε νὰ ἀνοίξῃ. Τρεῖς ἀστυνομικοὶ μῆλκαν μέσα καὶ προχώρησαν στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

— Μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Θέλομε νὰ κάνωμε μιὰ ἐρευνα στὸ διαμέρισμά σας, γιατί φοβόμαστε μήπως ἓνας κακοῦργος πού κυνηγάμε κρύφτηκε ἐδῶ μέσα...

— Ἐλεύθερα, ἐλεύθερα, κύριοι, ἀπήντησε ὁ κ. Μωριάλ... Πάντως δὲν πιστεύω νὰ βρῆτε τίποτε, γιατί τὸ αὐτιά μου ἀκούει πολὺ καλὰ κ' ἂν ἔμπαινε κανένας θὰ τὸν ἔπαιρνα εἰδηση.

Ἡ ἐρευνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπῆρξε πράγματι ματαία. Οἱ ἐκπρόσωποι, τοῦ νόμου ἐξήτησαν πάλι συγγνώμην ἀπὸ τὸν παράλυτο καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Ἡ κυρία Κλεμάνς ἔμεινε μερικὰ λεπτά ἀκόμη κοντὰ στὸν κ. Μωριάλ, τοῦ τακτοποίησε ἐπὶ τὴν εὐκαιρία τὸ νοικοκυριό του καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πτωχὴ γυναίκα μάταια περίμενε τὸ τηλεφώνημά της. Αὐτὸ δὲν τὴν παροξένησε καθόλου, γιατί πολλὰ φορὲς ὁ παράλυτος δὲν τὴν ἐφώναζε ἐπὶ μιὰ καὶ δυὸ ἀκόμη μέρες.

Πέρασαν ὄχι μόνον δυὸ, ἀλλὰ τέσσαρες ὀλόκληρες ἡμέρες, χωρίς νὰ τὴν καλέσῃ ὁ κ. Μωριάλ καὶ ἡ γυναίκα ἀνησύχησε. Ρησοκινδυνεύοντας λοιπὸν νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν παράλυτο, ἀπεφάσισε νὰ κατεβῇ μόνη της.

Ἐσκέλειδωσε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου. Ἀμέσως μιὰ δυνατὴ δυσσομία ἐφθασε στὰ ρουθόνια της.

Κύτταξε τὸ κρεβάτι καὶ ἡ φρίκη παρέλυσέ της τὴν κίνηση. Ὁ παράλυτος ἦταν νεκρὸς καὶ τὰ σενδόνια του ματωμένα.

— Βοήθεια! Βοήθεια! οὐρλιασε ἡ κυρία Κλεμάνς. Σκέτωσαν τὸν κύριο Μωριάλ.

Κατέφθασε ἡ ἀστυνομία καὶ ὕστερα ὁ ἱατροδικαστής. Ὁ παράλυτος εἶχε ἓνα τραῦμα στὴ ράχη καὶ εἶχε πεθάνει ἀπὸ αἱμορραγία. Ὁ θάνατος θὰ εἶχε ἐπέλθει τοῖς ἀπὸ 30 ὥρων.

Ἐνα πρᾶγμα τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ ἱατροδικαστοῦ, μόλις ἔβγαλε τὴν σφαῖρα ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ παράλυτου. Ἡ σφαῖρα ἀνῆκε σὲ ἀστυνομικὸ ὅπλο «Κόλτον—Πρεσίζιον 45». Τί σήμαινε αὐτό;

Τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς μάντευσε τὸ μυστήριον. Ἐφερε τὰ νύχια τοῦ σπέρματος τοῦ νεκροῦ. Ἡ ἐπιθερμότης ἦταν μαλακία, πολὺ μαλακία κ' αὐτὸ γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ἦταν ψευτική, ὅτι ἀποτελεῖτο ἀπὸ μεταμφιεστικὴς πλαστικὲς οὐσίες πού ἐκρυβαν τὴν πραγματικὴν μορφή τοῦ κυρίου Μωριάλ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔγδαρε τὶς πλαστικὲς οὐσίες καὶ ἔαφνικά δυὸ διάφορες κρουγὲς ἀκούστηκαν μέσα στὸ δωμάτιο.

— Ὁ Πρεζάν ὁ στραγαλιστής! φώναξαν ἀστυνομικοὶ καὶ ἱατροδικαστής, βλέποντας τὴν μορφή πού ἀπεκάλυψε ἡ ἀφαίρεσις τῶν πλαστικῶν οὐσιῶν.

— Ὁ κύριος Λεμπέφ! φώναξε ἡ ὑπηρετριά, μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της.

Πράγματι, Λεμπέφ καὶ Μωριάλ καὶ Πρεζάν ὁ στραγαλιστής ἦσαν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, ἓνας αἱμοβόρος σκοποῦς πού φοροῦσε ὀνόματα καὶ δυὸ διάφορες μορφές, εἶχε νοικιάσει τὰ δυὸ διαμερίσματα τοῦ δευτέρου πατώματος καὶ εἶχε τὴν ψευτοπαράλυση. Εἶχε ἐνώσει τὰ δυὸ διαμερίσματά του μὲ κάποια μυστικὴ διόδου, πού τοῦ ἐπέτρεπε νὰ περνᾷ κατὰ βούλησιν ἀπὸ τὸ ἓν στὸ ἄλλο...

ΠΙΕΡ ΡΕΤΡΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Συμφωνῶ, ἔλεγε ὁ φοιτητῆς Σάρλ Φωλέρ στὸν φίλο του Πιέρ Λατούρ, ὅτι ὁ φόνος αὐτὸς καθ' αὐτὸν εἶναι κατὰ τὸ ἀξιοκατάκριτο. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιπτώσεις πού ὄχι μόνον δικαιολογεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται. Νὰ σοῦ δώσω ἓνα παράδειγμα. Σὲ ἐρωτῶ σὲ τί χρησιμεύει ἡ γρηά Κροκελὺς, πού κάθεται στὸ ἀντικρυνὸ διαμέρισμα; Βγάζει τόσα λεφτὰ ἀπὸ τὸ μπακάλικό της, ξεδεύει ἐλάχιστα γιὰ τὸν ἑαυτὸ της—δὲν ντύνεται, δὲν τρώει σχεδὸν—συγγενὴ δὲν ἔχει κανένα, ἐλεημοσύνη δὲν κάνει ποτέ, ἀλλὰ μαζεύει τὰ χρήματά της νὰ τὰ κληροδοτήσῃ, ἀσφαλῶς, ὅταν πεθάνῃ σὲ κανένα ἄσυλο γῶων... Κατὰ τὴν θὰ ζημιωνόταν παρακαλῶ, ἡ κοίνα, νία, ἂν, παραδείγ...

ματος χάριν, τὴν σκότωνα ἐγὼ τὴν παληόγρη αὐτήν; Κατὰ αἰ- ποτε, νομίζω. Τώρα νὰ σοῦ πῶ ποῖο θὰ ἦταν τὸ ὄφελός της! Ἐγὼ μὲ τὰ χρήματά της γρηάς θὰ τελειώνω τὶς σπουδές μου, θὰ ἔπαιρνα μιὰ ἀρτία μόρφωση, θὰ πολιτευόμουν καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπετύγχανα, κατορθώνοντας ἔτσι νὰ ὀφελήσω τὴν κοινωνία.

Ὁ Πιέρ Λατούρ κύτταξε τὸν φίλο του εἰρωνικά.

— Καὶ θὰ γίνουσιν μιὰ μέρα πρωθυπουργός!

— Θὰ γίνωμουν, φίλε μου! φώναξε μὲ πεποίθηση ὁ Σάρλ Φωλέρ. Ἐξέρεις ὅτι ἡ φιλοδοξία μου εἶναι ἀπέραντη, ἡ ἐργατικότης μου ἀκατάβλητη καὶ ἡ ἐπιμονή μου ἀκούραστη.

— Ἐν τῷ μετ' ἔξῃ, ὅμως, παρετήρησε φιλοσοφικὰ ὁ Λατούρ, ἐπειδὴ, βεβαίως, δὲν πρόκειται νὰ σκοτώσῃς τὴν γρηά Κροκελὺς, κύτταξε νὰ πάρῃς κουτσά—στραβὰ τὸ δίπλωμά σου καὶ ἄφησε τὶς δόξες γιὰ ἄλλους πιδ τυχεροὺς.

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες. Μιὰ νύκτα, ὁ Σάρλ Φωλέρ ξύπνησε ἀπὸτομα ἀπὸ τὸν ὕπνο του. Κάποιος προσπαθοῦσε νὰ διαρρήξῃ μιὰ πόρτα τοῦ διαμερίσματος του.

Ὁ Σάρλ Φωλέρ τινάχθηκε ἀμέσως ὄρθιος. Πῆρε τὸ περιστρεφόμενον καὶ ἡλεκτρικὸ φανάρι κ' ἀνοίξε ἑξαφάνηκε τὴν ἐξώπορτα. Οἱ ἀκτίνες τοῦ φαναριοῦ ἔπεσαν ἐπάνω σ' ἓναν κοκοποῖο, πού ἂν τὴν κατὰπληξῇ του δὲν πρόλαβε νὰ κινηθῇ.

Μιὰ ξαφνικὴ ιδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Σάρλ Φωλέρ. — Ἀάθος ἔκανες, φίλε, εἶπε στὸν κοκοποῖο. Νὰ πᾶς στὸ ἀντικρυνὸ διαμέρισμα, ὅπου μένει ὁλομόναχη μιὰ γρηά τοιχοκούντα πού ἔχει πολλὰ χιλιάρικα... Ὅλα κ' ὅλα ὅμως, θὰ τὰ μοιραστοῦμε μισά—μισά, γιατί ἀλλοιῶτα θὰ φωνάξω νὰ σὲ πιάσουν.

Ὁ κοκοποῖο πῆγε πράγματι στὸ ἀπέναντι διαμέρισμα καὶ ὁ Σάρλ Φωλέρ περίμενε στὸ κατῳφλι τῆς πόρτας του.

Ἀκούσε μιὰ κρουγὴ ἀγωνίας πού ἔβγαλε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ γρηά Κροκελὺς. Τοῦ φάνηκε μάλιστα ὅτι ἐφθασε σ' αὐτιά του καὶ ἓνας ἀπαίσσιος ρόγχος...

Δὲν περίμενε πολλὴ ὥρα. Ὁ κοκοποῖος ξαναφάνηκε ἀλαφιασμένος καὶ χάθηκε μαζί μὲ τὸν Σάρλ Φωλέρ μέσα στὸ διαμέρισμά του. Πέταξε εἰάνω σ' ἓνα τραπέζι τὰ ἀφθονὰ χαρτονομίσματα πού εἶχε βουτήξει ἀπὸ τὶς οἰκονομίες τῆς γρηάς καὶ ἄρχισε νὰ τὰ μετρά γιὰ νὰ τὰ μοιράσῃ.

Ὁ Σάρλ Φωλέρ, ἑξαφάνηκε, ἔβγαλε πάλι τὸ πιστόλι του, τὸ ἀκούμπησε στὸν κρεβάτι τοῦ κοκοποῖου καὶ πυροβόλησε. Ὁ ἀνθρωπος σωριάστηκε στὸ δάπεδο, νεκρός.

Ὁ Σάρλ Φωλέρ ἐκρυψε ἀμέσως τὰ χαρτονομίσματα καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο τὸ διαμέρισμά του γέμισε ἀπὸ τρομομαγμένους ἔνοικους. Ὁ Φωλέρ δὲν δυσκολεύθηκε καθόλου νὰ θέσῃ τὰ πράγματα ὅπως φαινόταν. Ὁ κακοῦργος, ἐξήγησε, εἶχε νικίξῃ τὴν γρηά Κροκελὺς καὶ ὕστερα εἶχε ἐλθεῖ καὶ στὸ δικό του διαμέρισμα νὰ σκοτώσῃ κ' αὐτὸν καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὴν τιμωρία πού τοῦ ἔπρεπε.

Ἡ ἀστυνομία συνεχάρη τὸν Φωλέρ γιὰ τὴν ψυχραιμία του. Οἱ ἔνοικοι τῆς πολυκατοικίας θαύμαζαν τὸ θάρρος του. Τὰ κορίτσια τὸν θαύρασαν ὡς ἥρωα. Καὶ οἱ ἐλάχιστες γρηές πού δὲν ἀντιπαθούσαν πολὺ τὴν γρηά Κροκελὺς εἶπαν ὅτι ὁ Σάρλ Φωλέρ ἦταν ὁ ἐκδικητὴς τοῦ θανάτου της.

Μὲ τὰ χρήματά της γρηάς ὁ Σάρλ Φωλέρ

...

...

...

...

...

...

...

βάδισε τὸν δρόμο του. Ἡ μᾶλλον τὸν ἔτρεξε μὲ τεράστια ἄλματα. Τελείωσε τὶς σπουδές του, ταξίδεψε στὸ ἑξωτερικὸ, τελειοποιήθηκε σὲ Ἀνώτατες Σχολές Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, κατέστρωσε ἓνα πρόγραμμα καὶ οἰχθῆκε στὸν πολιτικὸ στίβο, ἀκμιαίος, χρησιμοποιοῦντας ὅλα τὰ προσόντα πού τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ φύσις, ἐργατικός, πλήρης θάρρους. Ἐξελέγη βουλευτῆς κατέπληξε σ' ἡ Βουλὴ μὲ τὶς τρομακτικὰ αὐστηρὲς ἀρχές του, μὲ τὶς σχεδὸν ἀνατρεπτικὲς μεταρρυθμίσεις πού ὑπεστήριξε διαρκῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν ἀπονομήν τῆς Δικαιοσύνης.

Γρήγορα ἔγινε ὁ πουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ Κράτος ἔγνώρισε, ἐπὶ τῆς ὑπο-

γίας του ἀπάνταστη αὐστηρότητα στὴν ἐφαρμογὴ τῶν Νόμων.

— Πολλὰ ἐγκλήματα μένον ἀτιμώρητα, φωνάξεν διαρκῶς ὁ Σάρλ Φωλέρ, γι' αὐτὸ πρέπει ἐκεῖνα πού ἀνακαλύπτονται νὰ τιμωροῦνται παραδειγματικῶς γιὰ νὰ μὴν ἀνασταλτικὴ ἐπίδραση.

Οἱ θανατικὲς καταδικὲς πολλαπλασιάστηκαν. Ὅλες δὲ, ἀνεξαιρέτως ὅλες, ἐξετελέσθησαν, γιατί οἱ πρωθυπουργοὶ δὲν τολμοῦσαν, ἐγκρίνοντας μιὰ αἴτηση χάριτος, νὰ ἐκτεθοῦν στὸν λαὸ ὡς ἀντιδρώντες στὸ ἔργον τοῦ θαυμασίου Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Τέλος, ἐνάντια στὶς προβλέψεις τοῦ καλοῦ τοῦ φίλου Πιέρ Λατούρ, ὁ Σάρλ Φωλέρ ἔγινε καὶ πρωθυπουργός.

Ἐργαζόμενος μὲ ζῆλο, τσακίζοντας κυριολεκτικὰ στὴν ἐργασία, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς Δικαιοσύνης, πάντοτε.

Τὰ χρονικά τῶν ἐφημερίδων καὶ οἱ κύριες στήλες ἀσχολήθηκαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μὲ ἓνα πολὺκροτο ἐγκλημα. Ἐνας νέος ἡλικίας 21 ἐτῶν, ὁ Ἀρμάν Μπενουά εἶχε σκοτώσει ἓνα πλούσιον γέρο φίλόν του.

Στὴν ἀπολογία τοῦ ὁ νεαρὸς φοιτητῆς εἶχε πῇ μετὰ τῶν ἄλλων.

— Ὁ θεὸς μου ἦταν ἓνας γεροφύλαργος, ἄχρηστος στὴν κοινωνία. Δὲν μὲ βοηθοῦσε καθόλου στὶς σπουδές μου. Μοῦ ἔλεγε νὰ πάω νὰ ἐργασθῶ σὲ κανένα παντοπωλεῖο νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου καὶ ν' ἀφήσω τὶς σπουδές κατὰ μέρος. Δὲν τὸν σκότωσα γιὰ νὰ γλεντήσω μὲ τὰ χρήματά του, οὔτε γιὰ νὰ γίνω πλούσιος. Τὸν σκότωσα γιὰ νὰ σπουδάσω, γιὰ νὰ γίνω μιὰ μέρα κατὰ καὶ νὰ ὀφελήσω τὴν πατρίδα μου.

Οἱ δικασταὶ ὅμως δὲν ἔλαβαν τέτοιες δικαιολογίες ὑπ' ὄψει τῶν καὶ κατεδίκασαν τὸν νεαρόν Ἀρμάν Μπενουά εἰς θάνατον. Χωρὶς κορμί ἐλπίδα οἱ δικηγόροι τοῦ ὑπέβαλαν τὴν αἴτηση χάριτος. Ἐξέραν ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς Σάρλ Φωλέρ δὲν θὰ τὴν ἐνέκρινε ποτέ...

...

...

...

...

...

...

...

...

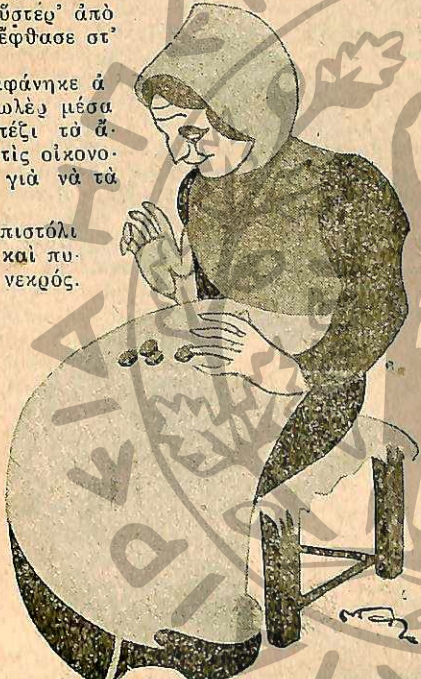
...

...

...

...

...



...Ἀλλὰ μάζευε τὰ χρήματά...

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μου φαίνασθε ως ύποδειγμα αταραξίας και δικαιοσύνης, ανώτερος από τόν πόνο γιατί τόν νικήσατε. Ανώτερος από τήν ανθυμική χαρά γιατί εξαπαλάβατε τόν ψεύτικο κενό της, ανώτερος από τόν έρωτα γιατί τόν έξωτε. Και όμως είσθε έπεικτής. Βέρετε να συγχωρήτε, γιατί είσαατε ανδρας

Αυτηθήτε με! Περιπλανώμην μονάη, χωρίς πυξίδα, χωρίς οδηγό, χωρίς άστρο, έλεεινó λείφανο ναυαγίου ότου έλάθηκε ή ύγεια μου, ή έλπίδες μου, ή νεότης μου. Φοβούμαι μήπως χαθώ πάλι και χαθώ για πάντα, εάν δέν με βοηθήσετε. Θά πέσω εάν δέν με σώσειε σεις, εάν δέν αφήσετε τήν ψυχή μου να προχωρή διπλα στη δική σας. Φίλε μου, φίλε μου! μή με αποκορούετε. Πείτε μου ό,τι θέλτε, κάντε με ό,τι θέλετε, αλλά μή μ' έγκατα

λείψετε πτήν εύθραυστη αδυναμίαμου. Έγώ, φτωχή, ζητιάνα, απλάνω σε σάς τό χέρι μου.

Η έπιστολή της Άννας εξακολουθούσε ως έξης: «Όχι δέν αποκορώω τόν Καράτσιολο χάριν του Ίουστίνου Μορόγλι όπως μου είπατε. Αυτός για μένα δέν είναι τίποτε άλλο παρά ή χιμαίρική σκιά ενός πεθανένου. Τώρα... πού ανοίξαν τα μάτια μου και είδα τό φώς της αλήθειας... διαμαρτύρομαι. Τώρα... δέν μπορώ ν' άπατηθώ. Είμαι πάντοτε ή ίδια γυναίκα, ή αδύνατη και εύθραυστη όρειλώ μοιραίω, ν' αγαπώ με πάθος, με τελείαν εξατάλειψη του έαυτού μου, γιατί ό έρωας είναι ή μόνη διαρκής καταστασις της ψυχής μου... άλλ' αυτήν τή φορά έτο ποθέτησα τό ιδανικό μου σε καρδιά αγνή, ιδανική, έστήριξα τό μυαλό μου, σε άλλο δυνατό τεράγωνο. Η ζωή δέν είναι παρά ή μελαγχολική περιπλάνησις τών ψυχών πού διψάνε τόν έρωτα και ζητούν τό στεφάνι του μ' ορειλίου. Ίκετεύω τόν Κύριο να μ' εύσπλαχνισθή. Κι' εγώ επίσης έχρωμαι από μακρού, άφ' ου άρρησα κομμάτια της σάρκα μου στις πέτρες του δρόμου, ανακατεύοντας βοήκα επί τέλους τόν Έλεγκτόν. Ύτέτην τήν δοκιμασίαν και ίκετεύω τόν Κύριον να μου δώση τόν θεϊον φοίνικα του μαρτυρίου. Ίκετεύω τόν Κύριον να μου στείλ η βη χαρά, γιατί τίως δέν έκανα άλλο παρά να θρηνώ για τόν έαυτό μου και τούς άλλους. Ίκετεύω τόν Κύριον γονυπετής να εισακούση της δεήσεώς Θεός δέν μπορεί να με αποκορούση. Σεις, φίλε μου, δέν θα τό κανετε.

Ο Καίσαρ Δίας εδίαράσε δύο φορές κατά συνέχειαν τήν έπιστολή αυτή. Έπειτα βγήκε για ύπνός της ή για διασκέδαση. Ο και τήν εδίαβασε για τρίτη φορά. Έπειτα έστειλε στην Άννα τό έξης σύντομο σημείωμα.

Φιλότη Άννα, «Όλα αυτά είναι πολύ όρατα. Δέν έννόησα όμως ποιός είναι έκείνος πού αγαπάς.

Με τούς φιλικωτάτους χαιρετισμούς ΚΑΙΣΑΡ ΔΙΑΣ»

Η Άννα Άκουαβίβα, μία ζωηρή και όρημη νέα, φεύγει από τήν μεσανύκτια από τό δωμάτιό της, όπου έινε με τή μικρότερη αδελφή της Λαύρα, ένα κορίτσι ψυχρό, σοβιό και άμύλητο και άσηφόντας τό κοινό και τούς κινδύνους κατ βη στόν κήπο, ότου συννητήθη με τόν αγαπημένον της Ίουστίνον Μορόγλι, ό οποίος τήν έλληροφώρησε ότι ό κηδεμών της, Καίσαρ Δίας, έπ' ουδενί λόγω, έδεχτο να συγκατατεθή στό γάμο τους, επειδή αυτός ήταν πτωχός και άσημος, έκείνη δέ πλουσία και από ευγενική οικογένεια. Η νέα του έπ' ουδενί τότε ν' άλληλοπαχθούν και ό Ίουστίνος, ένας ήθικός νέος, προσέαθήσε να τήν πείσει, ότι δέν έπρεπε να εκπαινή, γιατί άσχημά της μέλαινόνε. Μπορούσε, νάβρη έναν νέον και όρατον, πλούσιον και ευγενή. Γιατί να θυσιάσθ η γι' αυτόν; Άλλά ήταν τόσος ό θυμός της Άννας, ό' αυτήν του τήν άπάντησε όσα ηναγκάσθη να υποχωρήση και συμφώνησε να του γράψη άφου προηγουμένως ιδή κι' αυτή τόν κηδεμόνα της. Όταν ένύμισε σ ό δωμάτιό της, ή αδελφή της ήταν ξυπνια και εδίαβαζε κι' αυτή εξαγούνησε πικραλώς τήν νά τήν συγχωρήση γι' αυτό πούκανε, ενώ έκείνη άπεκοιμήθη χωρίς να της ελπί ήτοσε. Στην έπιστολή πού έστειλε, ή Άννα στόν Ίουστίνον Μορόγλι, τού άνεκοίνωσε ότι είδε και μίλησε με τόν κηδεμόνα της ό οποίος όμως, συγκατατέθηκε εις τόν γάμο τους. Δέν έμνε συνεπώς άλλη λύσις άπ' τήν άλληλοπαταγήν κι' αυτή τού όρίζει ορανοβού στην Πομπηία άπ' όπου να φύγουν για τήν Άνατολή. Συναντώνται π' άγματο έκεί άλλ' ό Ίουστίνος τήν συμβουλεύει να επανέλθ η στό. π' α της και τήν πληροφορεί ότι οι συγγενείς της έξορουν τήν φυγή της. Η Άννα τόν διώκει άναγκασμένη κι' όταν σε λίγο τήν παραλαμβάνει, ό Καίσαρ Δίας και τήν ξαναφέρει στό σπίτι της, ή άπόγονισ τήν οίχει βαρεία άρρωστην στό κρεβάτι. Όταν ύστερα από κινού γίνεται καλά καινούρια αισθήματα πλημμυρίζουν τήν ευαίσθητη ψυχή της. Αισθάται ότι αγαπά τόν κηδεμόνα της και μή τολμώντας να τού π' α τήν γράφει.

Η Άννα έμνε κατάπληκτη. Είχε άφεθή τυφλά στό παρτάτολμο διάβημα, διακινδυνεύοντας όλόκληρο τό μέλλον της, υπερινκώντας τήν νεότη, άλλ' έλπίζοντας να προξενήση στόν Καίσαρα Δίας βαθεία έντύπωσις, τήν έντύπωσις μίσους. Θυμού ή οίκτου. Φοβότανε μήπως λάβη θυμωμένη έπιστολή πού να της αναγγέλη τήν όλοχώρησή του και αντί γι' αυτό έπαινε τό σύντομο έκείνο γράμμα, τό άγενές, τό ξερό. Η λύσις αυτή της φαίνονταν ή χειρότε

ρη από όλες. Ο Καίσαρ ούτε έξετηλίσσετο ούτε έθύμωνε ήταν άδιάφορος, λίγο περίεργος, δύσπιστος όπως πάντοτε έκείνη άπεναντίας, φρικτούσε από άγωνία και πόθο. Με τό κεφάλι άκουμπισμένο στά χέρια της έκλαιγε σιωπηλά. Έπειτα όρχηκε στό κρεβάτι της κρύβοντας τό πρόσωπο στά προσκέφαλα, συστέφοντας νευρικά με τα χέρια τα σεντόνια, αφήνοντας νευρικούς λυγμούς στην ιδέα ότι ό Καίσαρ Δίας ήταν άναίσθητος στόν πόνο και τόν έρωτά της. Τα δάκρυα τήν έπνιγαν και εδάγκωνε τό προσκέφαλο για να μη φωνάξη στό σκοτάδι της νύκτας. Τήν έπιασε έφιάλης. Νόμιζε ότι άνέβαινε άγωνιώντας ένα γκρεμό και σε μία στιγμή γλύστερησε. Κραυγή τρόμου ξεφύγε από τό στόμα της.

Τι έξεις; ρώτησε ή Λαύρα ξυπνώντας και τρομαγμένη. Τίποτα, τίποτα! σε βεβαίω, της άπήνησε, ενώ έτρεμε άκόμη σύγχυση από τή συγκίνηση.

Οι πρώτες άνταύγειες της αύγης έδωξαν τόν έφιάλη της και άρχισε να συλλογίζεται πάλι τόν Καίσαρα Δίας. Θά νικήσει τάχα ποτέ τήν ψυχρότητα και τήν άκαμψία του; Ποιός ξερή! Ίσως θα τό κατορθώανε με τόν έρωτα, με τήν τρυφερότητα, με τήν αταπάρηση. Θά τόν άναπούσε τόσο πολύ, τόσο πολύ, ώστε θα συνετελείτο, επί τέλους τό θαύμα.

Ήταν παράντα χρονών έκείνος, άλλ' ή καρδιά του δέν είχε δοκιμάσει άκόμη τήν γλυκύτητα της απόλυτης, της άποκλειστικής άγάτης, τήν άμέτρητη χαρά μιας δευτέρας νεότητος, μιας νέας ζωής, πού όραιας, πού παιδικής και άνθρωπινότερης. Θάνοβε πάλι στό σωρό έκείνης της κρύας στάχτης, τόν θείο σινιόηρα και κατόπιν τήν θοία φλόγα!

Η ζωή της είχε πλέον ένα σκοπόν. Ώρειλε ν' αγαπή τόν Καίσαρα να τόν αγαπή δια μέσου του χρόνου και του διαστήματος και από κοντά και από μακρού, μέχρι του τάφου και πέραν αυτού, με τήν τήν θανάτου της ψυχής της. Έπρεπε να τόν αγαπή χωρίς σύντομη έλπίδα, με τήν άτόλητα και τήν έμπιστοσύνη τών νεαρών καρδιών. Ώρειλε να τόν αγαπή τόσο καλά, τόσο πολύ, τόσο τέλεια, ώστε γεμισμένος έκείνος από τόση άγάπη να όμολογήσει επί τέλους ότι νικήθηκε.

Πίστις φλογική τήν ένσπύχωνε κι' έγραψε πρός τόν Καίσαρ Δίας

Η νέα πήρε τό γράμμα, τό διάβασε και εις ένα λευκό χαρτί, χωρίς ήμερομηνία, χωρίς έπικεφαλίδα, έγραψε μόνον τα έξης:

ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ
ΑΝΝΑ ΑΚΟΥΑΒΙΒΑ
Ο Καίσαρ Δίας επί μίαν ή μέραν ούτε άπήνησε, ούτε έφάνη. Έγραψε τέλος
Φιλότη Άννα
Καλά και ύπερα;

ΚΑΙΣΑΡ ΔΙΑΣ
Η Άννα έμνε κατάπληκτη. Είχε άφεθή τυφλά στό παρτάτολμο διάβημα, διακινδυνεύοντας όλόκληρο τό μέλλον της, υπερινκώντας τήν νεότη, άλλ' έλπίζοντας να προξενήση στόν Καίσαρα Δίας βαθεία έντύπωσις, τήν έντύπωσις μίσους. Θυμού ή οίκτου. Φοβότανε μήπως λάβη θυμωμένη έπιστολή πού να της αναγγέλη τήν όλοχώρησή του και αντί γι' αυτό έπαινε τό σύντομο έκείνο γράμμα, τό άγενές, τό ξερό. Η λύσις αυτή της φαίνονταν ή χειρότε

ρη από όλες. Ο Καίσαρ ούτε έξετηλίσσετο ούτε έθύμωνε ήταν άδιάφορος, λίγο περίεργος, δύσπιστος όπως πάντοτε έκείνη άπεναντίας, φρικτούσε από άγωνία και πόθο. Με τό κεφάλι άκουμπισμένο στά χέρια της έκλαιγε σιωπηλά. Έπειτα όρχηκε στό κρεβάτι της κρύβοντας τό πρόσωπο στά προσκέφαλα, συστέφοντας νευρικά με τα χέρια τα σεντόνια, αφήνοντας νευρικούς λυγμούς στην ιδέα ότι ό Καίσαρ Δίας ήταν άναίσθητος στόν πόνο και τόν έρωτά της. Τα δάκρυα τήν έπνιγαν και εδάγκωνε τό προσκέφαλο για να μη φωνάξη στό σκοτάδι της νύκτας. Τήν έπιασε έφιάλης. Νόμιζε ότι άνέβαινε άγωνιώντας ένα γκρεμό και σε μία στιγμή γλύστερησε. Κραυγή τρόμου ξεφύγε από τό στόμα της.

Τι έξεις; ρώτησε ή Λαύρα ξυπνώντας και τρομαγμένη. Τίποτα, τίποτα! σε βεβαίω, της άπήνησε, ενώ έτρεμε άκόμη σύγχυση από τή συγκίνηση.

Οι πρώτες άνταύγειες της αύγης έδωξαν τόν έφιάλη της και άρχισε να συλλογίζεται πάλι τόν Καίσαρα Δίας. Θά νικήσει τάχα ποτέ τήν ψυχρότητα και τήν άκαμψία του; Ποιός ξερή! Ίσως θα τό κατορθώανε με τόν έρωτα, με τήν τρυφερότητα, με τήν αταπάρηση. Θά τόν άναπούσε τόσο πολύ, τόσο πολύ, ώστε θα συνετελείτο, επί τέλους τό θαύμα.

Ήταν παράντα χρονών έκείνος, άλλ' ή καρδιά του δέν είχε δοκιμάσει άκόμη τήν γλυκύτητα της απόλυτης, της άποκλειστικής άγάτης, τήν άμέτρητη χαρά μιας δευτέρας νεότητος, μιας νέας ζωής, πού όραιας, πού παιδικής και άνθρωπινότερης. Θάνοβε πάλι στό σωρό έκείνης της κρύας στάχτης, τόν θείο σινιόηρα και κατόπιν τήν θοία φλόγα!

Η ζωή της είχε πλέον ένα σκοπόν. Ώρειλε ν' αγαπή τόν Καίσαρα να τόν αγαπή δια μέσου του χρόνου και του διαστήματος και από κοντά και από μακρού, μέχρι του τάφου και πέραν αυτού, με τήν τήν θανάτου της ψυχής της. Έπρεπε να τόν αγαπή χωρίς σύντομη έλπίδα, με τήν άτόλητα και τήν έμπιστοσύνη τών νεαρών καρδιών. Ώρειλε να τόν αγαπή τόσο καλά, τόσο πολύ, τόσο τέλεια, ώστε γεμισμένος έκείνος από τόση άγάπη να όμολογήσει επί τέλους ότι νικήθηκε.

Πίστις φλογική τήν ένσπύχωνε κι' έγραψε πρός τόν Καίσαρ Δίας

«Γιατί μ' έρωτάς; Και ύστερα;» Δέν τό ξερω... Και ύστερα; είναι ή μυστηριώδης φράσις του μοιραίου, τό όποϊον έκδηλώνεται πάντοτε πού άργά, όταν πλέον τα σφάλματά μας είναι άνεπανόρθωτα... Τό μόνον πού ξερω είναι ότι σάς αγαπώ... Κι' εις επίσης τό ξερετε, γιατί είναι αδύνατον ή ζωή μου, τα λογία μου, τα μάτια μου, να μη σάς έκαναν να τό έννοησετε. Δέν τό έννοήσατε λειπόν; Ήμουν ζωηρή, άνυπότακτη, ίσχυρογνώμων κι' αίσθα νόμουν για σάς περιφρονηση μόνον και δέν σά άκουγα σε τίποτα... Άλλά τό έλεεινόν συμβάν της Πομπηίας, μούδωσε να καταλαβώ τήν πλάνη μου και στην κρίσιμη ώρα, μέσα στόν πυρετό πού με φλόγιζε, όταν γυρίσαμε στην Νεάπολη, άρχισα να σάς αγαπώ, γιατί έσεις είσαατε ή φρόνησις. Έπειτα... όλη ή ψυχή μου, μεταμορφωμένη πιά, κόλλησε στη δική σας, γιατί αίσθανότανε τήν αδυναμία της και ζήτησε στήρη για. Δέν σάς παρακαλώ να μ' αγαπήσετε. Σας συνδέουν ίσως άλλοι δεσμοί; Δέν θέλετε ν' αγαπήσετε πλέον; Δέν σάς άρέσκει καθόλου;... Ποιός ξερει. Λίγο σάς γνωρίζω. Καταλαβαίνω μονάχα, ότι είσθε ίσχυρός και σάφρων, ότι άκολουθετε ήσυχα τό δρομο σας, με τήν γαλήνια ύπερηφια της ύπεροχής σας. Αγαπήσατε ποτέ; Θ' αγαπήσετε πάλι; Λίγο μ' ένδιαφέρει. Τό μόνον πού θέλω, είναι να μ' άφήσετε να σάς αγαπώ, χωρίς να μου επιβάλετε τή θλιβερή τιμωρία της άπουσίας σας. Μήν άνησυχήτε, δέν θα ζητήσω να σάς κάνω ν' άλλαξετε ζωή! Θά ζήτε όπως και πριν! Θά θυμώσαατε μονάχα ότι σε κάποια γωνία της Νεαπόλεως βρίσκεται μία έρωτευμένη ψυχή πού πάσχει.

Σας αγαπώ τρυφερά, άπόλυτα, δέν έλπίζω τίποτε από σας και από είναι ή πιο άσφαλέστερη ένγύθιος της ήσυχίας σας. Άλλοί μονο!.. Αν είσαατε σεις ή μόνη μου άγαπη, αν μπορούσα να σάς προσφέρω τα πρωτολούλουδα της καρδιάς μου και τήν θαυμαστή άντίληψη τών δνείων μου, ίσως νάειχε τότε για σάς τό πράγμα τήν γοητεία της άνωότητος. Άλλ' εγώ είμαι ένα έρεπιο έρωτος, επάνω στό όποϊον άνθισαν τα όχρα χυσασθεμα του φθινοπώρου. Καταλαβαίνω ότι δέν μπορείτε να βυήτε σε μένα χαμιά ποιηση. Είμαι μία χήρα, στην καρδιά της όποιας φωνάζει ένα φάντασμα. Σας τα λέγω αυτά για να σάς έξηγήσω τόν λογο της ταπεινότητας μου, για να σάς δείξω ότι μου κάνετε χάρη αν μ' άφήσετε να σάς αγαπώ... Αυτηθήτε με, φωνήτε εσπλάγχχνος και άφήσιέ με να σάς αγαπώ μέχρι θανάτου. Αυτό είναι τό «Και ύστερα;» τού έρωτος.

Γνωρίζετε τώρα τό μέγεθος του αισθήματός μου; Ξερετε επίσης, γιατί άρχισα να όλοπώ πολύ, αν και ώρκίστηκα να μην τό ξανακάνω, ποτέ. Δέν έλπιζω τίποτα και ή πορνομικρότερη χαρά μου θάειναι για μένα χάρις του Κυρίου, δωρεά της δικής σας καλωσύνης.

Μή μου άπαντήσετε, Τι θα μου λέγατε; Δέν μ' αγαπάτε, τό ξερω. Και πιθανόν αυτήν μου ή έξομολόγησις να σάς θυμώση. Λοιπόν μή μου γράψετε. Δέν θα μπορούσα να διαβασω έπιστολή γραμμένη από σας, γεμάτη από άδιαφορία και ειρωνείες, έπιστολή πού θα περιείχε, χωρίς άλλο, άπόφαση θανάτου. Όχι, μή μου γράψετε. Φοβάμαι... Τρέμω από τώρα με τήν ιδέα ότι θα σάς ξαναϊώ, θα σάς μιλήσω... Ποιά θα είναι τα πρώτα σας λόγια; και τί θα σάς άπαντήσω εγώ;

Και πάλιν σάς ίκετεύω, λυπηθήτε με, θεωρήστέ με ως ένα πλάσμα πού πάσχει σωματικών και ψυχικών, τό όποϊον έχει άνάγκη του οίκτου τών υγιών. Μή μου είπήτε τίποτα, μή με ταπεινώσετε! άφήστέ με να ύπαφέω μόνον μου και μη ξεχνάτε ότι μία λέξις, ένα νεύμα σας μπο να μου προξενήση λύπη άθροεννη. Μή με μαλώσετε! πάσχω και δέν θέλω να τό δείξω, γιατί άπολαμβάνω μ' αυτόν μου τόν πόνο. Α, πώς σάς αγαπώ! πόσο σάς αγαπώ!

ΑΝΝΑ ΑΚΟΥΑΒΙΒΑ
Ο Καίσαρ Δίας, μετά τό διάβασμα της έπιστολής αυτής έμνενε σκεπτικός. Τό ταπεινό ύφος της τού έπροξένισε αισθήση μεγαλύτερη από όσον θα τόξέπλησσε ό ύπερβολικός λυρισμός. Η

φιλοτιμία του ως άνδρός όρμου ηλικίας κολακευότανε πολύ από τήν άπροσδόκητη νίκη αυτή, αλλά στό βάθος της ψυχής του έγεννιόταν καιποια άνησυχία. Η Άννα ήταν γυναίκα των άερων, ή γυναίκα πού τήν έκυρίωναν πάντοτε τα αισθήματά της, ή γυναίκα ή πλάσμένη και κατωμένη για τόν έρωτα. Γόρυα έλεγε ότι δέν ήθελε και δέν ζήτησε τίποτα. Πόσο θα διαρκούσε αυτή ή κατάρστασις και πόσους μυστικούς σκοπούς έτρεφε τάχα και τούς έκρυβε!

Βεβαίως ό έρωας μιας κόρης είκοσιύο χρονών, ώραιας και χαριτωμένης, ήταν και πού άρεσε πολύ στην γερασμένη ψυχή του, άλλ' έπρεπε να προέξη, γιατί όλα περνάνε. Πόσον καιρό θα διαρκούσε τό πράγμα; Βεβαίως, σύμφωνα με τούς όρους της έπιστολής, μπορούσε να μην άνησυχή, άλλ' άργότερα ταχα δέν θα ζήτούσε ή Άννα να τήν αγαθή κι' αυτός; Ο έρωτας χωρίς άναποδοση είναι ίμοιρα! δέν μπορεί να ζήτ η μόνος του. Και μία διαρκής σ' έφης τόν άισχυλούσε ότου και αν βρισκότανε «Σήμερα σε αγαπάει, αύριο θα ζήτηση ν' αγαπηθή». Αλλά εύχθηκε τόν τρόπο ν' ήσυχάση σκεφθείς ότι ό καιρός είναι ό μεγάλος γιαιρός. Η Άννα θα λημονούσε Μήπως θυμότανε άκόμη τόν Ίουστίνον Μορόγλι; Έπί τού άρρόντος ήταν ίκανοποιημένος για τήν κατάκτηση. Θά ένεργούσε άναλόγως με τις περιστάσεις.

Δέν άπήνησε στό γράμμα. Τι να της έγραφε; Δέν τήν αγαπούσε καθόλου. Ύστωρ από δυό μέρες πήγε στό μέγαρό τους, κι' όταν συναντήθηκε με τήν Άννα, της έμίλησε με φιλοφροσύνη. Έκείνη έτρεμε. Ο Δίας τήν παρατηρούσε χυμογελώντας και σε μία στιγμή της είπε:

—Λέγαμε, λοιπόν, πώς μ' αγαπάς... Έκείνη στόν άπροσδόητο ύφιν διασρό, τόν κύτταξε χωρίς να μπορέσει να πρ' αφέρ η λέξη και τό έπεκύρωσε μ' ένα νεύμα. Άλλά τότε ό Καίσαρ Δίας έπεμειν νά τόν πληροφωρήση γιατί τόν άγάπησε. Είχε τίποτα τό ιδιαίτερο, κανένα προσόν ή άλλο ύπονε; Γιατί τόν άγάπησε λοιπόν;

—Γιατί είσθε σε εις και όχι κανένας άλλος! άπήνησε με χαμηλή φωνή.

—Ο λόγος αυτός έχει βάθος, είπε ό Δίας με ένα μει' ίσμα πού βάστηξε μία στιγμή. Άλλά πρ' αει να τόν μελετήση κανείς για να τόν καταλάβη. Και θα μ' αγαπάς πάντα;

—Πάντα!

Μου φαίνεται—και δέν θέλω να σέ προσβάλλω—ότι είσαι λίγο άστατη. Δέν εί'ν' αλήθεια;... Πρ' αός έινες έπιστευες ό άγοποιός έναν άλλον... και ότι θα τόν άγνοούσες πικνω; Θά έρωτάζησης ότι σ' όν τόν έληρημόησε όλος δόλος. Ύστερα από ένα χρόνο, Κύριος είδε τί θ' άπογίνη αυτό τό νέο πάντοτε, τό δικό μου πάντοτε.

Έσταμάτησε. Ορώτης θανάσιμη έσκέπασε τό πρόσωπο της Άννας, κι' έφάνη έτοιμη να λιποθυμήσ η πόσο τήν έλόνισε ό χλευασμός έκείνος. Ο Καίσαρ Δίας τό άντελήφθη και θέλησε να τήν έλ' ηφρονή.

—Σε λύπησα; είπε. Η άλήθεια είναι πάντοτε διασφ' αρητή. Χυμογέλασε όμως κομμάτι... έτσι λιγάκι. Τα δάκρυα δέν είναι συμπάθητικά.

Και ή δυστυχισμένη, ύπετακουσα σ' αυτή τήν φωνή, σ' ήκ' ηνη τή σιδερένια θέληση, χαμογέλασε θλιβερά άναμέσον τών δακρύων της.

—Λοιπόν, έρωας αιώνας; έξακολουθούσε έκείνος. Και τί θα κάνης;

—Τίποτα... θα σάς αγαπώ.

—Κι' αυτό σου φθάνει;

Αυτό πρέπει να μου φθάνη! άπήνησε ή Άννα σταθερά.

—Αρχίσει σε λίγα! έτρόσθεσε έκείνος, κάπως άγρια. Και θα είσαι πάντοτε τόσοον όλιγαρκής στις έλπίδες σου;

—Τό μιλών βοίσκεται στά χέρια του Θεού, είπε ή νέα μη έχοντας τήν δυναμη να ελιτ ψέμματα.

—Α, αυτό άκριβώς ήθελα να σε κάνω να είπης! Λοιπόν, έλπίζεις εις τό μέλλον χωρίς αύτήν τήν έλπίδα δέν θα ζήσεις. Το μέλλον! όρατον πράγμα!.. Ύ



Με τό κεφάλι άκουμπισμένο στά χέρια της έκλαιγε σιωπηλά.

-Γιατρέ, με δηλητηριάζουν!
-Ο δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.
-Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.

Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.
-Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.
-Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.

Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.
-Ο άρρωστος μίλησε με φωνή βραχνή και σκληρή.
-Δόκτωρ Χόλροϊντ, αφήστε με να σας μιλήσω προτού έλθω να σας δω...
-Μι, αγαπητέ μου...
-Δόκτωρ, επέμεινε ο άρρωστος με λυχνιασμένη φωνή, η γυναίκα μου με δηλητηριάζει.
-Τέτοιες ιδέες δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας, είπε ο γιατρός.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

γμένο κεφάλι του άρρωστου άνασχηκώθηκε πάνω στο μαξιλάρι του και το αντιπαθέσ στόμα του επρόφερε τις τυπικές λέξεις μιας συστάσεως.
-Δόκτωρ, σας συνιστώ την κυρία μου. Μόλλυ, σου συνιστώ τον δόκτωρ Χόλροϊντ.
-Η καρδιά του γιατρού κτύπησε δυνατά: 'Η γυναίκα που βρισκόταν μπροστά του ήταν εκείνη την οποία είχε αγαπήσει στα νειάτα του, εκείνη που είχε προτιμήσει άλλον άντ' αυτού.
-Μου δίνεις το τσάι μου, Μόλλυ; είπε ο άρρωστος.
-Η λαίδη Στρέντζ έπροχώρησε με σιγανά βήματα. Είχε κάνει μια τυπική υπόκληση μπροστά στον δόκτωρα, δίνοντάς του να καταλάβει ότι δεν έπρεπε να αποδείξει να δει γνωρίζονται.
-Πώς βρίσκεστε τον άντρα μου, γιατρέ; ρώτησε.
-Νομίζω, απήντησε εκείνος, ότι ο κύριος Χάρρυ υποφέρει από κακοήγη γρίπη. Και με παρεκάλωσε να μείνω μια-δυο μέρες κοντά του.
-Αυτό είναι εὐχάριστο, είπε σοβαρά η λαίδη Στρέντζ. 'Ο άντρας μου είναι άρρωστος κάμποσες εβδομάδες τώρα και η γρίπη τ'έχει παρακάνει, όπως μου φαίνεται. Πάντως σας ευχαριστώ που μένετε. Θα πάω να έτοιμάσω το δωμάτιό σας.
-Βγήκε, αφήνοντας τους δύο άνδρες μόνους. 'Ο άρρωστος σήκωσε το ποτήρι του.
-Βλέπετε; τσάι με άρσενικό!
-Ο δόκτωρ Χόλροϊντ ήταν αποροφημένος στις σκέψεις του. 'Όσοι αυτοί ήταν ο σύζυγος της μοναδικής γυναίκας που αγαπήσε, και η οποία αυτή τώρα προσπαθούσε να τον δηλητηριάσει για να πάρη κάποιον άλλον;
-Η βραχνή φωνή του Χάρρυ Στρέντζ ακούστηκε πάλι λέγοντάς του να ξεδιάσει το περιεχόμενο του ποτηριού.
-Η απόστασις ως την όδον Χάρλ' όπου ήταν το χημείον ήταν μικρή και μπορούσε να μεταχειρισθ' το αυτοκίνητό του.
-Ναι, θα πεταχθώ μια στιγμή, είπε ο δόκτωρ. 'Αλλά γιατί ήπιατε το μισό τσάι;
-Δεν θέλω να καταλάβω η γυναίκα μου ότι υποψιάζομαι τίποτε, ψιθύρισε ο Χάρρυ Στρέντζ... Ξέρετε, γιατρέ, έχω ένα σωρό ερωτικές επιστολές που τις γράφει ο...
-Ο δόκτωρ τόν διέκοψε απότομα.
-Δεν με ενδιαφέρουν τα οικογενειακά σας, κυρία, είπε ξερά. 'Η δουλειά μου είναι να σας σώσω—και θα κάνω, δι



Όταν την πρωτοσυνήντησα στην πλάζ δεν θέλησε ούτε απάντηση να δώσω στην πρότασή μου...

Και, αφού άδειασε το περιεχόμενο του ποτηριού μέσα σ' ένα μπουκάλι, κύτταξε με αηδία τον αντιπαθητικό εκείνον άνθρωπο, με τα κόκκινα μαλλιά, με το πράσινο χρώμα και τα θολά μάτια. 'Ισως μια γυναίκα που θα ένοιωθε τον έαυτό της δεσμευμένο για πάντα με ένα τέτοιο πλάσμα, να έφθανε μέχρι του σημείου να...
-Ο δόκτωρ Χόλροϊντ δεν άποτειλίσσε την σκέψη του. Βγαίνοντας συνήντησε τη λαίδη Στρέντζ.
-Μόλλυ, της είπε τρυφερά. Μ' ή φαντασθής ότι ήλθα επίτηδες εδώ, ο άντρας σου με ζήτησε.
-Η γυναίκα τον κύτταξε άρκετη ώρα προτού απαντήσει.
-Πείτε μου, ψιθύρισε επί τέλους τι έχει; 'Ενα τριήμερο τώρα ταράχμενος ο δόκτωρ θυμήθηκε το μπουκάλι που κρατούσε.
-Γιατί του δίνετε διαρκώς τσάι; ρώτησε απότομα.
-Αυτός το θέλει. Αυτός επιμένει διαρκώς να του δίνω με τσάι...
-Μόλλυ, είπε γρήγορα ο δόκτωρ που φέρονταν σκληρά κάποτε. Μπορούμε όμως τώρα να μάστε φίλοι. Πές μου; είλικρινά.
-Φαινόταν διαφορετικός από δέκα έτών 'Εκτός από τα χείλη, ματά του, μου είχε άρσει και το σοβαρό ύφος του, η μόρφωσής

ΥΠΟ ΜΑΡΤΖΟΡΥ ΜΠΟΟΥΕΝ ΤΣΑΙ ΤΟΥ

του... τώρα όμως...
-Βέβαια! Τώρα όμως υπήρχε ο «ερίτας»... Στην σκέψη αυτή ο Χόλροϊντ ένοιωσε το αίμα του να βραζει...
-Με συγχωρήσ, είπα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα...
-Επέστρεψε ύστερα από μια ώρα ακυθωπός. 'Η ανάλυσίς είχε αποδείξει την ύπαρξη του άρσενικού. Τι έπρεπε τώρα να κάνει;
-Προτού άνεβη κοντά στον άρρωστο, ήθελε να διηγήσει...
-Μόλλυ, της είπε μόλις την συνήντησε Ξέρω ότι δηλητηριάζετε τον άνδρα σου με άρσενικό, για να πάρη κάποιον άλλον που αγαπάς. 'Εγώ, που σ' αγαπήσα άλλοτε... δεν μπορώ ν' αφήσω να χαθείς, ούτε όμως και να εγκαταλείψω. Θα έρω τον άνδρα σου, αλλά θέλω την υπόσχεσή σου ότι δεν θα του ξαναδώσης τσάι με άρσενικό...
-Ω! Θεέ μου! με πιστεύετε ίκανή για τέτοιο πράγμα; φώναξε η λαίδη ξεσπώντας σε λυγμούς.
-Είμαι αναγκασμένος να το πιστέψω.
-Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! επανέλαβε η γυναίκα.
-Ο δόκτωρ Χόλροϊντ την άφησε και ανέβηκε επάνω. Την στιγμή που μπήκε μέσα, ο Στρέντζ κρατούσε ένα φλυτζάνι τσάι και έτοιμαζόταν να το πιη.
-Σταθήτε! του βροντοφώνησε ο δόκτωρ.
-Ο Χάρρυ Στρέντζ άδειασε μονοκοιμημένο το φλυτζάνι.
-Τρελλαθήκατε; ούρλιασε ο γιατρός. Σας είπα να σταθήτε; Ξέρετε ότι περιέχει άρσενικό;
-Το ξέρω δόκτωρ, απήντησε ο άρρωστος με μια λάμψη κακίας στο βλέμμα. Και ξέρω ακόμη ότι το τσάι που ήπια τώρα περιείχε άρκετο άρσενικό, ώστε να πεθάνω. Ναι, θ' άπεθάνω σε μισή ώρα, αλλά θα έκδικηθώ... Πριν δέκα χρόνια, είχατε αγαπήσει τη γυναίκα μου, η οποία έκανε την κουταμάρα να με προτιμήσει από σας. 'Από τους πρώτους όμως μήνες του γάμου μας κατάλαβε ότι δεν θάπαυε ποτέ να σας αγαπά. Και πράγματι σας λατρεύει ακόμη—δόκτωρ! Δεν μπορώ πια να άνεχθώ αυτήν την κατάσταση. Και σήμερα πραγματοποιώ την εκδίκησή μου. Γιατρέ σας κατηγορώ ότι έιν συμφωνία με την γυναίκα μου με δηλητηριάζετε σιγά-σιγά με άρσενικό για να με ξεφορτωθήτε και να παντρευθήτε κατόπιν.
-Είπατε τρελλός! φώναξε ο δόκτωρ—Το τσάι περιέχει άρσενικό εγώ ο ίδιος το είπα.



Είπατε τρελλός! φώναξε ο δόκτωρ—Το τσάι περιέχει άρσενικό εγώ ο ίδιος το είπα.
-Ίσως να είμαι τρελλός, δόκτωρ, μέχρι ενός βαθμού, απήντησε ο άρρωστος χαμογελώντας απαίσιμα. 'Αλλά κυττάξτε πόσο λογικές είναι οι πράξεις μου: 'Εχω αφήσει στον γραμματέα μου 'Ολίβερ Μπρέστ μια επιστολή στην οποία έκφέρω τις υπόνοιές μου ότι με δηλητηριάζετε. 'Εχω αφήσει επίσης και κάτι επιστολές δικές σας, γραμμένες πρό δεκαετίας προς την γυναίκα μου, αλλά χωρίς ή με ρομηνία. Προσθέσατε τώρα και το γεγονός ότι σεις είχατε αποκαλύψει το έγκλημα Πλάμπερ (δηλητηρίασις με άρσενικό μέσα στο τσάι) και θα καταλάβετε ότι όλος ο κόσμος θα πιστέψει ότι μιμηθήκατε τον Πλάμπερ στο έγκλημα. 'Εχω μάλιστα και μια άλλη άκρη που καλή απόδειξη—ά τ' έ!—άλλ' αυτή θα την μάθετε αργότερα...
-Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στο δωμάτιο η Μόλλυ.
-Α! έ! το δυστυχισμένο ζεύγος! μουρμούρισε ο άρρωστος κυττάζοντας και τους δύο ένουλάξ.
-Γέλασε νευρικά.
-Σας έκδικήθηκα, γρύλλισε πάλι... και τους δύο και τους δύο... Θα πεθάνετε και οι δύο, ως δολοφόνοι μου... ως δολοφόνοι μου!...

'Η λαίδη Στρέντζ κύτταξε τον άνδρα της, σαστισμένη από λιθωμένη. 'Ο δόκτωρ Χόλροϊντ π' ήσαν έτίσης σε οίκτηρά κατάνστη, την έρώτησε για την κατωκία του γραμματέως και το τηλέφωνό του και βγήκαν έξω, ενώ ο Χάρρυ Στρέντζ γρύλλισε πάντοτε πίσω τους!...

Ο δόκτωρ και η λαίδη περίμεναν τώρα στην σάλλα του ίσογείου. Είχαν τηλεφωνήσει στον γραμματέα του Χάρρυ Στρέντζ, να έλθη άμέσως με όλα τα έγγραφα του γιατί ο κύριος Στρέντζ τον ζητούσε. Με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, το τραγικό ζεύγος έπερίμενε.
-Επί τέλους κύλησε η πόρτα. 'Ο δόκτωρ σηκώθηκε και στάθηκε όρθιος, ενώ η λαίδη Στρέντζ άνοιγε την πόρτα.
-Μόλις εμφανίσθηκε ο νεαρός 'Ολίβερ Μπρέστ, ο δόκτωρ έβγαλε το πεύροφό του:
-Κύριε Μπρέστ, είτε σημαδεύοντας τον νεαρό γραμματέα. Θα λυπηθώ πολύ αν με άναγάζετε να σας σκοτώσω σόν σκυλί, αλλά θα σας σκοτώσω. 'Απαντήσατέ μου είλικρινά: Τί ποσόν σας κληροδοτεί ο κύριος Χάρρυ Στρέντζ;
-Μά, κύριε... πώς να ξέρω... ψέλλισε ο νεαρός.
-Απαντήσατε, κύριε Μπρέστ, γιατί θα σας σκοτώσω, έπα νέλαβε ο δόκτωρ με παγερή φωνή.
-Δέκα χιλιάδες δολάρια.
-Κύριε Μπρέστ, ο κύριος Στρέντζ πεθαίνει αυτή τη στιγμή—και ξέρετε γιατί. Θα πεθάνετε και σεις—έκτος εάν μου παραδώσετε άμέσως όποιονδήποτε έπιστολές της λαίδης Στρέντζ, οι μιά άλλη ώριση έπιστολή του προετοιμασμένου σας. 'Επίσης αν μου πητε πια είνε ή α λ λ η απόδειξις της ψευδούς ένοχής της λαίδης Στρέντζ. Σημειωσατε, κύριε Μπρέστ, ότι, μολονότι σας βοηθώ στην εκτέλεση του καθήκοντός σας, σας υπόσχομαι, επί τω λογοι της τιμής μου, ότι θα προσθέσω και άλλες δέκα χιλιάδες στο κληροδοτήμα του προετοιμασμένου σας.
Τα μάτια του νεαρού γραμματέως έλαμψαν.
Παρεδόσε άμέσως τις ένοχοποιητικές έπιστολές στον δόκτωρα. 'Υστερα είπε άπειθυνομενος προς την Μόλλυ Στρέντζ.
-Λαίδη, έχετε την κολωσύνη να μου δώσετε την τσάντα σας!
-Η Μόλλυ Στρέντζ άτομακρύνθηκε και έτέστρεψε ύστερα από λίγο κριτώντας την τσάντα της.
-Ανοίξτε την, λαίδη, είπε ο γραμματέας.
-Η λαίδη την άνοιξε.
-Κυττάξτε μέσα.
-Ο δόκτωρ κύτταξε στο βάθος της τσάντας. Μια άσπρη σκόνη, σκληρή και γλιστερή, ήταν χωμένη σε μια γωνία.
-Η σκόνη αυτή είναι άρσενικό, είπε ο γραμματέας. 'Ετσι θα άπεδεικνύετο άναμφισβήτητα ότι ή λαίδη Στρέντζ είχε άνοήσει το άρσενικό για να δηλητηριάσει τον άνδρα της, ενώ α υ τ ο ς δ η λ η τ η ρ ί α ζ ε ο υ ν ο ς τ ο υ τ ο ν έ α υ τ ο υ.
-Το φαρμακερό φείδι! μουρμούρισε ο δόκτωρ.
-Έβγαλε το καρνέ του και έγραψε μια έπιταγή 10.000 δολλαρίων. Την παρέδωσε στον νεαρό γραμματέα, με μια χειρονομία περιφρόνησεως...
-Μπορείτε να πηγαίνετε, κύριε Μπρέστ, είπε.
-Μόλις έκλεισε η πόρτα, ο δόκτωρ Χόλροϊντ γύρισε προς την Μόλλυ.
-Υπάρχουν δνείρα, Μόλλυ, που πραγματοποιούνται, έστω και άργα. Είναι άλλωστε ποτέ ά ρ γ ά για δύο άνθρώπους που αγαπιούνται;
-Κύτταξε το ρολόι του. Είχαν περάσει τρία τέταρτα της ώρας απ' την στιγμή που ο Χάρρυ Στρέντζ είχε πάρει το τελευταίο τσάι του. 'Ο δόκτωρ κούνησε το κεφάλι. Δεν υπήρχε άνάγκη να δη τον άρρωστο. 'Ο άρρωστος θα ήταν ήδη νεκρός.
-Με χερί σθεθερό συνέλαβε το πιστοποιητικό του θανάτου. 'Θάνατος από κακοήγη γρίπη...
MARTZORY ΜΠΟΟΥΕΝ

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

—Αυτός ο Μπραίτι, κύριε λοχαγέ, δεν αξίζει τίποτε από άποψως σκοποβολής. Στα σημερινά γυμνάσια δεν πήρε ούτε ένα βαθμό, ενώ ο χειρότερος «πατή» πήρε 18 βαθμούς και ο καλλίτερος 94 στα 100.

Ο Λοχαγός Μπρασάρ κύτταξε τον νεοαφικθέντα ύπολοχαγό Γκεράρ και χαμογέλασε παράξενα.

—Αλήθεια, Γκεράρ, τόσο άσχημα τα πήγε στην σκοποβολή ο Μπραίτι;

—Σας βεβαιώ, λοχαγέ μου, ότι το πράγμα μου προξένησε κατάπληξη. Παιδάκι νάταν θα καταφερονε να επιτύχῃ μιά βολή στις 100. Δεν ξεχνώ, βέβαια, ότι ο Μπραίτι είναι μονόφθαλμος, αλλά δεν είναι και στραβός, τέλος πάντων!

—Σωστά, σωστά, απήντησε ο λοχαγός Μπρασάρ. Αυτός ο Μπραίτι είναι μηδέν στην σκοποβολή. Μολονότι έχει τόσα χρόνια στον στρατό της Αφρικής, δεν μπορεί να κάνει τίποτε—τίποτε!... Άκου

νά σου διηγηθώ μιά ιστορία σχετική με την ανικανότητά του Μπραίτι στην σκοποβολή. Κάθε τόσο ο Διοικητής της 6ης στρατιάς, που κατέχει αυτήν την περιοχή, δεχόταν επισκέψεις Αφρικανών που έκαναν παράπονα για κάποιον Έλ Ίμπούμπ. Τα παράπονα ήταν πάντα στερεότυπα: «Ο Έλ Ίμπούμπ ταφταχνε με τις γυναίκες διαφόρων συμπατριωτών του. Οι σύζυγοι τους όποιους είχε ατιμάσει κατ' αυτόν τον τρόπο ο Έλ Ίμπούμπ είχαν από πολλν καιρόν τώρα παύσει να μετριοῦνται στα δάκτυλα όχι μόνο δύο αλλά και τεσσάρων ακόμη χεριών. Το πράγμα είχε παραγίνει. Θα μπορούσαν, τρόπον τινά, να σχηματίσουν ένα λόχο δλόκληρο και αυτό δεν ήταν άξιοκαταφρόνητο πράγμα για την Διοίκηση. Παράπονα γάνω σε παράπονα, απειλές πάνω σε απειλές, απειλήσεις έπεμψα σεως του νόμου κλπ. κλπ. Αυτή η δουλειά γινόταν διαρκώς. Τον γνώρισα αυτόν τον Έλ Ίμπούμπ και μπορώ να σου τον περιγράψω με δυο λέξεις. Ένας μελαχρινός γόνος. Τόσον καιρό που κυκλοφορώ στις τέσσαρες γωνίες του κόσμου δεν είδα άνθρωπο ωραιότερο, συμπαθητικότερο. Πρόσωπο ώσειδές, χείλη μικρά, μάτια κατάμαυρα και γεμάτα φλόγα, μαλλιά κασταρά, ανάστημα θαυμάσιο. Ήταν πραγματικά γεννημένος για να κατακτά τις γυναίκες. Πρόσθεσε τώρα σ' αυτά και μιά φωνή μελωδική και υποβλητική και θα δικαιολογήσεις ενδομυχώς όλες τις άπιστες που του είχαν χαρίσει την καρδιά τους.

Ο μονόφθαλμός μας Μπραίτι είχε κι' αυτός μιά ωραιότατη γυναίκα. Τον είδες τον Μπραίτι. Είδες το μισοκακόμοιρο ύφρος του, το σуртό βάδισμά του το κακοφτιαγμένο κεφάλι του και το άπαίσιο χαλασμένο μάτι του και έτσι μπορείς να κρίνεις τί πιθανόν είχε να κρατήσει τη γυναίκα του, αν μιά μέρα την έβαζε στο μάτι ο Έλ Ίμπούμπ. Δυστυχώς αυτό δεν άργησε να γίνει και το μέτωπο του μονόφθαλμου είχε την τύχη τώσων άλλων ανδρών μετώπων.

Ο Μπραίτι το έμαθε—τα πράματα μαθαίνονται γρήγορα εδώ στην Αφρική—και τήρησε μιά στάση που μάς άπεγοήτευσε κυριολεκτικά. Γιατί, αν οι άλλοι άπατηθέντες σύζυγοι δεν είχαν κάνει έγκλημα, είχαν την δικαιολογία ότι ήταν κοινοί πολίται. κόν δικαίωμα να μείνι άπαθής. Κατά μείζονα δέ λόγον να έξακολουθήσει τις σχέσεις του με τον Έλ Ίμπούμπ! Γιατί πράγματι, πούμπ—έξακολούθησε τις συγγενικές σχέσεις με τον άσυνειδητο Δόν Ζουάν. Αυτό μάς έκαμε να περιφρονησωμε τον μονόφθαλμο...

Οι ήμέρες περνούσαν έτσι, και η γυναίκα του Μπραίτι, βλέποντας την μαλακή στάση του άνδρός της, πήρε περισσότερο θάρρος και εξέθετε στα φανερά πλέον τον άνδρα της. «Όλο με τον Έλ Ίμπούμπ κυκλοφορούσε... Ένας άπεισταλμένος έπηγε να καλέσει τη γυναίκα του νόρθη να της κάνω μερικές συστάσεις, αλλά' εκείνη έτρώμαξε μὲν αλλά δεν ήλθε. Και έστειλε τον άνδρα

της, στον όποιο φυσικά, δεν είπα τίποτα.

Έτσι τα πράματα τραβούσαν το δρόμο τους ήσυχα. Κάποτε είχαμε μιά στρατιωτική γιορτή στο χωριό. Σ' ένα μεγάλο γήπεδο πρόχειρα διασκευασμένο, εξέτελεσθησαν διάφορα αγωνίσματα, —από τα κλασικά αγωνίσματα δρόμου, έως τον ποδοσφαιρικό και ποδηλατικό άγών. Από τις ξύλινες εξέδρες που είχαν στηθή γύρω από το γήπεδο, ο κόσμος παρακολουθούσε τα αγωνίσματα και τα παρακολουθούσαν και κείνοι που είχαν λάβει μέρος και είχαν τελειώσει. Το κλού της γιορτής ήταν μιά ίππευτική επίδειξι των σπαήδων. Τους ξέρεις, αυτούς τους ανθρώπους, πόσο δεινοί είναι στην ίππασία και πόσες ύπηρεσίες ή ίππευτική αυτή ικανότης των έχει ως τώρα προσφέρει στην πατρίδα μας.

Οι ίππεις ανά τρεις σε κάθε άγωνισμα, έκαναν μιά φορά τον γύρο του γηπέδου και ο πρώτος που περνούσε την γραμμή του τέρατος πυροβολούσε στον άέρα με το τουφέκι του. Το άγώνι-

σμα ήταν θεαματικώτατο, γιατί τις περισσότερες φορές και οι τρεις έφθαναν σχεδόν μαζί στο τέραμα και άκουγε κανείς τρεις ταυτόχρονους πυροβολισμούς, άσχετα αν η έπιτροπή των άγώνων έκρινε εκείνη τους έφθασε πρώτος.

Ήλθε και η σειρά της ομάδος στην όποία συμμετείχε και ο μονόφθαλμος Μπραίτι. Στο τέραμα, πράγματι, έφθασαν σχεδόν μαζί και οι τρεις ίππεις και άκούστηκαν, όπως και στα προηγούμενα αγωνίσματα, τρεις ταυτόχρονοι πυροβολισμοί.

Ξαφνικά, ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος στην εξέδρα που βρισκόταν ακριβώς απέναντι στη γραμμή του τέραματος, είδε έναν από τους θεατάς να φέρον το χέρι του στο στήθος και να σωριάζεται άμέσως κάτω, νεκρός.

Ήταν ο μελαχρινός γόνος, ο Έλ Ίμπούμπ. Όταν τον σή-

κωσαν, είχε στο στήθος του ένα τραύμα από στρατιωκή σφαίρα. Θα μου πής βέβαια γιατί δεν έδικάσθη ο μονόφθαλμος, —διότι, δεν πρέπει να άμφιβάλλης, ότι αυτός του φύτεψε τη σφαίρα. Αλλά, πρώτον, ήταν δύσκολο να άποδείξη κανείς άναμφισβητήτως ότι ή δικιά του σφαίρα βοήκη τον Έλ Ίμπούμπ και όχι ή σφαίρα ενός των άλλων δύο συναγωνιστών του. Δύτερον, και ή Διοίκηση δεν ήταν πολύ δυσχερεσμένη για τον θάνατο αυτού του άνθρώπου που γινόταν αίτιος διαρκών παραπόνων και θα γινόταν ίσως μιά μέρα και αίτιος ταραχών. Και τρίτον—σκόψε να σου το πω στο αυτί,—έχομε και μες γυναίκες, ύπολοχαγέ Γκεράρ!... και δεν μάς στενοχωρούσε ή εξαφάνισις του γόνιτος...

—Ο λοχαγός Μπρασάρ σώπασε, ύστερα γέλασε και είπε:

—Κακός σκοπευτής ο μονόφθαλμος! Χά χά! Όχι, φίλε μου. Αυτός άνήκει στην κατηγορία των ανθρώπων που θέλουν ζωντανούς στο όχους. Δεν ξέρω αν τον κάνη έπιτηδες στα γυμνάσια, αλλά για να κρίνεις την ικανότητά του στο σημάδι, άνέβα αν θέλεις σ' ένα άλογο, τρέχα με σαράντα χιλιόμετρα την ώρα, και δοκίμασε να κυτρήσης όχι έναν άνθρωπο μέσα στους εκατό, που βρίσκονται απέναντί σου, αλλά' οίόδηποτε σημείον δλόκληρης Α. ΜΑΓΟΓΚ

ΑΠΟ ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ο Πάπας Άδριανός ο Δ' ήταν γιός Ζητιάνου κι' εζητιάνευε κι' αυτός για να θρέψη τους γονείς του. Αλλά δεν είχε καθόλου επιτηδειότητα και πολλές φορές δεν έκέρδιζε δλόκληρη την ήμέρα ούτε ένα ξεροκόμματο. Ένας φίλος του, που ζητιάνευαν μαζί, του είπε:

—Ο καθένας έχει το ταλέντο του. Σ'δεν έχεις ταλέντο να ζητιανεύεις. Κι' αν έπιμένεις θα πεθάνης από την πείνα.

Ο Άδριανός παρέδχθη την συμβουλή του, έγινε υπηρέτης στο τάγμα των καλογέρων του συμβουλή του, έγινε καλόγηρος. έπειτα άρχηγός των καλογέρων, έπειτα Έπίσκοπος, Καρδινάλιος και τέλος Πάπας.



Εκείνη έτρώμαξε αλλά δεν ήλθε

ΘΑ ΝΙΚΗΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ένα πρόβλημα που άπασχολεί από αιώνας την ανθρωπότητα, είναι, άσφαλώς, ή λύσις του μυστηρίου του θανάτου. Έχουν γραφή, σχετικώς, τόμοι πολλοί. Χιλιάδες σοφοί προσπάθησαν να δώσουν μιά έξηγήση, αλλά τίποτε το συγκεκριμένο δεν προέκυψε.

Οι άλληλισταί κατέγιναν να βρουν το έλιξήριο του θανάτου και πολλοί άλλοι σοφοί άργότερα ήσυχολήθησαν μ' αυτό, χωρίς όμως να επιτύχουν κανένα άποτέλεσμα. Μάλιστα, ο περίφημος Άγγλος στατιστικολόγος Μάλθους, ο ιδρυτής της θεωρίας του Μalthousianism, δηλαδή της καταπάσεως των γεννήσεων, έτρομοκράτησε την άνθρωπότητα με τις τρομερές του σκέψεις. «Αν καταπολεμηθ ή θάνατος, έλεγε, ή γή είναι καταδικασμένη! Δεν θα μπορέ να θρέψη τα δισεκατομμύρια των κατοίκων της και το πράγμα θα είναι φοβερό».

Αυτόσο, οι διάφοροι σοφοί δεν έδωσαν καμιά σημασία στους άφορισμούς του Μάλθους και τώρα παρουσιάζεται ο Άγγλος φυσικός και γιατρός Γζών Φάινες, ο όποιος διατείνεται ότι είναι σε θέση να νικήση τον θάνατο! Τα πειράματά του έσέρθησαν υπό έπιτυχίας και πολύ σύντομα, ύποστηρίζει ότι θα βελτιώση τας μεθόδους του, με άποτέλεσμα την αιώνια ζωή.

Ο Γζών Φάινες έδημοσίευσε και ένα περιπούδαστον άρθρον στο περιοδικό «Επιστήμη και Ζωή», στο όποιον έξηγεί και αναλύει την μέθοδό του.

Πώς θα νικηθ ή θάνατος.

«Όπως είναι γνωστόν, γράφει ο Άγγλος επιστήμων, ο θάνατος προέρχεται συνεπεία της πάσεως των παλαιών της καρδιάς. Τότε το αίμα δεν έξαποστελλεται στις άρτηρές και ο άνθρωπος πεθαίνει. Δεν θα ήταν δυνατόν όμως την καρδιά, ή όποία ήδη έξασθένησε και έφθινε να την τωνώσωμε μ' ένα μέσον μηχανικό; Ακριβώς πός; υ υπό το σημειον έστράφη ή σκέψις μου και προσπάθησα να βρω μιά λύση.

«Ο ήλεκτρισμός είναι μιά πολύ ισχυρά δύναμις και έσκέφθηκα πός θα μπορούσα να τον χρησιμοποιήσω. Πράγματι έπληρα ένα κουνέλι και με διάφορους ένέσεις έξασθένησα την καρδιά του. Όταν διεπίστωσα ότι του έμεναν μόνο λίγες στιγμές ζωής προσήρμοσα τα καλώδια μιάς ήλεκτρικής συσκευής στα τέσσαρα του άκρα και διεβίβασα ίσχυρόν ήλεκτρικό ρεύμα. Η καρδιά άναζωογονήθηκε και το κουνέλι έγινε άπολύτως καλά.

«Δηλαδή, τί γίνεται εν προκειμένω; Άπλούστατα: ή καρδιά έξασθένηει και κάνει τις τελευταίες της συστολές. Οι διαστολές είναι παθητικές, γι' αυτό πρέπει να έπιτύχη κανείς νέα συστολή, όταν αντίληφθ ή καρδιά θα παύση να πάλλη! Παρακολουθεί, λοιπόν, τον έτοιμοθάνατο κι' όταν δει ότι οι σφυγμοί άρραίσαν πολύ κι' έγιναν τόσο άιθνεείς, ώστε μόλις τους αντίλαμβάνεται, προσαρμόζει στα χέρια και τα πόδια του άρρώστου τα καλώδια μιάς ήλεκτρικής συσκευής. Έντείνει τότε την προσοχή του κι' όταν διαπιστώσει ότι ή καρδιά κάνει την τελευταία της διαστολή, τότε διοχετεύει ήλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του έτοιμοθάνατου. Την ένταση των βόλτ θα την κανόνισή αναλόγως με την κράση, το φύλο και την ήλικία του άρρώστου. Το ήλεκτρικό ρεύμα διοχετεύεται άστραπιαώς σ' δλόκληρο το σώμα, και προπαντός στην καρδιά, ή όποία είναι ένας καλός δέκτης περισσότερου από κάθε ήλεκτρογώ σώμα. Οι μύς της καρδιάς οι όποιοι έχουν έκφυλισθ, κατόπιν της άποτόμου ήλεκτρι-



ΠΑΝΘΕΟΝ

κής έκκενώσεως, έρεθίζονται και προκαλούν νέες συστολές. Όταν αυτό γίνη ή λειτουργία ξαναρχίζει κανονική και παρατείνεται για πολύ καιρό ακόμα.

Όμως για πόσον έκαρό; Αυτό δεν μπορεί κανείς να το έξη. Γιατί πρέπει να σημειωθ ή ότι στον ίδιο άνθρωπο, δεν μπορεί να γίνη και για δευτερη φορά ήλεκτρική έκκέτασις. Τοις οι μὲς συνεπεία της ύπερνετσεως της έργασιας των

παραλύνουν και όλα τελειώνουν!

Βέβαια ο επιστήμων που θα κάνη την διαβίβαση του ήλεκτρισμού, πρέπει να είναι πολύ έξηρημένος. Όταν μετοχετεύση περισσότερα βόλτ από όσα πρέπει θα προκαλέση τον άμεσο θάνατο του άρρώστου και όταν έκτετεύση λιγώτερα δεν θα έπιτύχη κανένα άποτέλεσμα. Οι μὲς δεν θα έρεθισθούν και δεν θα προκληθ ή ή νέα συστολή, με άποτέλεσμα την παθητική διαστολή.

Επίσης, αν ο άρρώστος ύπορρη ή το όποιο ή τοσε καρδιακό νόσημα, ή έντασις των βόλτ πρέπει να είναι περιορισμένη. Άλλως ο θάνατος είναι άναποφεύκτος.

Τα πειράματα.

Ο Γζών Φάινες έπειραματίσθη επί διαφόρων ανθρώπων, για ν' άποδείξη ή βασιμότητα της θεωρίας του. Και πραγματι δεν άστέχησε.

Το πρώτο πείραμά του ο Άγγλος σοφός τον έκανε επί του συνταγματάρχου Ουάμοντ. Ο Ουάμοντ ήταν άρρωστος από τύφο και οι θεράποντες ίατροί του άπεφάνθησαν ότι δεν υπήρχε πλέον καμιά έλπις. Η καρδιά του είχε έξασθενήσει και δεν μπορούσε ν' άνθέρη περισσότερο. Πράγματι όλοι οι επιστήμονες οι όποιοι έξήτησαν το συνταγματάρχο, παρουσία του Φάινες διεπίστωσαν ότι ο θάνατος ήταν ζήτημα λεπτόν, άφου κι' ο σφυγμός παρουσιάζε τις τις πλέον άτακτες διαλείψεις.

Ο Φάινες προσήρμοσε τα καλώδια της ήλεκτρικής συσκευής του στα χέρια και τα πόδια του άρρώστου και μ' ένα σφυγμομανόμετρο παρακολούθησε την κατάστασι της καρδιάς του. Η καρδιά είχε άραιώσει πολύ τους παλμούς της και μόλις είχε την δύναμη να κάνη νέες συστολές. Όταν ο Φάινες άντελήφθη ότι έκανε την τελευταία συστολή της, άμέσως διοχετεύσε ήλεκτρικό ρεύμα. Το άποτέλεσμα ήταν ν' άνακτήσουν οι μὲς της καρδιάς την δύναμή τους, άκολούθησε διαστολή, νέα συστολή και τέλος κανονική λειτουργία.

Ο συνταγματάρχος έπέρασε την κρίση και ο Φάινες ανέλαβε την κύρια του, ως ότου έγινε τελείως καλά από τον τύφο.

Κι' έτσι ο Ουάμοντ έσώθη από τον θάνατο και τώρα είναι έντελως καλά και μάλιστα ανέλαβε και πάλι τα καθήκοντά του στον άγγλικό μητροπολιτικό στρατό!

Υστερα από λίγο καιρό ο Φάινες έκλήθη σ' έναν άλλο άσθενή. Η μίς Φουυστον είχε παραβληθ ή από πνευμονία και οι γιατροί άπεφάνθησαν ότι θα ύέκυπτε στο μοιραίο, μέσα σε δυο ώρες το πολύ.

Παρακολούθησε πάλι με σφυγμομανόμετρο την κατάστασι της και προσήρμοσε τα καλώδια του στα χέρια και στα πόδια της. Στην προκειμένη περίπτωση διοχετεύσε ρεύμα μικροτέρας έντασεως, γιατί ή Φουυστον ήταν γυναίκα και ύπέφερε και από καρδιακό νόσημα. Το πείραμα έπέτυχε και πάλι και ή Φουυστον έσώθη.

Ο Φάινες είναι βέβαιος ότι ό-ταν κατορθώση ν' άποφύγη τα κυκλώματα τότε τ' άποτέλεσμα τα της μεθόδου του θα είναι οριστικά και κα μωσώτρη! (2)



ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ βήματα τοῦ μαρκησίου, πού ξαναγύριζε, ἀκοιμήθηκαν στὸν διάδρομο.

«Ὁ κ. Ραούλ ξέπνευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἀμέσως κατόπιν ὁ Ζαν Νε' ἔρλεμον μπήκε στὴν αἴθουσα.

— Σὰς ἐκοῦω κυρίε, εἶπε προχωρώντας πρὸς τὸν κ. Ραούλ.

— Προσέχεται ἀπὸ τὴν ἐκείνου, οἰχόμενος μὴ μιστῇ τὴν Ἀντωνίν, γιὰ μιὰ ὑπόθεσιν πού σὰς ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ, ὅπως σὰς εἶπα καὶ προηγουμένως.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐξηγηθῇτε ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερα, παρετήρησε ὁ μαρκήσιος ἀνυπόμονα.

— Εὐχριστῶς. Πρόκειται γιὰ τὴν χαμένη κληρονομία τοῦ πάππου σας γιὰ τὴν ὁποίαν ἔχετε ἀπευθυνθῇ σὲ κάποιον πρακτορεῖο ἀνζητήσεων.

— Μήπως θέλετε νὰ κερδίσετε τὴν προμήθεια τοῦ πρακτορείου; ρώτησε ὁ μαρκήσιος εἰρωνικά.

— Καθ' ἄλλο! ἐνδὶ φέρομαι γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ἐρασιτεχνῶς. Εἶναι ἡ μανία μου νὰ ἀνομιγνύμαι σὲς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκω κανένα ὄφελος γιὰ μένα.

— Ἐχετε, τότε, καμμιὰ σχετικὴ πληροφορία νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε;

— Ἀπερνώντας ἤθελα νὰ σὰς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις. Αἱ προτάσεις μου εἶναι ἀπλές, εἰμαι σὲ θέσιν νὰ ἀνεύρω σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα αὐτὸν τὸν χαμένο θησαυρό. Ἐάν δέχετε τὴν συνεργασία μου, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες πού μοῦ εἶναι σχεδὸν ἀσφαίτητες. Ἴσως αἱ ἐρωτήσεις πού θὰ σὰς κάνω νὰ σὰς φανοῦν παράξενες. Ἐν τούτοις ὅμως πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σ' ὅλες, ἐκτὸς ἐάν ὑπάρχῃ κανένας ἄλλος λόγος πού νὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάνετε.

«Ὁ μαρκήσιος κύτταξε τὸν συνομιλήτῃ του μὲ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἡλιωμένου ἀριστοκράτου, ὁ κ. Ραούλ, συνέχισε.

— Θὰ ἤθελα, ἐν πρώτοις, νὰ μάθω γιὰ τὸν φόνον τῆς Ἐλισάβετ Ὁρναιν, δὲν ἀπεκαλύψατε ὅτι ὑπῆρχε ἐρασιτεχὴς τῆς. Δεύτερον, γιὰτὶ ἀμέσως μετὰ τὸ ἐγκλημα ἐσπεύσατε νὰ ἀγοράσετε τὸν πύργο ὁ ὁποῖος φαινομενικὰ τοῦλάχιστον, σὰς ἦταν ἀχρηστός. Καὶ τρίτον, ἀν ὑπάρχῃ καμμιὰ σχέση μετὰ τοῦ δράματος τοῦ Βολνίκ καὶ τῆς ἀπολείας ἢ τῆς κλοπῆς τῆς κληρονομίας τοῦ πάππου σας.

«Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε σιωπηλός.

— Δυσκολεύεσθε νὰ ἀπαντήσετε — ἐξακολούθησε ὁ κ. Ραούλ — γιὰτὶ δὲν ἔχετε, ἴσως, ὅτι τὰ γεγονότα πού ἀφοροῦν ἕναν ἀνθρώπο ὅσον καὶ ἀν λογικῶς εἶναι ἄσχετα μετὰ ξύ τους, ἔχουν ἐν τούτοις, μιὰ περιέργην ἀλληλουχίαν πού τὰ συνδέει τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύωστε καν. Ὁπωσδήποτε ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ μιλήσετε εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ στηριχθῶ στὰ συμπεράσματα πού θὰ βγάλω μόνος μου ἀν καὶ αὐτὸ θὰ μὲ δυσκολέψῃ κάπως. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνον νὰ σὰς κάνω μιὰ σύσταση. Προσέχετε τὸν Βαλιέξ.

— Τί σχέση ἔχει ὁ Βαλιέξ στὴν ὑπόθεσιν πού συζητοῦμε.

— Ὁ Βαλιέξ, ὁ ἀνηψιὸς ἢ ἐξαδελφός ὁ συγγενής, τέλος πάντων, τῆς Ἐλισάβετ Ὁρναιν δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸν περίφημο διαρρήκτη Γκράν Πώλ.

— Ἀδύνατον φώναξε ὁ μαρκήσιος κατὰπληκτος.

— Μὴν ἔχετε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἐβεβαιώθηκα μόνος μου γιὰ αὐτὸ προχθὲς τὸ βράδυ ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρό σας. Βλέπετε ὅτι θὰ πρέπει νὰ μιλήσετε, νὰ ἀπαντήσετε σὲς ἐρωτήσεις μου. Ἴσως νὰ διατρέχῃ κίνδυνον καὶ ἡ ζωὴ σας ἀκόμη.

«Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σκεπτικός, ὕστερα σήκωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κ. Ραούλ.

— Δὲν ξέρω τίποτε, ἀπάντησε, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε.

— Ἔστω θὰ ἐργασθῶ μόνος μου. Πότε φεύγετε ἀπ' ἐδῶ;

— Ἀύριο τὸ πρωῒ.

— Πολὺ καλὰ. Δὲν θ' ὑπάρξῃ κανένας κίνδυνος ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ διατάξετε τὴ γυναῖκα πού φυλάτῃ τὸν πύργο νὰ μὴ δόσῃ καμμιὰ πληροφορία γιὰ σὰς ἢ γιὰ τὴν δεσποινίδα στὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Γκορζερέ.

— Τί γινεῖται ἐδῶ ὁ Γκορζερέ; ρώτησε ὁ μαρκήσιος, ταραγμένος κάπως.

— Βρίσκεται δερμένος καὶ φημωμένος κοντὰ στὰ ἐρείπεια.

— Πῶς;... τί εἶπατε;...

— Εἶναι μιὰ ἐνέργεια πού ἔκανα γιὰ τὴν κοινὴ μας ἀσφάλεια. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ζητήσῃ κανεὶς εὐθύνη γι' αὐτό. Ἀς ἀφήσωμε σὰς παρακαλῶ αὐτὴ τὴ συζήτηση. Φεύγοντας ἀπ' ἐδῶ θὰ πᾶτε νὰ μείνετε στὸ Παρίσι;

— Γιὰ μιὰ βραδυὰ μόνον. Θὰ φέγω μεθαύριο γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὅπου θὰ μείνω τρεῖς ἑβδομάδες περίπου.

— Μποροῦμε τότε νὰ δρίσωμε ραντεβὺ ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιπέντε μέρες; Τὴν Τετάρτη, 23 Ἰουλίου, σὲς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, μπροστὰ στὸν πύργο; Ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσῃ ὡς τότε καὶ θὰ ἔλθετε νὰ παραλάβετε τὴν κληρονομία τοῦ πάππου σας.

— Εἰσθε βέβαιος γι' αὐτὸ πού λέτε;

— Ἐνὰ μόνον πράγμα μπορεῖ νὰ μὲ διαψεύσῃ. Ὁ θάνατος!

Σηκώθηκε ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση κι' ἔσπευσε πρὸς τὴν πόρτα χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ μαρκησίου πού τὸν κύτταξε κατὰπληκτος.

9

Ἡ καταδίωξις τοῦ Γκράν Πώλ

Μέσα στὸ πλῆθος, πού συνωστίζονταν μπροστὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Βισσύ, ὁ κ. Ραούλ διέκρινε τὴν ἐπιβλητικὴν σιλουέτταν τοῦ Γκορζερέ, ὁ ὁποῖος φαινόταν κάτι νὰ περιμένῃ.

Σπρώχνοντας τὸ πλῆθος πλησίασε τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ καὶ τὸν κύτταξε φιλικὰ στὸν ὦμον.

«Ὁ Γκορζερέ γύρισε ξαφνιασμένος. Μιὰ λάμψις θυμοῦ πέρασε ἀπ' τὸ βλέμμα του μόλις ἀτίκρυσσε τὸ γελοῖο πρόσωπον τοῦ συνομιλήτου του.

— Ἀρκετὰ ὡς ἐδῶ! φώναξε. Σὲ ἀνεγνώρισαν στὸ Βολνίκ. Πάμε στὴν ἀστυνομία.

— Ἀν αὐτὸ σὲ εὐχαριστῇ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀπάντησε γελώντας ὁ κ. Ραούλ. Σὲ ἤθελα ὅμως γιὰ κάτι ἄλλο. Εἶχα σκοπὸ νὰ σοῦ προσφέρω κάποιον θήραμα πού κυνηγᾷς ἀπὸ καιρὸ. Τὸν Γκράν Πώλ.

— Ἐ;

— Θέλεις νὰ τὸν συλλάβῃς; Μπορῶ νὰ σοῦ τὸν παραδώσω ὑπὸ ἕναν ὄρον.

— Ποιόν;

— Θὰ ἀφήσῃς ἡσυχίαν τὴν Κλάρα.

«Ὁ Γκορζερέ ἔμεινε σκεπτικός.

— Σύμφωνα; εἶπε κατόπιν, Ποῦ εἶναι ὁ Γκράν Πώλ;

— Ἐλα τὸ βράδυ σὲς 8 στὸ μπάρ οἱ «Καραβίδες». Νάχῃς μαζί σου καὶ πέντε ἄνδρες. Θὰ τοῦς συστήσω, ὅμως, νὰ προσέξουν, μήπως στὴν συμπλοκὴ πού ἴσως γίνῃ, χτυπήσουν κι' ἕνα Ἐγγλέζο τζοκεῦ πού θὰ βρίσκεται ἐκεῖνη τὴν ὥρα μέσα στὸ μπάρ.

— Γιατί; Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ἐγώ.

«Ἐκανε μιὰ στροφή καὶ χάθηκε μεσ' στὸ πλῆθος ὅπως εἶχε ἔλθει μακρυνόμενος.

— Ἀς φύγῃ, μουρμούρισε. Ἀς πιάσωμε τὸν Γκράν Πώλ κι' ὕστερα τὰ κανονίξῃ μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν Κλάρα.

«Ὁ Γκορζερέ ἦταν πάντα ἀκριβῆς στὰ ραντεβὺ του ἰδίως ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τέτοιες ὑποθέσεις.

Σὲς 8 ἀκριβῶς ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Φλαμὰν καὶ καμμιὰ δεκαριά ἄλλους ἀστυνομικοὺς ἔφθανε σὲς «Καραβίδες».

Ἐποθετῆσε τοὺς περισσοτέρους ἄνδρες του γύρω ἀπὸ τὸ μπάρ σὲ διάφορα ἐπίκονα σημεῖα ἔξω στὸ δρόμο καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν Φλαμὰν καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἀστυνομικοὺς μῆχαν στὸ μπάρ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

Ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια πού εἶχε ζήσει στὸ Λονδίνον, ὁ Τζέ Οὐίγκ, ὁ Κινέζος, εἶχε νοσταλγήσει τὴν πατρίδα του. Καταλάβαινε ὅτι τὰ γηρατειὰ εἶχαν φθάσει, ὅτι ὁ θάνατος δὲν θὰ ἀργοῖσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ σὲ ξένη γῆ.

Μέσα στὸ δωμάτιο πού κρατοῦσε στὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ Λονδίνου, ὁ Τζέ Οὐίγκ ἔκανε τὶς τελευταῖες προετοιμασίες καὶ ἀπασχολήθηκε ἐξαιρετικὰ πολὺ μὲ τὴν περιποίηση τῶν χειρῶν του.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε ὥρατια χέρια.

Τὰ δάκτυλά του ἦσαν μικρὰ, λεπτὰ, εὐκίνητα καὶ ὁ Τζέ Οὐίγκ τὰ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τὰ περιποιεῖτο μὲ πραγματικὴ στοργή. Μήπως αὐτὰ δὲν τὸν εἶχαν βοηθήσει στὸ νὰ ζήσει ἐπὶ εἴκοσι χρόνια στὸ Λονδίνον χωρὶς νὰ πενάσῃ ποτέ, ἐξασκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λεπτοουργοῦ; Μήπως σ' αὐτὰ δὲν χροστοῦσε τὸ ὅτι σήμερα, ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν πατρίδα του, εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα εἰσιτήριο 3ης θέσεως γιὰ τὸ πλοῖο καὶ διακόσιες λίρες οἰκονομίας;

Ναί, ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε τὸ εἰσιτήριό του γιὰ τὸ πλοῖο πού εἶχε φεύγε τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν ἐκατόλιρα μέσα στὸ πορτοφόλι του. Μ' αὐτὲς τὶς διακόσιες λίρες θὰ περνοῦσε πρὶν ἀφίξει τὶς ὑπολοίπες μέρες του στὴν φτωχὴ πατρίδα του, ἐκτὸς βεβαίως ἀν τίς ἔχανε σὲ λίγο στὸ χαρτοπαίγνιο.

Βέβαια, θὰ πῆγαινε στὸ χαρτοπαίγνιο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τύχη του. Εἶχε δὲ ὅρες μπροστὰ του, περισσότερο ἀπὸ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ κανεὶς δὲ ἑκατόλιρα ἢ νὰ τὰ διπλασιάσῃ! Δὲν θά'αν καθόλου ἄσχημο. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

Ἀποχαίρετ' ἔσπευσε τὴν σπιτονοικοκυρά του, πέρασε καὶ ἀπὸ τὸν φίλο του Λί-Μούγκ-Τσού. Δὲν κάθισε ὅμως νὰ παίξῃ. Στὸ Λί-Μούγκ-Τσού, ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια, πῆγαινε κάθε Παρασκευὴ καὶ ἑπαιξε. Μικρὰ πράγματα ὅμως. Δὲν τρεῖς λίρες. Πότε ἔχανε, πότε κέρδιζε Σήμερα, ὁ μὲν, σήμερα πού ἦταν ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ δ. ἀκόσιες λίρες, μονοκόμματα, δὲν μποροῦσε νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι τοῦ Λί-Μούγκ-Τσού. Ἡ συνείδησίς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε τέτοιο πρᾶγμα. Τί διάβολο; Στὴν ῥάχη τοῦ φίλου του θὰ δοκίμαζε τὴν τύχη του; Στὴν ῥάχη τοῦ συμπατριώτου του θὰ προσπαθοῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του μὲ τετρακόσιες λίρες ἀντὶ διακόσιες; Ὁχι. Δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Τράβηξε πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, σταμάτησε. Στὸ πρῶτο πάτωμα ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφή.

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἤξερε καλὰ ὅτι ἡ «Ἐνωσις» ἐκεῖνη δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση οὔτε μὲ τὶς Σκανδιναυικὲς χώρες οὔτε μὲ τὰ ναυτικά. Ἡ μάλιστα ἡ μόνη σχέση πού εἶχε μὲ τὰ ναυτικά ἦταν ὅτι διάφοροι ναῦτες ἢ ναυτικοὶ πού εἶχαν λεφτὰ γιὰ χάσιμο, πῆγαιναν ἐκεῖ καὶ χαρτοπαίζαν.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ κύτταξε τὴν πόρτα. Τοῦ ἀνοίξε ἕνας ὑπάλληλος σὲ στολή.

— Θέλω νὰ διπλασιάσω αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε ὁ Κινέζος δείχνοντας τὰ δύο ἐκατόλιρά του καὶ κλείνοντας τὸ μᾶτι.

«Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἔβαλε μέσα καὶ τὸν ὡδήγησε μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ ἄνδρα, πού φαινόταν νὰ εἶναι ὁ διευθυντής.

— Νάχῃ κανένας γιὰ μένα; ρώτησε ὁ Τζέ Οὐίγκ.

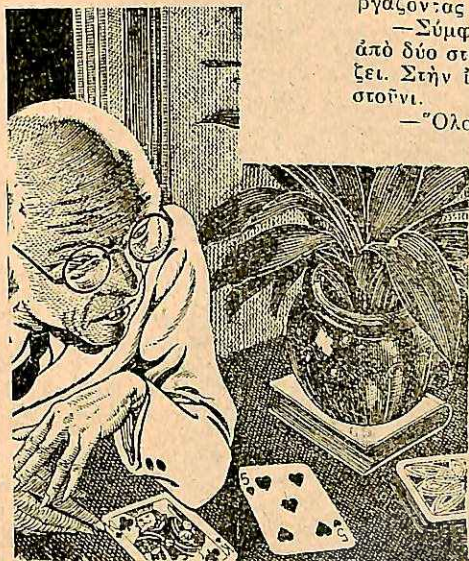
— Πόσα;

— Διακόσιες λίρες.

— Ναί. Ἐχῶ ἕνα κύριο πού ζητεῖ παρτενέρ.

— Πάμε.

Προχώρησαν κατὰ μῆκος ἐνὸς διαδρόμου. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ



Ἐπῆρε καὶ τὸ δέκα καρό... Τελειώσε, ὁ Κινέζος εἶχε χάσει τὶς διακόσιες λίρες του.

«γραφεῖα» κλειστά. Μέσα σ' αὐτὰ παιζόνταν, ἐκεῖνη τὴν στιγμή, λυσσασμένες

παρτίδες. Καὶ ὅμως δὲν ἀκούονταν παρὰ ψίθυροι μόνον. Οἱ κα-
νονισμοὶ τῆς «Σκανδιναυικῆς Ναυτιλιακῆς Ἐνώσεως» ἦσαν αὐ-
στηροί. Στὸν παραμικρότερο θόρυβο, στὸ παραμικρότερο ὕψωμα
τῆς φωνῆς, διακοπὴ τοῦ παιγνιδίου.

Σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα πού ἔφερε τὴν ἐπιγραφή
«Γενικὴ Διεύθυνσις».

«Ὁ Διευθυντὴς τὴν ἀνοίξε καὶ ἔκανε τόπο στὸν Κινέζο.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἔκανε τὶς τελευταῖες προετοιμασίες καὶ ἀπασχολήθηκε ἐξαιρετικὰ πολὺ μὲ τὴν περιποίηση τῶν χειρῶν του.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε ὥρατια χέρια.

Τὰ δάκτυλά του ἦσαν μικρὰ, λεπτὰ, εὐκίνητα καὶ ὁ Τζέ Οὐίγκ τὰ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τὰ περιποιεῖτο μὲ πραγματικὴ στοργή. Μήπως αὐτὰ δὲν τὸν εἶχαν βοηθήσει στὸ νὰ ζήσει ἐπὶ εἴκοσι χρόνια στὸ Λονδίνον χωρὶς νὰ πενάσῃ ποτέ, ἐξασκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λεπτοουργοῦ; Μήπως σ' αὐτὰ δὲν χροστοῦσε τὸ ὅτι σήμερα, ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν πατρίδα του, εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα εἰσιτήριο 3ης θέσεως γιὰ τὸ πλοῖο καὶ διακόσιες λίρες οἰκονομίας;

Ναί, ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε τὸ εἰσιτήριό του γιὰ τὸ πλοῖο πού εἶχε φεύγε τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν ἐκατόλιρα μέσα στὸ πορτοφόλι του. Μ' αὐτὲς τὶς διακόσιες λίρες θὰ περνοῦσε πρὶν ἀφίξει τὶς ὑπολοίπες μέρες του στὴν φτωχὴ πατρίδα του, ἐκτὸς βεβαίως ἀν τίς ἔχανε σὲ λίγο στὸ χαρτοπαίγνιο.

Βέβαια, θὰ πῆγαινε στὸ χαρτοπαίγνιο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τύχη του. Εἶχε δὲ ὅρες μπροστὰ του, περισσότερο ἀπὸ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ κανεὶς δὲ ἑκατόλιρα ἢ νὰ τὰ διπλασιάσῃ! Δὲν θά'αν καθόλου ἄσχημο. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

Ἀποχαίρετ' ἔσπευσε τὴν σπιτονοικοκυρά του, πέρασε καὶ ἀπὸ τὸν φίλο του Λί-Μούγκ-Τσού. Δὲν κάθισε ὅμως νὰ παίξῃ. Στὸ Λί-Μούγκ-Τσού, ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια, πῆγαινε κάθε Παρασκευὴ καὶ ἑπαιξε. Μικρὰ πράγματα ὅμως. Δὲν τρεῖς λίρες. Πότε ἔχανε, πότε κέρδιζε Σήμερα, ὁ μὲν, σήμερα πού ἦταν ἀποφασισμένος νὰ παίξῃ δ. ἀκόσιες λίρες, μονοκόμματα, δὲν μποροῦσε νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι τοῦ Λί-Μούγκ-Τσού. Ἡ συνείδησίς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε τέτοιο πρᾶγμα. Τί διάβολο; Στὴν ῥάχη τοῦ φίλου του θὰ δοκίμαζε τὴν τύχη του; Στὴν ῥάχη τοῦ συμπατριώτου του θὰ προσπαθοῦσε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του μὲ τετρακόσιες λίρες ἀντὶ διακόσιες; Ὁχι. Δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Τράβηξε πρὸς τὴν ἀποβάθρα. Μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, σταμάτησε. Στὸ πρῶτο πάτωμα ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφή.

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΝΩΣΙΣ.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἤξερε καλὰ ὅτι ἡ «Ἐνωσις» ἐκεῖνη δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση οὔτε μὲ τὶς Σκανδιναυικὲς χώρες οὔτε μὲ τὰ ναυτικά. Ἡ μάλιστα ἡ μόνη σχέση πού εἶχε μὲ τὰ ναυτικά ἦταν ὅτι διάφοροι ναῦτες ἢ ναυτικοὶ πού εἶχαν λεφτὰ γιὰ χάσιμο, πῆγαιναν ἐκεῖ καὶ χαρτοπαίζαν.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ κύτταξε τὴν πόρτα. Τοῦ ἀνοίξε ἕνας ὑπάλληλος σὲ στολή.

— Θέλω νὰ διπλασιάσω αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε ὁ Κινέζος δείχνοντας τὰ δύο ἐκατόλιρά του καὶ κλείνοντας τὸ μᾶτι.

«Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἔβαλε μέσα καὶ τὸν ὡδήγησε μπροστὰ σ' ἕνα ψηλὸ ἄνδρα, πού φαινόταν νὰ εἶναι ὁ διευθυντής.

— Νάχῃ κανένας γιὰ μένα; ρώτησε ὁ Τζέ Οὐίγκ.

— Πόσα;

— Διακόσιες λίρες.

— Ναί. Ἐχῶ ἕνα κύριο πού ζητεῖ παρτενέρ.

— Πάμε.

Προχώρησαν κατὰ μῆκος ἐνὸς διαδρόμου. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ

παρτίδες. Καὶ ὅμως δὲν ἀκούονταν παρὰ ψίθυροι μόνον. Οἱ κα-
νονισμοὶ τῆς «Σκανδιναυικῆς Ναυτιλιακῆς Ἐνώσεως» ἦσαν αὐ-
στηροί. Στὸν παραμικρότερο θόρυβο, στὸ παραμικρότερο ὕψωμα
τῆς φωνῆς, διακοπὴ τοῦ παιγνιδίου.

Σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ μιὰ πόρτα πού ἔφερε τὴν ἐπιγραφή
«Γενικὴ Διεύθυνσις».

«Ὁ Διευθυντὴς τὴν ἀνοίξε καὶ ἔκανε τόπο στὸν Κινέζο.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ ἔκανε τὶς τελευταῖες προετοιμασίες καὶ ἀπασχολήθηκε ἐξαιρετικὰ πολὺ μὲ τὴν περιποίηση τῶν χειρῶν του.

«Ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε ὥρατια χέρια.

Τὰ δάκτυλά του ἦσαν μικρὰ, λεπτὰ, εὐκίνητα καὶ ὁ Τζέ Οὐίγκ τὰ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τὰ περιποιεῖτο μὲ πραγματικὴ στοργή. Μήπως αὐτὰ δὲν τὸν εἶχαν βοηθήσει στὸ νὰ ζήσει ἐπὶ εἴκοσι χρόνια στὸ Λονδίνον χωρὶς νὰ πενάσῃ ποτέ, ἐξασκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λεπτοουργοῦ; Μήπως σ' αὐτὰ δὲν χροστοῦσε τὸ ὅτι σήμερα, ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς του γιὰ τὴν πατρίδα του, εἶχε στὴν τσέπη του ἕνα εἰσιτήριο 3ης θέσεως γιὰ τὸ πλοῖο καὶ διακόσιες λίρες οἰκονομίας;

Ναί, ὁ Τζέ Οὐίγκ εἶχε τὸ εἰσιτήριό του γιὰ τὸ πλοῖο πού εἶχε φεύγε τὰ μεσάνυχτα καὶ δὲν ἐκατόλιρα μέσα στὸ πορτοφόλι του. Μ' αὐτὲς τὶς διακόσιες λίρες θὰ περνοῦσε πρὶν ἀφίξει τὶς ὑπολοίπες μέρες του στὴν φτωχὴ πατρίδα του, ἐκτὸς βεβαίως ἀν τίς ἔχανε σὲ λίγο στὸ χαρτοπαίγνιο.

Βέβαια, θὰ πῆγαινε στὸ χαρτοπαίγνιο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τύχη του. Εἶχε δὲ ὅρες μπροστὰ του, περισσότερο ἀπὸ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ κανεὶς δὲ ἑκατόλιρα ἢ νὰ τὰ διπλασιάσῃ! Δὲν θά'αν καθόλου ἄσχημο. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

Ἀποχαίρετ' ἔσπευσε τὴν σπιτονοικοκυρά

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ



Ἀσφαλῶς τὸ τελευταῖα λόγια τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἔχουν μεγάλη σημασία. Φέρουν κι' αὐτὰ τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας των καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν ὑπέροχη νοστοροπία των, ποὺ δὲν τὴν ἄλλαξε οὔτε τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ θανάτου. Δείχνουν ἀκόμα τὴν καρτερικότητα καὶ τὴν ἀνωτερότητα των, ἀλλὰ μᾶζι καὶ τὸ ψυχικὸ σθένος των, προτερημὰτα ποὺ δὲν συναντῶνται στοὺς κοινούς ἀνθρώπους.

Ὁ Σωκράτης

Ὁ Φιλόσοφος Σωκράτης καταδικασθεὶς ὅτι εἰσήγε «καινὰ δαιμόνια» ἤπιε τὸ κώνειον καὶ περίμενε τὸν θάνατο μὲ καταπληκτικὴ ἀταραξία. Τὰ τελευταῖα του λόγια τὰ εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἶναι τὰ ἑξῆς: Ὡρα πιά νὰ φύγωμε. Ἐγὼ μὲν γιὰ νὰ πεθάνω, σεῖς δὲ γιὰ νὰ ζήσετε. Ποιοὶ πάμε στὸ καλλίτερο, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουν παρὰ μόνον ὁ Θεός».

Οἱ Λατῖνοι

Ὁ Κικέρων ἀντίκρουσε τὸν θάνατο μὲ μεγάλη ψυχραιμία. Μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν εἶχε μιὰ διαύγεια πνεύματος κι' ἓνα μειδίαμα ἐπλανᾶτο στὰ χεῖλιά του. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Αὐτὸ ἦταν ὁλο».

Ὁ ποιητὴς Ὀβίδιος, ποὺ ἔψαλε τόσο γλυκὰ τὸν ἔρωτα, ὁ δημιουργὸς τῆς «Τέχνης τῆς ἀγάπης», στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ἦταν ἐξαιρετικὰ ἱλαρὸς. Μιὰ πιστὴ του ὑπηρέτρια, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει στὴν ἐξορία του, ἐξήγησε νὰ τῆς ἀταγγεῖλη στίχους του. Ὁ ποιητὴς ἔλειψε τὰ μάτια του καὶ ψιθύρισε: «Εἶναι πολὺ ἀργά». Καὶ χωρὶς νὰ τῇ τίποτα ἄλλο, ξεψύχησε.

Ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ φιλελλῶδης αὐτὸς ἀνθρωπος, ἀντίκρουσε γαλήνιος τὸν θάνατο. Ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του κι' εἶχε πλάι του τὸ σπαθί του. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Τώρα ἀρχίζει γιὰ μένα μιὰ νέα ζωὴ!»

Ὁ Νέρων, ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἀναγκάστηκε ν' αὐτοκτονήσει. Κι' ὅταν ἐπεφτε στὸ χῶμα, εἶπε: «Κι' ὅμως μοῦ ἄξιζε μιὰ καλὴ λίτση τύχη!»

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ποὺ σκοτώθηκε κατόπιν συνωμοσίας στὴν ὁποίαν πρωταγωνίστησε ὁ πιστὸς του Βρούτος, ὅταν ἐδολοφονεῖτο ἐκύτταξε τὸν φίλο του καὶ τοῦ εἶπε: «Κι' ἐσὺ τέκνον, Βρούτε».

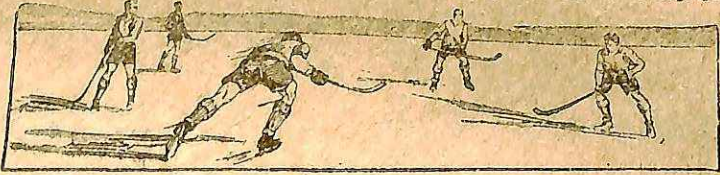
Λόγια ἄλλων ἀνδρῶν.

Ὁ κατακτητὴς τοῦ κόσμου Μέγας Ναπολέων ἔδειξε μεγάλη ἀταραξία στὶς τελευταῖες του στιγμὲς. Ἐνωσε τὰ χεῖριά του, χαμογέλασε κι' εἶπε: «Ὁ θάνατος; Ὁ θάνατος; Μὰ δὲν εἶναι τόσο φοβερός!»

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ τραγικὴ βασίλισσα, ὠδηγεῖτο στὴν λαμπερότητα, ἐπάνω σ' ἓνα κάρο. Γύρω τῆς ὁ ὄχλος ἐπανηγύριζε, μὲ γέλια, φωνὲς καὶ τραγοῦδια. Ἐρριξε μιὰ περιφρονητικὴ ματιά στὸν λαό, ἐκούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι κι' εἶπε: «Καίμενοι! Ἐμένα τὰ δεινὰ μου ἐτελείωσαν, ἐνῶ ἐσὺς ἀρχίζουν!» Κι' αὐτὲς ἦσαν οἱ τελευταῖες τῆς λέξεις.

Τοῦ Λουδοβίκου 14ου τὰ τελευταῖα του λόγια ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Εὐτυχῶς πηγαίνω στὸν θάνατο, μὲ καθαρὴ ψυχὴ!» Τοῦ δὲ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἔγιναν μεγάλες σφαγές, ἦσαν: «Πόσο αἷμα!».

Ἡ Βολταίρος καὶ στὶς τελευταῖες του στιγμὲς, εἶχε στωικὴ διάθεση. Μιλοῦσε μὲ ὅλους ὅσους τὸν περιστοιχίζαν καὶ φρόντιζε νὰ τοὺς εἰρωνεύεται καὶ νὰ τοὺς πειράζει. Ἐκλείσε, τέλος, τὰ μάτια ψιθυρίζοντας: «Τώρα τελειώ-



Πῶς ἀντίκρουσαν τὸ θάνατο.—Γαλήνη καὶ ἀταραξία.—Σωκράτης, Μέγας Ναπολέων, Κικέρων, Σαίξπηρ, Οὐγκώ, Ὁσκαρ Οὐάιλντ κ.λ.

σαν τὰ ψέματα!».

Ὁ Οὐγκώ, ποὺ πέθανε πάρα πολὺ γέρος εἶπε παραδίδοντας τὸ πνεῦμα: «Κοῖμα! ἡ ποιητὴς Ρακίνας: «Ἐφθασα στὸ ἀνεπανόρθωτο».

Ὁ μεγάλος δημιουργὸς τοῦ «Δὸν Κιχώτου» Μιγκουέλ Θερβαντές Σαβέντρα, δὲν ἄφησε τὸν γιαντὸ του νὰ τὸν πλησιάσῃ. «Ἐφθασε πιά τὸ τέλος μου!» εἶπε καὶ ξεψύχησε.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, περιφρονημένος καὶ καταδικασμένος πέθανε περιστοιχισμένος ἀπὸ δεσμοφύλακες. Καὶ τὰ τελευταῖα του λόγια ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Θὰ μὲ θυμῆθουν καὶ θὰ κλάψουν!».

Ὁ Γκαίτε πέθανε καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὸ βλέμμα του ἦταν ἐξαιρετικὰ γαλήνιο καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν καθόλου ὀχρὸ. «Ὅταν ἐνωίωσεν τὸν θάνατο νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν κατέλαβε ὁ γόγγος, τραύλισε: «Περισσότερον φῶς!» καὶ πέθανε.

Ὁ μεγάλος Ἑβραϊογεωμανὸς ποιητὴς τοῦ «Βιβλίου τῶν τραγουδιῶν» Ἐρρίκος Χάινε, πέθανε μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους. Ὑπέφερε ἀπὸ τὸ στομάχι του καὶ κανεὶς γιαντὸς δὲ φάνηκε ἱκανὸς νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Ὅταν κατέλαβε τὸν θάνατό του, τέντωσε, ὅσο μποροῦσε πρὸς τὸ σῶμά του στὸ κρεβάτι καὶ ψέλλισε: «Δὲν περίμενα ποτέ, νὰ εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ σκοτάδι». Κι' ἔμεινε νεκρός.

Ὁ Φραγκλῖνος, ἐνῶ βρισκόταν σὲ κωματώδη κατάσταση, ὅταν πλησίασε τὸ τέλος του, συνῆλθε καὶ μουρμούρισε, ξεψυχώντας: «Κύριε, ἔκανα ὅ,τι ἦταν δυνατόν!».

Ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς Σάρρα Μπερνάρ, ποὺ ἐδοξάσθη ὅσο καὶ νεῖς ἄλλος καλλιτέχνης, ὅταν ψυχορραγοῦσε, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς φίλης τῆς ἠθοποιῆς Φόρς καὶ τὸ χάιδεψε. Ἡ Φόρς ζήτησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἡ Μπερνάρ χαμογέλασε πικρά. «Κι' ὅμως, ψιθύρισε, εἶναι ἰσοῦς ὡραία ἡ ζωὴ». Κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Γιὰ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Οὐίλιαμ Σαίξπηρ, ὑπάρχουν δυὸ ἐκδοχές. Ἄλλοι μὲν ὑποστηρίζουν ὅτι εἶπε τὸν στίχο του: «Κι' ὅμως ἀφήνω τὸν κόσμον χωρὶς βάρους στὴν καρδιά». Κι' ἄλλοι—οἱ περισσότεροι—ὅτι εἶπε: «Ἄ! ἐδῶ δὲν ἔχει ἥλιο».

Ὁ μεγάλος ἐφευρέτης Ἐдисσον, πέθανε, πραγματικῶς, ὅπως τὸ πονεῖ. Δὲν εἶχε οὔτε ῥόγχο, οὔτε καμμιὰ ἄλλη δυσάρεστη ἐκδήλωση. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦσαν τὰ ἑξῆς: «Οἱ δυνάμεις μου μ' ἀφήνουν... Ἡ ζωὴ μ' ἀφήνει... κι' ὅμως δὲν νοιώθω καμμιὰ ἀπογοήτευση».

Ὁ περίφημος Ἀγγλὸς αἰσθητικὸς καὶ ποιητὴς Ὁσκαρ Οὐάιλντ, πέθανε ἀγνοημένος, σ' ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Παρισιῦ. Εἶχε κοντὰ του μόνον ἓνα φίλο του καὶ εἶπε, ξεψυχώντας, ἀποτεινόμενος στὸν θάνατο: «Ἐπὶ τέλους σὲ γνωρίζω!». Ἀς σημειωθῇ, γιὰ τὴν ἱστορία, ὅτι ὁ ἄλλοτε πλουσιώτατος Οὐάιλντ, χρωστοῦσε, ὅταν πέθανε, πολλὰ χρήματα στὸν ξενοδόχο του κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἐξοφληθῇ, τοῦ ἔβγαλε, μᾶζι μὲ τὴν γυναῖκα του, τὰ δόντια του τὰ χρυσά!

Ὁ Ταλλεϋράνδος δὲν πίστευε, ὡς τὴν τελευταῖα του στιγμή, ὅτι ἐφθασε τὸ τέλος του. Ὅταν ὅμως τὸν ἔπιασε ὁ γόγγος ἔτριψε μὲς στὰ χεῖριά του στὰ κλινικοσκεπάσματά του καὶ ψέλλισε: «Ἀκόμα δὲν ἦταν καιρός!».

Ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ, ψιθύρισε, ὅταν ἀντίκρουσε τὸν θάνατο: «Σὲ καρτερῶ». Κι' ὁ Μαζαρέν: «Ὑστερα ἀπ' τὴν ἀνατολὴ ἢ δύσις!».

Ὁ Καρτέσιος ὅταν ἀντίκρουσε τὸν θάνατο, εἶπε: «Κι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ». Κι' ὁ Γαλιλαῖος, στὶς τελευταῖες του στιγμὲς ψιθύρισε: «Κύριε σὲ σένα παραδίδω τὸ πνεῦμά μου», καὶ ἀπέθανε.



Φωτογραφία Φρέ Φίλμ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΣΘΕΝ ΠΑΛΣΤΟΝ



APLEN ZYNT

HANGBON



ΓΕΛΟΡΙΑ ΣΤΥΔΑΡΤ

HANGBON



ΜΑΙΗ ΚΛΑΡΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Τριβουλέτος, ο γελωτοποιός του Φραγκίσκου Α'— ο γνωστός μας Ριγολέτος—έπειδή τον

έφοβέρισε κάποιος μεγάλος βαθμούχος της Αύλης ότι θα τον έσκότωνε αν εξακολουθούσε να τον πειράζει, παρεπονέθη κλαίγοντας στον βασιλέα και ζήτησε την προστασία του.

—Ήσυχασε, Τριβουλέτο, του απήντησε ο βασιλεύς. Αν τοίμουσε κανείς να σε σκοτώσει, θα τον κρεμούσα μετά ένα τέταρτο της ώρας.

—Α, Μεγαλειότατε! απήντησε ο Τριβουλέτος. Αν η Μεγαλειότης σας ήθελε να τον κρεμάσει ένα τέταρτο προητέρω...

Σε μία παράσταση του «Δόν Ιωάννη» του Μοζάρτ, ένας νεαρός ανόητος, ένθουσιασμένος με τη μουσική του μελοδράματος τραγουδούσε μεγαλοφώνως την άρια, κι ένοχλούσε τους γείτονες του. Κάποιος δίπλα του, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και φώναξε:

—Τί ζώο!

—Για μένα μιλάτε, κύριε; τον ρώτησε με θυμό ο ένοχλητ κός τραγουδιστής.

—Όχι, κύριε, του απάντησε ο άλλος, έννοω αυτόν τον έλεινό τενόρο Κορρούζο, που μάς έμποδίζει να σάς ακούσωμε...

Τον δούκα ντε λά Φερτέ, έναν από τους μεγαλειτέρους αριστοκράτες της Γαλλίας τον είρωνεύοντο όλοι γιατί δεν μπορούσε ν' αποκτήσει παιδιά. Όταν κάποτε συνήντησε τον συγγραφέα Μπεντεράντ ο οποίος τον εκορόιδευσε συχνά γι' αυτό, τουέιπε θριαμβευτικά,

—Κύριε, με όλα τα άστειά σας, η γυναίκα μου έγέννησε χήδες.

—Κύριε δούξ, απήντησε ο Μπεντεράντ, για την κυρία σύζυγό σας δεν εγεννήθησαν ποτέ άμφιβολίες...

Ο δραματικός συγγραφέας Κρεμπιγιόν περιστοιχίζεται πάντοτε από μία άγέλη σκύλων, τους οποίους υπεργαμπούσε και έπεριποιείτο. Τον έρώτησαν κάποτε τί γούστο εύρισκε στην συναναστροφή εκείνων των σκύλων.

—Αφ' ότου έγνώρισα καλά τους ανθρώπους, απήντησε ο Κρεμπιγιάν, προτιμώ να κάνω παρέα με σκύλους.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' εκάλεσε από την Ρώμη τον διάσημο Ιταλόν αρχιτέκτονα Βινίνι και του ανέθεσε να ιδη κι' αυτός τα σχέδια των ανακτόρων του Λούβρου, που είχε κάνει ο έξ' ισου διάσημος Γάλλος καλλιτέχνης Περρώ. Όταν ο Ιταλός αρχιτέκτων έξήτησε την εργασία του Γάλλου συναδέλφου του, ανέκραξε με θαυμασμό.

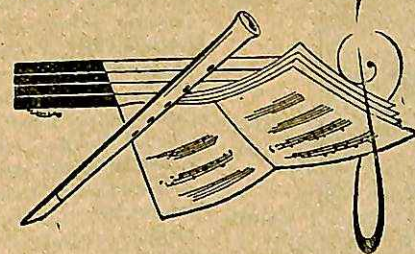
—Όταν έχουν τέτοιους καλλιτέχνες στον τόπο τους, δεν καλούν άλλους απ' έξω.

Ο τύραννος των Συρακουσών Διονύσιος, έρωτούσε μία μέρα ποιά ήταν το καλλίτε-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

ρο άτσάλι και κάποιος 'Αντιφών του άπήντησε ότι ήταν εκείνο με το όποιον είχαν κάνει τα άγάλματα του 'Αρμόδιου και 'Αριστογείτονος, των δύο πολιτών των 'Αθηνών που είχαν έλευθερώσει την πατρίδα των από την τυραννία των Πεισιστρατιδών. Ο σαρκασμός αυτός έστοίχισε στον 'Αντιφώντα την ζωή του.

Ο 'Αριστοτέλης είχε τόση μανία για την μελέτη, ώστε σαν έπεφτε στο κρεβάτι να κοιμηθή, κρατούσε στο χέρι του μία μετάλλινη σφαίρα, επάνω από μία μετάλλινη λεκάνη. Όταν τον έπαιρνε ο ύπνος, ή σφαίρα έπεφτε με κρότο στην λεκάνη και τον ξυπνούσε.



Στο μνήμα μιας από τας κυρίες της αύλης του Λουδοβίκου ΙΔ' ένας ποιητής της εποχής έγραψε το εξής επίγραμμα. 'Ενθάδε κείται εις αιώνιαν άνάπαυσιν μία φιλήδονη κυρία, ή όποια, διά μια λειτέραν ασφάλειαν, εκύτταξε και βρήκε τον Παράδεισο σ' αυτόν τον κόσμ'.

Ένας νεαρός σύμβουλος της έπικρατείας, εκανχάτο μία μέρα στον Ταλλεϋράνδο για την ειλικρινεία του.

—Είσαστε νέος, του απήντησε ο μέγας διπλωμάτης. Μάθετε πως ή ειλικρινεία έδόθη στον άνθρωπο για να κριβη την σκέψη του.

Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Αύγουστος αγαπούσε πολύ τους δύο μεγάλους ποιητές της εποχής του, τον 'Οράτιον και τον Βιργίλιον. Τους είχε πάντα στο τραπέζι μαζί του και καθότανε ανάμεσα στους δύο.

Ο Βιργίλιος έπασχε από δύσπνοια, του δέ 'Οράτιον τα μάτια έδάκρυζαν από κάποια μικρή πάθηση. Και ο Αύγουστος χαριτολογών έσυνείθιζε να λέη.

—'Εγχο σούμ έντερ σουσπίρ, έτ λά-κρίμας. (Είμαι μεταξύ στεναγμών και δακρύων).

Ο πρίγκιπ του Κοντέ ήταν άσχημος αλλά πολύ καλός. Μιά μέρα που έρευε για να πάη να παραθερίσει σε κάποιο νησί, είπε στην γυναίκα του όταν την άποχαι-ρετούσε.

—Φεύγω, φίλη μου. Και έλπίζω ότι κα-τά το διάστημα της άπουσίας μου δεν θα με άπατήσης.

—Νά είσαι ήσυχος, αγαπητέ μου φίλε, του απάντησε ή γυναίκα του. Αυτή ή όρεξις δεν μου έρ-

χεται παρά όταν σε βλέπω.

Ο καρδινάλιος Καρπένα ένας μεγάλος φαγάς παρεπονείτο στον πάπα 'Ινοκέντιον για τις σάτυρες που έγραφαν έναντίον του γι' αυτό του τό ελάττωμα.

—'Εκείνος που τρώει, του απήντησε ο πάπας, πρέπει να ξέρη και να καταπίνη..

Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος, εκορόιδευσε κάποτε έναν από τους αλλοίους του, στον όποιον είχε αναθέσει αλλοτε διάφορες διπλωματικές άποστολές εις ξένους βασιλείς, πως ήταν άχημος και... έμοιαζε με βώδι. Και ο αλλικός εκείνος που δεν έχάριζε κάσανα ούτε στον βασιλέα του, του απήντησε χωρίς να διαστάση καθόλου.

—Δεν ξέρω με τί μοιάζω, ξέρω όμως πως είχα πολλές φορές την τιμή να σάς αντιπροσωπεύω.

Ένας παλαιός έπίσκοπος του Μάν γνωστός για την άμαρτυρή ζωή του, όταν άρρώσθησε κάποτε εκάλεσε τον διάσημο γιατρό Μπορνύ.

—'Υποφέρω, γιατρέ μου, του είπε, ύποφέρω σαν κολασμένος.

—Πώς; Από τώρα; απήντησε ο γιατρός.

Ο Γάλλος ντε Ροιιάλ Κραβάτ, για να αποκτήσει τον βαθμόν του συνταγματάρχου είχε πληρώσει 40 χιλιάδες φράγκα (τότε αγοράζοντο όλα τα αξιώματα). Μία μέρα έφιλονίκησε με έναν άντισυνταγματάρχη, ένα παλαιόν και γενναίον στρατιώτην και έτόλμησε να του είπη.

—Δεν ξέρετε λοιπόν, ά διαφορά υπάρχει μεταξύ ανθρώπων σαν έμένα και...

Χωρίς να τον άφήση να τελειώση ο γηραιός στρατιώτης του απήντησε.

—Ξέρω ότι ένας άνθρωπος, σαν έσας, γίνεται με σαράντα χιλιάδες φράγκα και ένας άνθρωπος σαν έμένα, με σαράντα έτών ύπηρεσία...

Ένας περιηγητής που είχε διατρέξει όλον τον κόσμο, διηγείτο σε κύκλο φίλων του πως τα περιεργότερα πράγματα που είχε ιδη στη ζωή του ήταν ένα κουνουπίδι τόσο μεγάλο και ψηλό, ώστε κάτω από κάθε φύλλο του μπορούσαν να παραταχθούν εις μάχην 50 ίππεις και κινούνταν έλευθερα.

Ένας που τον άκουσε του απήντησε πως είχε ταξιδεύσει στην Ιαπωνία κι' είχε ιδη εκεί κάτι περιεργότερο. Τρισκόσιοι έργάτες έδούλευαν για να κατασκευάσουν ένα τεράστιο καζάνι και άλλοι 150 μέσα στο καζάνι προσπαθούσαν να το γυαλίσουν.

—'Αλλά τί τόηθελαν ένα τέτοιο καζάνι; ρώτησε ο πρώτος περιηγητής.

—'Ισως για να βράσουν μέσα το κουνουπίδι σας απήντησε ο άλλος.

ΟΙ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΑΝΩΝ

Οἱ ἀντικαταστάται τῶν κινηματογραχικῶν ἀ-
στέρων.—Πηδήματα στὸ κενὸν ποὺ φέρνουν θά-
νατο.—Ἀπὸ τὸ παράθυρο.—Οἱ καταρράχται.—
Αἷμα καὶ φοίκη.

μειωθῇ ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Ἁρλῆς,
ὅταν τοῦ ἔδωσαν τὶς 6500 δολλάρια, τὴν ἀμοιβὴν τοῦ γιου τοῦ,
τὰ πέταξε στὰ μούτρα τοῦ σκηνοθέτου κι' ἔφυγε ἑξαλλος. Ἀπὸ
ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ δυστυχεὺς εἶχε παραφρονησεῖ.

2410

ПАТРОБ.У

P A N O E O N

2411



Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γῆ ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ μὲ τὰ σκο
μυστήριά της.

Προσεχώς στο «ΠΑΝΘΕΟΝ»
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΙΖΑΜΠΟ
 Το άριστούργημα του ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΤΙΛΗΡΟΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἀνέβασε ἔως τὰ σαγόνια τοῦ τὴν κουβέρτα. Ἐπειτα ἤσυχά σάν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα τὸ ἀνώμαλον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ προσηύχθη ὅτι κοιμότανε.

Καὶ ὅμως στὸ μυαλό του ἐμυκάτο ἡ θύελλα. Ἡ στάσις τῆς Ζιλμπέρτ πού ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπ' ἐκείνη τῶν τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν, δὲν ἐξηγεῖτο σχεδόν. Τὴν ἠσθάνετο νὰ ριγῇ ἀπὸ συγγίνην καὶ ἐνοικτιώδη φόβον τὰ ὅποια τίποτα δὲν ἐδικαιολόγει ὕστερ' ἀπὸ τὴν εὐγενική συμπεριφορὰ τοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια τοῦ φαινόταν προσβλητική. Διερωτήθη πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ τὴν υποφέρει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ παρατήρησε, χωρὶς πρὸ παντὸς νὰ θυμῶν. Ἐννοοῦσε καλὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπομονητικὸς. Μὲ τὴν σταθερότητά του, τὴν γλυκύτητα τοῦ, μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ζιλ-

μπέρτ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τῶν δύο τῶν. Ἀλλὰ καθὼς ἐξήταζε καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν πάλιν. Ἄν τοῦλάχιστον ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του μὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη γι' αὐτό, δὲν ἐφρόντιζε κἀν νὰ τοῦ κἀνὴν εὐχάριστη τὴν προσπάθειά του.

Καὶ ὁ Ροδόλφος καταλυτημένος, ἔβλεπε ὅτι δὲν φθάνει νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ὄνομά μας, γιὰ νὰ δεθῇ ἡ ὑποψίς της μὲ τὴν δική μας, γιὰ νὰ μῶς γίνῃ προσφιλὴς καὶ νὰ ἀξίξῃ νὰ θυσιάσωμε τὸν ἐγωισμό μας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς διεμορφώνοντο στὸ πνεῦμά του χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ, χωρὶς κἀν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐταίριαζαν νὰ τὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ξαφνικὰ παρετήρησε τὴν ἀποθαρρυντικὴ κατεῦθυνση πού εἶχαν πάρει.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του νὰ σχολιάξῃ τὴν ὀλίγην τρυφερότητα πού εἶχε γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πού αἱ σθάνονταν ἐκείνη γι' αὐτόν. Ἦτο πολὺ ἀστείον. Τὸ θανατό, σωματικὸ καὶ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχίαν πού ἐπὶ ρατοῦσε στὸ βαγόνι.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἀνεσηκώθη ἐκπληκτικὴ καὶ εἶδε τὸ ἀνίσχυρο βλέμμα τοῦ νὰ ἀναζητῇ τὸ δικό της. Τότε ἐκείνος ἐξήγησε κοροϊδεύοντας τὴν πικρίαν του.

— Σκέπτομαι τὸ χαριτωμένο γαμήλιον ταξίδι πού ἀρχίσασα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἡμέραν πού θὰ ἐπακολουθήσουν. Γένουα, Πάρις, Βενετία. Οἱ θαυμάσιες πόλεις τῶν ἀνείρων. Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐκεῖ.

XVIII

Τὴν ἄλλην μέρα ἐφθασαν στὴν Γένουα ἡ ὁποία ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των γιὰ τὴν νέα γυναῖκα δὲν ἐδέχθη μὲ κανέναν τρόπο νὰ σταματήσουν σὲ διάμεσο σταθμὸ. Καὶ ὁ Ροδόλφος, πιστὸς στὸ πρόγραμμα, πού εἶχε χαράξῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπέφυγε νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του.

Ἐπειδὴ ἡ διάρκεια τῆς διαμονῆς των στὰς Ἰταλικὰς πόλεις ἐ-

μικροῦ γλεντιοῦ, ἐπαίξε γοργὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε ἔως 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀπεφάσισε ν' ἀποκοινηθῇ, ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μὲς μακρινῆς καὶ ἐφαντάσθη ὅτι πιθανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἔσπερε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε στὸ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπίτι της καὶ δὲν τῆς ἐκρυψε τὴν δύσκολήν της θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφίκοτο, καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ σκοπεύσῃ πρὸς αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὴ γὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια τοῦ φαινόταν προσβλητική. Διερωτήθη πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ τὴν υποφέρει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ παρατήρησε, χωρὶς πρὸ παντὸς νὰ θυμῶν. Ἐννοοῦσε καλὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπομονητικὸς. Μὲ τὴν σταθερότητά του, τὴν γλυκύτητα τοῦ, μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ζιλ-

μπέρτ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τῶν δύο τῶν. Ἀλλὰ καθὼς ἐξήταζε καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν πάλιν. Ἄν τοῦλάχιστον ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του μὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη γι' αὐτό, δὲν ἐφρόντιζε κἀν νὰ τοῦ κἀνὴν εὐχάριστη τὴν προσπάθειά του.

Καὶ ὁ Ροδόλφος καταλυτημένος, ἔβλεπε ὅτι δὲν φθάνει νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ὄνομά μας, γιὰ νὰ δεθῇ ἡ ὑποψίς της μὲ τὴν δική μας, γιὰ νὰ μῶς γίνῃ προσφιλὴς καὶ νὰ ἀξίξῃ νὰ θυσιάσωμε τὸν ἐγωισμό μας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς διεμορφώνοντο στὸ πνεῦμά του χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ, χωρὶς κἀν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐταίριαζαν νὰ τὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ξαφνικὰ παρετήρησε τὴν ἀποθαρρυντικὴ κατεῦθυνση πού εἶχαν πάρει.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του νὰ σχολιάξῃ τὴν ὀλίγην τρυφερότητα πού εἶχε γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πού αἱ σθάνονταν ἐκείνη γι' αὐτόν. Ἦτο πολὺ ἀστείον. Τὸ θανατό, σωματικὸ καὶ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχίαν πού ἐπὶ ρατοῦσε στὸ βαγόνι.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἀνεσηκώθη ἐκπληκτικὴ καὶ εἶδε τὸ ἀνίσχυρο βλέμμα τοῦ νὰ ἀναζητῇ τὸ δικό της. Τότε ἐκείνος ἐξήγησε κοροϊδεύοντας τὴν πικρίαν του.

— Σκέπτομαι τὸ χαριτωμένο γαμήλιον ταξίδι πού ἀρχίσασα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἡμέραν πού θὰ ἐπακολουθήσουν. Γένουα, Πάρις, Βενετία. Οἱ θαυμάσιες πόλεις τῶν ἀνείρων. Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλην μέρα ἐφθασαν στὴν Γένουα ἡ ὁποία ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των γιὰ τὴν νέα γυναῖκα δὲν ἐδέχθη μὲ κανέναν τρόπο νὰ σταματήσουν σὲ διάμεσο σταθμὸ. Καὶ ὁ Ροδόλφος, πιστὸς στὸ πρόγραμμα, πού εἶχε χαράξῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπέφυγε νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του.

Ἐπειδὴ ἡ διάρκεια τῆς διαμονῆς των στὰς Ἰταλικὰς πόλεις ἐ-

μικροῦ γλεντιοῦ, ἐπαίξε γοργὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε ἔως 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀπεφάσισε ν' ἀποκοινηθῇ, ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μὲς μακρινῆς καὶ ἐφαντάσθη ὅτι πιθανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἔσπερε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε στὸ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπίτι της καὶ δὲν τῆς ἐκρυψε τὴν δύσκολήν της θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφίκοτο, καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ σκοπεύσῃ πρὸς αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὴ γὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια τοῦ φαινόταν προσβλητική. Διερωτήθη πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ τὴν υποφέρει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ παρατήρησε, χωρὶς πρὸ παντὸς νὰ θυμῶν. Ἐννοοῦσε καλὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπομονητικὸς. Μὲ τὴν σταθερότητά του, τὴν γλυκύτητα τοῦ, μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ζιλ-

μπέρτ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τῶν δύο τῶν. Ἀλλὰ καθὼς ἐξήταζε καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν πάλιν. Ἄν τοῦλάχιστον ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του μὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη γι' αὐτό, δὲν ἐφρόντιζε κἀν νὰ τοῦ κἀνὴν εὐχάριστη τὴν προσπάθειά του.

Καὶ ὁ Ροδόλφος καταλυτημένος, ἔβλεπε ὅτι δὲν φθάνει νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ὄνομά μας, γιὰ νὰ δεθῇ ἡ ὑποψίς της μὲ τὴν δική μας, γιὰ νὰ μῶς γίνῃ προσφιλὴς καὶ νὰ ἀξίξῃ νὰ θυσιάσωμε τὸν ἐγωισμό μας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς διεμορφώνοντο στὸ πνεῦμά του χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ, χωρὶς κἀν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐταίριαζαν νὰ τὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ξαφνικὰ παρετήρησε τὴν ἀποθαρρυντικὴ κατεῦθυνση πού εἶχαν πάρει.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του νὰ σχολιάξῃ τὴν ὀλίγην τρυφερότητα πού εἶχε γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πού αἱ σθάνονταν ἐκείνη γι' αὐτόν. Ἦτο πολὺ ἀστείον. Τὸ θανατό, σωματικὸ καὶ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχίαν πού ἐπὶ ρατοῦσε στὸ βαγόνι.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἀνεσηκώθη ἐκπληκτικὴ καὶ εἶδε τὸ ἀνίσχυρο βλέμμα τοῦ νὰ ἀναζητῇ τὸ δικό της. Τότε ἐκείνος ἐξήγησε κοροϊδεύοντας τὴν πικρίαν του.

— Σκέπτομαι τὸ χαριτωμένο γαμήλιον ταξίδι πού ἀρχίσασα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἡμέραν πού θὰ ἐπακολουθήσουν. Γένουα, Πάρις, Βενετία. Οἱ θαυμάσιες πόλεις τῶν ἀνείρων. Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλην μέρα ἐφθασαν στὴν Γένουα ἡ ὁποία ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των γιὰ τὴν νέα γυναῖκα δὲν ἐδέχθη μὲ κανέναν τρόπο νὰ σταματήσουν σὲ διάμεσο σταθμὸ. Καὶ ὁ Ροδόλφος, πιστὸς στὸ πρόγραμμα, πού εἶχε χαράξῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπέφυγε νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του.

Ἐπειδὴ ἡ διάρκεια τῆς διαμονῆς των στὰς Ἰταλικὰς πόλεις ἐ-

μικροῦ γλεντιοῦ, ἐπαίξε γοργὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε ἔως 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀπεφάσισε ν' ἀποκοινηθῇ, ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μὲς μακρινῆς καὶ ἐφαντάσθη ὅτι πιθανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἔσπερε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε στὸ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπίτι της καὶ δὲν τῆς ἐκρυψε τὴν δύσκολήν της θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφίκοτο, καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ σκοπεύσῃ πρὸς αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὴ γὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια τοῦ φαινόταν προσβλητική. Διερωτήθη πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ τὴν υποφέρει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ παρατήρησε, χωρὶς πρὸ παντὸς νὰ θυμῶν. Ἐννοοῦσε καλὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπομονητικὸς. Μὲ τὴν σταθερότητά του, τὴν γλυκύτητα τοῦ, μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ζιλ-

μπέρτ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τῶν δύο τῶν. Ἀλλὰ καθὼς ἐξήταζε καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν πάλιν. Ἄν τοῦλάχιστον ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του μὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη γι' αὐτό, δὲν ἐφρόντιζε κἀν νὰ τοῦ κἀνὴν εὐχάριστη τὴν προσπάθειά του.

Καὶ ὁ Ροδόλφος καταλυτημένος, ἔβλεπε ὅτι δὲν φθάνει νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ὄνομά μας, γιὰ νὰ δεθῇ ἡ ὑποψίς της μὲ τὴν δική μας, γιὰ νὰ μῶς γίνῃ προσφιλὴς καὶ νὰ ἀξίξῃ νὰ θυσιάσωμε τὸν ἐγωισμό μας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς διεμορφώνοντο στὸ πνεῦμά του χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ, χωρὶς κἀν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐταίριαζαν νὰ τὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ξαφνικὰ παρετήρησε τὴν ἀποθαρρυντικὴ κατεῦθυνση πού εἶχαν πάρει.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του νὰ σχολιάξῃ τὴν ὀλίγην τρυφερότητα πού εἶχε γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πού αἱ σθάνονταν ἐκείνη γι' αὐτόν. Ἦτο πολὺ ἀστείον. Τὸ θανατό, σωματικὸ καὶ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχίαν πού ἐπὶ ρατοῦσε στὸ βαγόνι.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἀνεσηκώθη ἐκπληκτικὴ καὶ εἶδε τὸ ἀνίσχυρο βλέμμα τοῦ νὰ ἀναζητῇ τὸ δικό της. Τότε ἐκείνος ἐξήγησε κοροϊδεύοντας τὴν πικρίαν του.

— Σκέπτομαι τὸ χαριτωμένο γαμήλιον ταξίδι πού ἀρχίσασα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν ἡμέραν πού θὰ ἐπακολουθήσουν. Γένουα, Πάρις, Βενετία. Οἱ θαυμάσιες πόλεις τῶν ἀνείρων. Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλην μέρα ἐφθασαν στὴν Γένουα ἡ ὁποία ἦταν ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου των γιὰ τὴν νέα γυναῖκα δὲν ἐδέχθη μὲ κανέναν τρόπο νὰ σταματήσουν σὲ διάμεσο σταθμὸ. Καὶ ὁ Ροδόλφος, πιστὸς στὸ πρόγραμμα, πού εἶχε χαράξῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀπέφυγε νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του.

Ἐπειδὴ ἡ διάρκεια τῆς διαμονῆς των στὰς Ἰταλικὰς πόλεις ἐ-

μικροῦ γλεντιοῦ, ἐπαίξε γοργὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καὶ ἔμεινε ἔως 25.000 φράγκα. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ μὲχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἀπεφάσισε ν' ἀποκοινηθῇ, ἀλλ' ἔλαβε, ἕνα γράμμα μὲς μακρινῆς καὶ ἐφαντάσθη ὅτι πιθανὸν ἐκείνη γὰ τὸν ἔσπερε. Ἐφυγε τότε ἀμέσως, πῆγε στὸ Παρίσι, τὴν ἐπισκέφθη στὸ σπίτι της καὶ δὲν τῆς ἐκρυψε τὴν δύσκολήν της θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφίκοτο, καὶ τὴν ἀπόφασιν πού εἶχε νὰ σκοπεύσῃ πρὸς αὐτὸ θὰ ἦταν προσβλητικὴ γὰ τὸν ὄνομά του. Τὸν πείθει κατὰ δυνάμειν ἐκείνην κατοικοῦσε μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατέρα της καὶ κληδεμόνα της τοῦ λόγου τοῦ ἐμφανικοῦ καὶ ἀνεξηγητοῦ θανάτου τῶν γονέων της πᾶσαι ἀπὸ κρίσεως μελαγχολίας καὶ τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφυγῇ κάθε συγγίνην καὶ νὰ γίνῃ σύζυγος μιᾶς πλουσίας ὁραμένης καὶ τῶνομα τοῦ.

Αὐτὴ ἡ ὑπόνοια τοῦ φαινόταν προσβλητική. Διερωτήθη πόσον καιρὸ θὰ μπορούσε νὰ τὴν υποφέρει χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ παρατήρησε, χωρὶς πρὸ παντὸς νὰ θυμῶν. Ἐννοοῦσε καλὰ τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἥρεμος καὶ ὑπομονητικὸς. Μὲ τὴν σταθερότητά του, τὴν γλυκύτητα τοῦ, μπορούσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ζιλ-

μπέρτ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυστυχίαν καὶ τῶν δύο τῶν. Ἀλλὰ καθὼς ἐξήταζε καλὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν πάλιν. Ἄν τοῦλάχιστον ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του μὲ ἔρωτα. Ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη γι' αὐτό, δὲν ἐφρόντιζε κἀν νὰ τοῦ κἀνὴν εὐχάριστη τὴν προσπάθειά του.

Καὶ ὁ Ροδόλφος καταλυτημένος, ἔβλεπε ὅτι δὲν φθάνει νὰ φέρῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ὄνομά μας, γιὰ νὰ δεθῇ ἡ ὑποψίς της μὲ τὴν δική μας, γιὰ νὰ μῶς γίνῃ προσφιλὴς καὶ νὰ ἀξίξῃ νὰ θυσιάσωμε τὸν ἐγωισμό μας.

Οἱ σκέψεις αὐτὲς διεμορφώνοντο στὸ πνεῦμά του χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ, χωρὶς κἀν νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἐταίριαζαν νὰ τὴν κάνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Καὶ ξαφνικὰ παρετήρησε τὴν ἀποθαρρυντικὴ κατεῦθυνση πού εἶχαν πάρει.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του νὰ σχολιάξῃ τὴν ὀλίγην τρυφερότητα πού εἶχε γιὰ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν ἀντιπάθειαν πού αἱ σθάνονταν ἐκείνη γι' αὐτόν. Ἦτο πολὺ ἀστείον. Τὸ θανατό, σωματικὸ καὶ εἰρωνικὸ γέλιο τοῦ διέκοψε τὴν ἡσυχίαν πού ἐπὶ ρατοῦσε στὸ βαγόνι.

πρὸς τὸν ἄνδρα της. Ἡ θεία Σοφία—ἀφοῦ εἶτο λέτε τὴν ἐξαδέλφη σας—σὰς ἔκαγε γνωστὸς ἐπιδυμίες μου... τίς προθέσεις μου. Εἶχατε τὴν λεπτότητα νὰ δεχθῆτε τὴν παράκλησίν μου, ἀλλ' ἐν τούτοις λησμονεῖτε τώρα ἐκεῖνο πού συμφωνήσαμε...

Μ' ὅλη τὴν προσπάθεια πού κατέβαλε νὰ φανῇ ἀτάραχη, ἡ νεαρὴ γυναῖκα δυσκολευτόταν νὰ ἐκφρασθῇ.

— Δὲν βλέπω καθόλου τί ἔχει νὰ κἀν ἡ θεία Σοφία στὴν ὑπόθεσιν αὐτή, παρατήρησε λίγο ζωηρὰ ὁ ντὲ Φραγκόν.

— Εἶμαι ὁρφανή, ἀπῆντησε ἐκείνη λυπημένη, δὲν ἔχω μητέρα, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε νὰ μιλήσῃ μαζί σας στὴ θέσιν μου καὶ δὲν μπορούσα νὰ ἀπευθυνθῶ στὸ θεϊκό μου! Ἡ θεία Σοφία ἦτο πολὺ κατάλληλη νὰ σὰς τὰ εἰπῇ ἐξ ὀνόματός μου. Καὶ σὰς εἶπε...

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτα, — Ὡ! αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν. Μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι τὸ βρίσκετε ἐντελῶς φυσικό... ὅτι μπορούσα νὰ εἶμαι ἡσυχῇ.

Ἐσταμάτησε! Ἦταν τόσο ἀπελπισμένη ὥστε ὑπόκωφοι λυγμοὶ τῆς ἔκοβαν τὴν φωνή.

Ὁ ντὲ Φραγκόν πού εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξερεθίζεται, διεσκέλιζε τὸ δωμάτιο μὲ μεγάλα βήματα. Ἐκρίνε τὸν ἑαυτὸ του γελοῖον καὶ ἀχρηστον, μπρὸς τὴν παράξενη ἀντίστασιν τῆς γυναικὸς του.

Κατάρθωσε ἐν τούτοις νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴ τῶν σκέψεων τοῦ ἔπειτα ἀπὸ ὀλιγόλεπτη σιωπὴ τόσο ὀχληρῇ.

— Εἶναι περὶ τὸν ν' ἀπελπίζεσθε, εἶπε μὲ προσποιητὴ γλυκύτητα, σμαρτάνοντας μπροστὰ στὴν Ζιλμπέρτ, ἡ ὁποία ἐκλείγει. Δὲν μοιάζω μὲ δῆμιον καὶ δὲν θὰ εἰσθε τὸ θυμὸ μου. Δὲν ξέρω καθόλου ποιὲς διαπραγματεύσεις ἔγιναν μεταξὺ σας καὶ τῆς γρηᾶς συγγενεῦς μου. Ἀλλὰ ἂν ἀνελήφθησαν ὑποχρεώσεις γιὰ λογαριασμὸν μου, εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ τίς τηρήσω ὅσον δυσάρεστοι καὶ ἂν εἶναι γιὰ μένα... Πέστε μου, μόνον πε

“Α! γιατί λοιπόν, έχασε την μητέρα της ένα χρόνο νωρίτερα; Ποτέ δεν είχε γνωρίσει την λύπη έφ’ όσον ζούσε εκείνη... και η δυστυχία, ή τρομερή δυστυχία που κατέστρεψε τη ζωή της δεν θα της συνέβαινε αν δεν ήταν ορφανή και δεν είχε παραδοθή εις ένα αδιάφορο κηδεμόνα.

Είχε ακουμπήσει το μέτωπό της που έκαιγε επάνω στο ψυχρό τζάμι του παραθύρου και ανήσυχη, κρυβοντας με δυσκολία τις ανησυχίες της, παραμόνευε την επιστροφή του συζύγου της.

—Η κυρία ανήσυχει; ρώτησε με οικειότητα ή θαλαμηπόλος, που υπακούετο μια δυσαρμονία μεταξύ των κυριών της.

—Μάλιστα φοβούμαι! ώμολόγησε ελκρινά ή Ζιλμπέρτ, οχε δὲν εὐτυχισμένη που μπορούσε νά εἰ ή σέ κάποιον ένα μέρος της αγωνίας της.

Και ἐπροσέθεσε, ἐπειδή δὲν μπορούσε νά φανερώση τὰ πραγματικά αἰτία της ἀνησυχίας της.

—Φοβούμαι μήπως συ βῆθι στὸν κ. ντὲ Φρανγκὸν κανένα δυστύχημα με αὐτὸ τὸ ἄλογο που νοίκιασε, τοῦ ὁποίου δὲν ξέρει οὐτε δὲ ἐλαττώματα, οὐτε τίς συνήθειες.

—Η κυρία λησμονεῖ δει ὁ κύριος εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς καβαλλάρης.

—Τὸ ξέρω! Ἀλλὰ ἐρχεται τόσο γρήγορα ἕνα αὐτύχημα. Καὶ ἐπειτα, μοναχὸς σ’ αὐτὴν τὴν Ἰταλὴν πεδιαδα, γιὰ τὴν ὁποίαν διηγούνται τόσα συνταρακτικὰ πράγματα.

Δὲν ἐτελείωσε... Ἡ Ὁριανσία ἐσήκωσε τὸ δάκτυλο καὶ τῆς ἔκανε σημεῖον ν’ ἀκούσῃ. Κάτω στὸ λιθόστρωτο τοῦ ξενοδοχείου ἀκούγονταν τὸ ποδοβολητὸ ἁλόγου που τρόχας.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἐγύρισε ζωηρὰ πρὸς τὸ παράθυρο καὶ ἔσκυψε ἔξω βιαστικά.

Ἐνα κύμα οἰματος ἀνέβηκε στὸ ὠχρὸ πρόσωπό της.

—Ἐπὶ τέλους.

—Ἦναι ὁ κύριος;

—Αὐτὸς εἶναι.

Ἐνας ἀσθενανγὸς ἀνακουφίσας βῆκε ἀπὸ τὸ στήθος της. Τῆς ἐφάνηκε ὅτι ὁ Ροδόλφος ἐξέφυγε ἀπὸ ἕνα μεγάλον κίνδυνον καὶ ἀμέσως ὅλες αὐτὲς εἰ μαῦρες ἰδέες της ἐξηφανίσθησαν.

Ἀφ’ οὗ ἔκονα ἔκονα, ὅλα μπορούσαν νά διορθωθοῦν.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ ντὲ Φρανγκὸν ἔμπαινε στὸ διαμέρισμά του. Ἡ Ζιλμπέρτ τὸν εἶδε νά πηγαίνεσθαι στὸ δωμάτιό του σφυρίζοντας.

Ἡ νέα γυναίκα ἐσκέφθη ὅτι δὲν βιαζόταν καθόλου νά ἐρθῇ νά τὴν χαιρετήσῃ.

Ἀλλὰ ἦταν τόσο εὐτυχισμένη που ἐπέστρεψε, ὥστε δὲν ἐσταμάτησε στὴν σκέψη αὐτῇ. Καὶ μὴ ἔχοντας τὴν ὑπόμονή νά περιμένη νά ἔλθῃ ἐκείνος πρὸς αὐτὴν, ἔπληξε αὐτὴ νά τὸν συναντήσῃ. Μπῆκε στὸ δωμάτιο του χωρὶς καμμιὰ διατύπωση.

—Ἡ μακρὰ σας ἀπουσία με ἀνησύχησε, τὸν ἐπέληξε φιλικά.

Ἐγύρισε πρὸς αὐτὴν, ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν οἰκείαν εἰσοδὸν ἐκείνην.

Ἐκείνην ἐδέχθη κατὰματα τὴν λάμψιν τῶν ἐκπληκτικῶν ματιῶν του, τὰ ὁποῖα τὴν κυττούσαν σχεδὸν ἐχθρικά.

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Πευκλί. Ἡ βίλλα Παλαβισίνι καὶ τὸ τεράστιο πάρκο της ἐκράτησαν ἐπὶ πολὺ τὸν θαυμασμόν μου.

Ὁ τόνος ἦταν ἀψωγος, ἀλλὰ τὸσον ψυχρὸς, τὸσον τυπικός.

Ἡ Ζιλμπέρτ γὰ τὸν τόνον αὐτὸν αἰσθάνθη ἕνα νιγμὸ στὴν καρδιά της. Πόσον ὁ Ροδόλφος εἶχε ἀλλάξει. Μιὰ νύκτα λοιπόν, ἐφθασε γιὰ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ αὐτὸν τὸσον προσεκτικὸν καὶ προβλεπτικόν, σ’ ἕνα παγερόν τέχνημα, γιὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε γίνῃ ἡ πιὸ ἀσημαντὴ ξένη;

Δὲν με προειδοποιήσατε γιὰ τὴν ἀναχώρησή σας, ἐπέμεινε με λιγότερη τόλμη.

—Ὅλο τὸ πρωὶ σὰς ἐπερίμενα;

—Μὲ περιμένατε! ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο λοιπόν;

—Υπελόγιζα νά ἐπισκεφθῶ μαζί σας τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Καρινιάν.

—Αὐτοῦμαι πολὺ που δὲν μπόρεσα νά σας συνοδεύω, εἶπε ὁ κείνος ἀδιάφορα. Εἰναι πολὺ ὠραία αὐτὴ ἡ ἐκκλησία!

—Τὴν λέγουν ὡς πάρα πολὺ ὠραία.

—Δὲν πῆγατε;

—Μόνη; ὄχι! Δὲν γνωρίζω τὴν πόλι.

—Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω περισσότερο ἀπὸ σὰς. Κι’ ἐγὼ ἐπίσης γιὰ πρώτη φορὰ ἐρχομαι ἐδῶ! Ἐνα ἀμάξι καὶ ἕνας

ὁδηγὸς θὰ σὰς ἦταν κατὰ πολὺ χρησιμότερος ἀπὸ μὲνα.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι.

—Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ἀχαρὸ ἀπὸ τοῦ νά ἐπισκέπτεσαι μιὰ πόλι με τὸ βιβλίο στὸ χέρι.

—Σὰς ὁμιλῶ γιὰ τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοὺς ταίσερόνε τοὺς ὁποῖους κρατεῖ στὴν διάθεσή μας τὸ ξενοδοχεῖο.

—Ἐναν ἄγνωστο. Εὐχαριστῶ πολὺ! Προτιμῶ νὰ μὴ βγῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου.

Καὶ καθὼς ὁ Ροδόλφος ἔλαβε μιὰ κίνηση πούδειχνε ὅτι δὲν μπορούσε νά τῆς προτείνῃ τίποτε τὸ καλλίτερον, ἐκείνη ρώτησε ντροπαλά.

—Τώρα τί θὰ κάνετε;

—Θὰ πάω ἕνα φλιτζάνι τσαϊ, γιὰτὶ μᾶλλον κακόφαγα τὸ μεσημέρι. Ἐπειτα θὰ πάω νά ἐπισκεφθῶ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Πανεπιστημίου με τὸν κόμητα ντὲ Σπινόλα, τὸν ὁποῖον μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωση με ἔκανε νά τὸν συναντήσω σήμερα τὸ πρωί.

—Τὸν γνωρίζετε ἀπὸ πρῶτῃ;

—Μάλιστα! Τὸν συναναστρεφόμουν ἄλλοτε στὸ Παρίσι κατὰ τὸ σύντομο διάστημα τῆς φοιτήσεώς μου στὸ Πολυτεχνεῖο.

—Καὶ σὰς ἔδωσε ραντεβου γι’ ἀπόψε;

—Ἐπέμεινε ἐκείνη στὸν ἴδιο τόνον.

—Θὰ ἔλθῃ νὸ με πᾶρη ἀπ’ ἐδῶ.

—Βέβαια θὰ δευπνήσετε μαζί του;

—Φυσικά.

—Ἐ! λοιπόν, αὐτὸ εἶναι εὐχάριστον.

—Πῶς εἴπατε;

Γρήγορος σὰν ἀστραπὴ γύρισε καὶ τὴν ἐκύταξε με τὰ φρυδιὰ ἔσφωμένα.

Ἐκείνη κατέβασε τὰ μάτια στὸ διαπεραστικὸ αὐτὸ βλέμμα καὶ σχεδὸν ταπεινὰ ἐξήγησε.

—Φαίνεται νά λησμονῆτε ὅτι εἰμαι μόνη σ’ αὐτὴν τὴν ἀπαισία πόλι, ὅτι δὲν μπορῶ νά πάω ὅπου θέλω, τόσο ἐλεύθερα ὅσον σεῖς καὶ τέλος δὲν ἔχω κανένα κόμητα Σπινόλα γιὰ νά μου κρατήσῃ συντροφιά στὸ τραπέζι.

—Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἂν σὰς ἀρέσει νά εἰσθε μαζί μας ἀπόψε, αὐτὸ θὰ εἶναι γιὰ μᾶς μιὰ μεγάλη εὐτυχία, πιστεῦσατέ το.

Ἄν δὲν σὰς τὸ ἐπρότεινα, αὐτὸ συνέβαινε γιὰτὶ φοβόμουν ὅτι θὰ ἐπλήθιτε μαζί μας.

Ὁ Σπινόλα εἶναι ἕνος με τριόφρων, ἕνας σοφός, ὁ ὁποῖος φυσιάζει στὶς ἀστερονομικὲς του ἐργασίες, τὸ περισσότερον μέρος τῆς πατρικῆς του περιουσίας, πού εἶναι πολὺ μικρὴ ἄλλωστε... Τὸ σπῆτι του εἶναι ἕνα πραγματικὸ ἄστεροσκοπεῖο καὶ δὲν τολμῶ νά βεβαιώσω ὅτι τὸ τραπέζι του θὰ εἶναι Λουκούλειο.

—Κοί ὅμως πῆγετε θέση σ’ αὐτὸ με εὐχαρίστηση.

—Ἀσφαλὸς! Εἰμαι εὐχαριστιμένος νά βρεθῶ κοντὰ του καὶ ἡ χαρὰ μου νά τὸν ἰδῶ, θὰ με κάνῃ νά ἀγωνίσω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σεῖς δὲν παραλείψατε νά παρατηρήσετε στὴν φτωχικὴ φιλοξενία του.

—Εἶναι μιὰ γωνιά τῆς εὐτυχισμένης νεότητός μου, τὴν ὁποίαν ὁποῖον ὁ Σπινόλα καὶ ἐγὼ θὰ ξεφυλλίσωμε μαζί, μιλώντας γιὰ τὰ εἰκοσὶ μας χρόνια.

—Τότε εἶναι προτιμότερο νά μὴν ἐνοχλήσω τίς ἀναμνήσεις σας με τὴν παρουσία μου! Δὲν θὰ σὰς συνοφειώσω.

—Ὅπως σὰς ἀρέσῃ.

Ἡ Ζιλμπέρτ ἐδάγκωσε τὰ χεῖλιά γιὰ νά κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς ἀπὸ τὴν διάφυσιν τῶν ἐλπίδων της.

Εἶχε ἐλπίσει ὅτι ἐκείνος θὰ διευμερύνετο καὶ θὰ ἐπέμεινε νά τὴν πείσῃ νά πάῃ μαζί του. Ἡ εὐκολία με τὴν ὁποία δεχότανε ἀδιαφορία τοῦ ἀνδρός της.

Ἀφ’ οὗ γρήγορα—γρήγορα ἔφαγε μερικὰ μπισκότα με τὸ τσαϊ του ὁ ντὲ Φρανγκὸν, ζήτησε τὴν ἄδεια τῆς Ζιλμπέρτ νά φύγῃ.

—Μάλιστα!

—Ἐλέγετε νά με προειδοποιήσετε ἐγκαίρως γιὰ νά μπορέσω νά σας συνοδεύω... Ἐκτὸς ἂν προτιμάτε νά εἰσθε μόνος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ περιοδικὸν τῆς ἱστορίας

Ο ΑΙΜΟΒΟΡΩΤΕΡΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Χίλιοι νεκροὶ ἀπὸ πείνα.—Πῶς ἐσκότωνε τίς γυναῖκές του.—Ζωντανοὶ στὸν τάφο.—Τὸ μῖσός του πρὸς τοὺς ἐρωτευμένους.—Τὰ δηλητηριώδη φεῖδια κ. λ. π.

Ἡ ἱστορία ἀναγράφει στὰς δέλτους της με μαῦρα γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν Καيسάρων τῆς Ρώμης Νέρωνος καὶ Καλλιγούλα, τοῦ Τσάρου Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου τοῦ δέου.

Ἐν τούτοις, τὰ κακουργήματα καὶ οἱ ἀπανθρώπιες τῶν σκληρῶν αὐτῶν ἐστεμμένων, ὡχριοῦν μπροστὰ στὴν ὀμότητα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας Γοῦ—Χά—Σοῦ, πού ἔζησε στὰ 100 περίπου μετὰ Χριστόν. Οἱ ὑπῆκοοί του, ὅπως καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ Νέρωνος, μετὰ τὸν θάνατό του δὲν ἐπίστευαν στὴν ὀριστικὴ ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ τὰ νύχια του καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ ἐπερίμεναν νά παρουσιασθῇ πάλι μπροστὰ τους καὶ νά σπείρῃ τὸν ὄλεθρον, τὸν θάνατον καὶ τὸν πανικό.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τίς λεπτομέρειες τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ μονάρχου.

Πῶς ἀνέβηκε στὸν θρόνον.

Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἦταν ὁ θεῖος του Φῶ—Τσάου, τὸν ὁποῖον ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ, ἐφρόντισε νά δολοφονήσῃ γιὰ νά πάρῃ τὸν θρόνον. Μαζί με τὸν θεῖό του ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ ἐσκότωσε καὶ περισσότερους ἀπὸ σαράντα συγγενεῖς του, γιὰ νά εἶναι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε στὸ μέλλον.

Οἱ Κινεζοὶ ὑπεδέχθησαν τὴν στέψη τοῦ νέου αὐτοκράτορος τῶν με ἐνθουσιασμό, ἂν καὶ ἦσαν εὐχαριστιμένοι ἀπὸ τὸν προκάτοχό του, γιὰτὶ ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ τοὺς ὑπεσέχθη κατάρχησιν τῶν φθόνων.

Φυσικὰ δὲν ἀργησαν ν’ ἀπογοητευθοῦν καὶ νά τρομοκρατηθοῦν, ἀλλὰ ἔτιαν πιά πολὺ ἀργά. Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ εἶχε γίνῃ πανίσχυρος.

Ἡ δρεσίς του.

Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ ἐφρόντισε νά στελνῇ ἀμέσως ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του στὶς φυλακές. Ὑστερα ζήτησε σὲ γάμο τὴν Ἰαπωνίδα Ἀρασίμα, πού τὴν εἶχε ἀγαπήσει παράφορα.

Ἡ Ἀρασίμα ἦταν μιὰ φιλόδοξη γυναίκα, ἕνας τύπος Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ δέχτηκε με μεγάλη εὐχαρίστηση τὴν αὐτοκρατορικὴ πορφύρα.

Ἀλλὰ ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ νόμιζε ὅτι τοῦ ὑπέσκαπε τὴν θέσιν του καὶ ἕνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο τους, τὴν σκότωσε με τὰ ἴδια του τὰ χεῖρια, μέσα στὸν κοιτῶνά της. Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται τὸ μῖσός του ἐναντίον τῶν Ἰαπώνων. Καὶ γιὰ νά τὸ κορέσῃ, διέταξε νά συλλάβουν περισσότερους ἀπὸ χίλιους πλούσιους Ἰάπωνας, πού βρισκόταν στὴν Κίνα.

Τοὺς ἔκλεισε στὶς ἀπέραντες φυλακὲς τῶν ἀνακτόρων του καὶ τοὺς ἄφησε νά πεθάνουν ὅλοι ἀπὸ τὴν πείνα.

Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ παντρεύθηκε τρεῖς ἑκόμη φορὲς καὶ οκτώ φορές κι’ αὐτὲς τίς συζύγους του, Σχημάτισε τὴν γνώμη ὅτι οἱ γυναῖκες τὸν περιφρονοῦσαν, γι’ αὐτὸ κατεδίωκε τοὺς ἐρωτευμένους! Ζήλευε ὅταν τὸν πληροφοροῦσαν ὅτι δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπῶνταν, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν μόνος καὶ ξένος ἀπὸ τίς χαρὲς τοῦ ἔρωτος.

Πῶς ἐβασάνιζε τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἀναφέρονται, μάλιστα, πολλὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα. Φίλος καὶ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος ἦταν ὁ στρατηγὸς Τσὸν—Λά—Βίν. Αὐτὸν ἤθελε νά τὸν ὑποσκελίσῃ κάποιος ἀντίπαλός του καὶ τὸν κατηγόρησε ὅτι περνοῦσε τίς περισσότερες τοῦ ὥρες μαζί με τὴν γυναίκα πού ἀγαποῦσε.

Αὐτὸ ἐφθασε γιὰ νά ἐξαγριώσῃ τὸν Γοῦ—Χά—Σοῦ.

Διέταξε τότε νά συλληφθῇ ἁμέσως ὁ στρατηγὸς κι’ ἡ ἀγαπημένη του καὶ τοὺς φυλάκισε. Μέσα στὶς φυλακὲς τοὺς ὑπέβαλε

στὰ πιὸ σκληρὰ καὶ ταπεινωτικὰ μαρτύρια. Ἀγροῖκοι στρατιῶτες τοῦ ἀτίμασαν τὴν γυναίκα κι’ ἔκοψαν τὴν μύτη, τὴ γλώσσα καὶ τ’ αὐτὰ τοῦ στρατηγοῦ. Κατόπιν τοὺς ἐρρίξαν στὸ χῶμα κι’ ὁ ἀγαπημένος ἐλέφας τοῦ αὐτοκράτορος τοὺς συνέτριψε τὰ κρανία με τὰ ὀγκώδη του πέλματα.

Χίλοι πνιγμένοι.

Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ φοβόταν πολὺ τὰ ποντίκια. Ὅταν ἐβλεπε κανένα ἀπ’ αὐτὰ ἔμενε πολλὰς μέρες ἀρρωστος. Κάποτε τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι στὸ σπῆτι ἑνὸς μανδρινίου ὑπῆρχαν πολλὰ ποντίκια. Δὲν ἐδίστασε καθόλου. Διέταξε νά βάλουν φωτιά τὴν νύκτα στὸ σπῆτι κι’ ἐκάηκε κι’ ὁ δυνάστης μανδρινίος, πού ἔκοιμόταν ἡσυχος κι’ ἀμέριμος.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγον ἔκαψε καὶ τὴ βιβλιοθήκη του. Καὶ δὲν γλύτωσαν οὐτε οἱ βιβλιοθηκᾶριοι, γιὰτὶ διέταξε νά τοὺς κλείσουν στὶς αἰθούσες, ὅπου τοὺς ἀπετέφρωσε ἡ φωτιά!

Ἀρεῖλινκα φερόταν ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ στοὺς ἐχθρούς του. Κάποτε ἀπεκαλύφθη μιὰ συνωμοσία ἐναντίον του, τὴν ὁποίαν εἶχαν ὁργανώσει ἔμπιστοι στρατηγοὶ του.

Ἡ μαγία καὶ ἡ λύσσα τοῦ ἦσαν ἀπερίγραπτες. Διέταξε νά συλληφθοῦν ὅλοι καὶ νά προσαχθοῦν μπροστὰ του. Θὰ ἦσαν 200 περίπου. Τοὺς ἔβαλε σὲ μιὰ αἰθούσα τῶν ἀνακτόρων καὶ διέταξε νά

τοὺς μαστιγώσουν μέχρις αἱματώσεως. Τοὺς ἔδεσαν ἀκολουθῶς ὅλους μαζί με ἄλυσθιδες, στὶς ὁποῖες προσήρμοσαν ὀγκώδη βάση καὶ τοὺς ἐρρίξαν στὴν μεγάλη δεξαμενὴ τῶν ἀνακτόρων. Καθὼς παρακολουθοῦσε, τὸ θέαμα τοῦ πνιγμοῦ, πλάι του στεκόταν τρέμοντας ἕνας στρατιώτης, ὁποῖος ἐβλεπε με φρίκη αὐτὴ τὴν ἀνήκουστη θηριωδία. Ὁ αὐτοκράτωρ μόλις τὸν ἀντελήφθη ὠργίσθη καὶ τὸν ἐρρίξε κι’ αὐτὸν στὴν δεξαμενὴ!

Πάλι ἀνθρώπων καὶ φειδιῶν.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπεκαλύφθη νέα συνωμοσία, αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ τὴν πρώτη. Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ κατάρρωσε νά

συλλάβῃ πάλι ὅλους τοὺς ἐνόχους, πού ἦταν περισσότεροι τῶν χιλίων καὶ τοὺς ἔκλεισε σ’ ἕνα ἐρημικὸ φρούριον εἰχροντας μέσα ἐκεῖ μοιριάδες δηλητηριωδῶν φειδιῶν.

Τὸ τί ἐπηρεάζονταν εἶναι ἀπερίγραπτο. Ὅλοι οἱ συνωμῶται, δαγκωνένοι ἀπὸ τὰ φεῖδια, πέθαναν με τοὺς φρικτωτέρους πόνους.

Με τὸν πιὸ φρικιαστικὸ τρόπο φερόθηκε ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ καὶ σὲ μερικὸς Ἰάπωνες αἰχμαλώτους πού τοῦ ἔφερε κάποιος πιστὸς τοῦ στρατηγοῦ.

Διέταξε ν’ ἀνοίξουν ἕνα τεράστιο λάκκο κι’ ἐρρίξαν μέσα τοὺς Ἰάπωνες, πού θὰ ἦσαν 5000 περίπου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ὑστερα ἐρρίξαν χώματα στὸν ἀπέραντο λάκκο καὶ τοὺς ἔθαψαν ζωντανούς. Τέτοια κακούργημα δὲν ἀναφέρει ἄλλο ἡ ἱστορία. Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ δὲν ἤθελε νά τοῦ μιλοῦν πολλὰ ὦρα. Κάποιος γελωτοποιεῖς του γιὰ νά διασκεδάσῃ τὴν ἀνία τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ ἀπάγγειλε μιὰ μέγα ἕνα καμικὸ ρονδόλογο. Ἀλλὰ ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ ἐκνευρίσθηκε ἀπὸ τὴν πολυλογία του καὶ διέταξε νά τὸν δέσουν σ’ ἕνα ἐξαγριωμένο βούβαλο καὶ δὲν ἔκονα φάνηκε πιά οὐτε ὁ ἄνθρωπος, οὐτε τὸ ζῷον.

Περιέργως ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ ἐκτιμῶσε πολὺ τοὺς γλύπτας. Κάποιος πού φιλοτέχνησε τὴν προτομὴν του, ἐπῆρε ὡς ἀμοιβὴ τὴν νομὴ μίαν δλοκλήρου ἐπαρχίας. Ἀντιθέτως μισοῦσε φοβερά τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἐξώντωνε συστηματικά.

Ὁ Γοῦ—Χά—Σοῦ εἶχε ἕνα τέλος τραγικόν. Τὸν σκότωσε ἕνας μικρὸς ἀνηψιὸς του ὁ Σάι—Μοῦ—Τσὸν, σπρώχνοντάς τον μιὰ μέγα ἀπ’ τὴν ταράτσα τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Σάι—Μοῦ—Τσὸν ἀνέβηκε στὸν θρόνον καὶ ἄφησε τίς πιὸ καλὰς ἀναμνήσεις.

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΟΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Πολλοί καθρέφτες σ' αυτό το σπίτι, είπα στον άνδρα μου.

—Ναί, είναι μία βίλλα πολυ-
λύ κομψή. Κι' έμεις είμαστε ου-
νηθισμένοι να ζούμε πιδό μετρία.

Σιγά—σιγά όμως τους συνή-
θισα τους καθρέφτες και δεν με έφο-
βιζαν πιά.

Ένα βράδυ, δίναμε μία γιορτή
σ' αυτή τη βίλλα κι' ενώ χόρευα στο
μεγάλο σαλόνι, διέκρινα στον μεγάλο
καθρέφτη του κέντρου δυο μάτια γα-
λαζοπράσινα που με κυτούσαν έπι-
μονα. Τρόμαξα, γύρισα πίσω μου
κι' είδα μία όμορφη κοπέλλα.

Τη στιγμή εκείνη τελείωσε ο χο-
ρός και εγώ εξακολουθούσα ακόμη
να την κυττάζω. Μ' έπλησίασε ο άν-
δρας μου.

—Δεν την αναγνωρίζεις με ρώ-
τησε. Είναι η κόρη της Φλάβιας.
Ήρθε εδώ για να περάσει δυο
μέρες άδειας. Την έφερε ο Τζούλο.

Ναί, ναι θυμόμουν το μικρό κο-
ριτσάκι που είχα γνωρίσει εδώ και
κάμποσα χρόνια, την Άλμα! Μό πο-
σο είχε αλλάξει;

Είχε γίνει πιά γυναίκα! Την πα-
ρηκολούθησα κι' είδα πώς χόρευε μ'
όλους έκτός από τον Τζούλιο Ντάβις.

Έμαθα όμως αργότερα το γιατί. Σάν
τελείωσε η γιορτή συνάδευσα την
Άλμα ως το δωμάτιό της και τη
στιγμή που με καληνύχτιζε στάθηκε
στο κατώφλι της πόρτας σάν να θέλε-
καί να μου πη. Δεν μου είπε τίποτε
όμως, μόνον κατέβασε τα βλέφαρα
κι' έκλεισε την πόρτα. «Τι περίεργη
κοπέλλα», σκέφτηκα περπατώντας στον
δρόμο, όταν σέ μία στερο-
φή του συνήντησα τον άνδρα μου.

—Λία, μου είπε σωματωστάς με, θέλω να σου ζητήσω μι-
ά χάρι. Σ'ν μόνον είσαι σέ θέση να την κάνεις.

Δεν είχα ιδιή ποτέ τον άνδρα μου τόσο σκεπτικό και ταργα-
μένο...

—Θέλω να σου μιλήσω για την Άλμα. Θα ξέρεις πώς αυτό
το κορίτσι δουλεύει απ' εδώ και τρία χρόνια στο γραφείο του αρ-
χιτέκτονος Νταβίς.

—Σου πατέρα του Τζούλιο;..

—Ακριβώς. Κι' ο Τζούλιο την αγαπά, και θέλει να την
παντρευτεί. Είναι όμως μοναχογιανιάς κι' η μητέρα του δεν θέλει να
τον παντρεύει με μι-ά υπάλληλό τους. Η Άλμα όμως είναι άξια
ένος τέτοιου γάμου, είναι καλή κόρη και πολύ μορφωμένη.

Εγώ σιωπούσα. Σιώπησε για λίγες στιγμές κι' ο άνδρας μου
κι' ύστερα εξηκολούθησε:

—Σ'ν λοιπόν, που είσαι φίλη της μητέρας του Τζούλιο, πρέπει
να την βοηθήσεις...

—Καταλαβαίνω. Μά.. εγώ.. δεν γνωρίζω την Άλμα.

—Λία! Μά πώς μπορείς να σκεφθής πώς η Άλμα δεν είναι
μι-ά κοπέλλα καθώς πρέπει; Η μητέρα της υπήρξε υπόδειγμα
συζύγου και η Άλμα μέχρι πρό τριών χρόνων ήταν ακόμη
κλεισμένη στο κολλέγιο.

—Μά τα κορίτσια είναι αινίγματα, του είπα εγώ.

—Είσαι πολύ αυστηρή, μου απήντησε. Άλλ' όπωσδήποτε
πρόκειται να κάνεις μι-ά καλή πράξη. Η Φλάβια θα σου είναι ευ-
γνώμων.

—Μά γιατί δεν ήλθε κι' αυτή;

—Γιατί δεν θέλει να βλέπει κόσμο. Είναι πολύ λυπημένη από
τη ζωή της.

Δέχτηκα την παράκληση του άνδρός μου και την έπομένη θα
πήγαινα στη μητέρα του Τζούλιο. Δεν είπα τίποτε στην Άλμα.

Εφύνα. Θυμόμουν πάντα τα λόγια του άνδρός μου.

Σάν έφθασα στην κυρία Ντάβις, της μίλησα με τόση πειστι-
κότητα ώστε δέχτηκε να γνωρίσει την Άλμα από κοντά καθώς
και τη μητέρα της.

Πήρα το αυτοκίνητό μου και γύρισα.

—Είχα νικήσει. Μά κατά τη διαδρομή μου πλημμύρισαν τον
νοσ' μερικές σκέψεις. Προσπάθησα να τις διώξω και τ-ά κατάφερα,

2416



Αντίκρισα στο μισοσκόταδο το χλωμό πρόσωπο
της κόρης με τα γαλαζοπράσινα μάτια...

Μόλις είχε πέσει ο ήλιος κι'
άρχισε πιά να σκοτεινιάζει όταν
έφθασα στη βίλλα μας. Ήρρι-
ξα μι-ά ματιά στα παράθυρα κι'
είδα φως στο γραφείο του άν-
δρός μου. Προχώρησα στον κή-
πο με γρήγορα βήματα για ν' αναγ-
γείλω χαρούμενη στον άνδρα μου
την έπιτυχία μου, δι-ά γι-ά στιγμή
όμως ένα θρόϊσμα άναμεσα στα
φύλλα των λουλουδιών και κάτω
από τα πυκνά δένδρα μ' έκανε να
σταθώ. Γύρισα δεξιά μου κι' αντί-
κρισα στο μισοσκόταδο το χλωμό
πρόσωπο της Άλμας.

Η νέα, με σιγανά βήματα με
πλησίασε και μου είπε:

—Γιατί δεν μ' αφήσατε να φύ-
γω χθές το βράδυ; Πήγατε στη μη-
τέρα του Τζούλιο; Δεν μ' ενδιαφέ-
ρει να παντρευτώ αυτόν τον νέο...

Δεν τον θέλω.. δεν τον αγατώ... δεν
θα τον παντρευτώ.

—Πώς; Τι λές; την ρώτησα
έκπληκτη.

—Ναί, κυρία μου, δεν θα παν-
τρευτώ τον Τζούλιο γιατί δεν τον
αγατώ! Έχω δώσει από δω και
δυο χρόνια την καρδιά μου σ' έναν
άλλον. Χωρίς αυτόν δεν θα μπορέ-
σω να ζήσω. Άλλά δυστυχώς βλέπω
τόρα πώς τόνειρό μου κατεστράφη
γι-ά πάντα. Αυτός ο άνθρωπος είναι
παντρεμένος. Μου πρότεινε μι-ά άτι-
μία έκμεταλλευόμενος την αδυναμία
του Τζούλιο προς έμέ. Ν-ά παντρευ-
τώ, δηλαδή, τον νέο και να εξακο-
λουθήσω να είμαι φίλη του. Πώς

να παντρευτώ άφου έχω γίνει δική του από καιρό;..

Εξόπασε σέ κλάμματα.

—Ποιός είν' αυτός ο αϊτιμος; την ρώτησα.

—Ο... άνδρας σας!

Η φωνή μου κόπηκε. Κόντεψα να πέσω κατά γής αλλά στη-
ρίχτηκα στον κορμό ενός δένδρου. Οι ύποψις μου βήγκαν αλη-
θινές. Συλλογίστηκα όλη τη μηχανογραφία του άνδρός μου και
την απάτη.

—Ο άνδρας μου; τόλμησα να επαναλάβω.

—Μάλιστα, κυρία, αυτός!

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα της βίλλας και παρουσιά-
στηκε ο άνδρας μου.

—Τι συμβαίνει, Λία; τι έκανες με την κυρία Ντάβις; με ρώ-
τησε ανήσυχος και πλησιάζοντάς μας. Δεν απήντησα. Η Άλμα
τότε μ' ένα βλέμμα περιφρονητικό και με φωνή σταθερή και ά-
πογοητευμένη του είπε:

—Δεν κατώρθωσε τίποτε! Η άτιμία σου είναι άφάνταστη.
Πρέπει να πληρωθής με αίμα ότι μου έκανες. Είμαι μι-ά χαμένη τώ-
ρα πιά, αλλά δεν θέλω να εξακολουθήσω να ζω μέσα στο ψέμ-
μα! Άρκετά σέ πίστεψα και σου χάρισα τα νειάτά μου! Άθλια,
τόρα πρέπει να πεθάνεις!

Ακούστηκε ένας πυροβολισμός και το κορμί του Ντιέγκο
κυλίστηκε αιμόφυρτο στο έδαφος!..

Σ' ένα λιμάνι της Μεσογείου ζή τώρα μι-ά ξανθεία κοπέλλα με
γαλαζοπράσινα μάτια, που κεραδίζει το ψαμί της τραγουδώντας
στα διάφανα νυκτερινά κέντρα. Κα εις δεν την γνώριζε με το όνο-
μά της. Όλοι την ξέρουν. «Η κόρη που λείπει τα παθητικά τρα-
γούδια». Και η κόρη αυτή που ζή σάν αλήτης, άστεγη και πει-
νασμένη, είναι η όμορφη Άλμα.

Κι' έτσι, κάθε βράδυ, τραγουδάει πρθητικά τραγούδια και
τα μάτια της πλημμυρίζουν δάκρυα...

Ύστερα όμως ξεσπά σέ γέλια και μαζεύει από τους πελάτες
δεκάρες για να ζήσει...

Ίσως μι-ά μέρα να βρῆ κι' αυτή ανακούφιση στην άγκαλιά
του θανάτου...

ΕΡΡΙΚΑ ΓΚΡΑΣΣΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΟΜΟΣ

6203

Μου τώχει πῆ
δέκα φορές ο
μπαμπάς. «Ντόλλυ,
δεν μπορείς να παν-
τρευθής με όν Τζάκ
Μπέννερ, γιατί ο μισθός του δεν φθάνει για να ζήστε».

—Έχει δίκαιο, μουρμούρισε ο Τζάκ. Μά τί να του κάνωμε; Τί
να κάνω εγώ, που θα μείνω μετά δυο μήνες μόνος, ενώ έσύ θα
τοξειδεύεις με την οίκογένειά σου για την Εύρώπη; Πότε θα
μπορέσω να έλθω κι' εγώ εκεί; Με τον μισθό που παίρνω —και
με τον μισθό που θα παίρνω ποιός ξέρει πόσα χρόνια ακόμη—,
δεν θα μπορέσω ποτέ να εξοικονομήσω τα ναυλά μου.

Τα δύο παιδιά —γιατί παιδιά ήσαν πράγματι άφου δεν συν-
πλήρωναν, οι δυο τους, σαράντα χρόνια, —κυτάχθηκαν με άτελι-
σία. Παρά την ήλικία τους, καταλάβαιναν ότι το αϊτήμα που
τους έκανε ήταν τόσο σοβαρό, ώστε ήταν άδύνατον να ζήσουν ο
ένας χωρίς τον άλλον.

—Θα πεθάνω, άναστενάξε ο Τζάκ, δεν μπορώ
να ζήσω χωρίς έσένα! Άχ! να μπορούσα ναρχό-
μουναι κι' εγώ στην Εύρώπη! Θυβήρικα δουλειά
έχει! Θα με ενίσχυε η σκέψις ότι είμαι κοντά σου.

Άλλά πού να βρω τα ναυλά μου; Πού να βρω
30 λίρες; Έτσι μούρχεται να πάω να ληστέψω
καρμιά Τράπεζα!..

—Ω! Τζάκ, φώναξε η Ντόλλυ, μη
λές τέτοια πράγματα!

—Γιατί; Σου όρχίζομαι ότι, εν άνάγκη
και φόνου θα έκανα γι-ά να βρω αυτό το
ποσό.

—Τζάκ! Παύσε, για όνομα του Θεού.

—Ντόλλυ, δεν θέλεις λοιπόν να σ'
αγατώ περισσότερο από κάθε τι στον
κόσμο; Δεν θέλεις να σ' έχω ύψηλότερα
από όλα, από όλα —και από την έλευ-
θερία μου κι' από την τιμή μου ακόμη;
Δεν σου άρέσει τέτοια άγάπη, μικρή
μου Ντόλλυ;

Τα παιδικά μάτια του κοριτσιού έ
λαμψαν από την συγκίνηση.

—Ναί, Τζάκ, θέλω να μ' αγαπάς
έτσι... αλλά μόνον με τα λόγια... Δεν θέ-
λω να κλέψης γι-ά μένα!..

Έκλαψαν γάμψωση ώρα για την έπι-
κείμενο χωρισμό, μέτρησαν τις ώρες,
—πόσο λίγες, Θεέ μου!—, που τους χώ-
ριζαν από την άναχώρηση της Ντόλλυ
και τέλος τράβηξαν ο καθένας γι-ά το
σπίτι του.

Καθισμένος στο πτωχικό δωματιάκι
του, ο Τζάκ Μπέννερ, έπι τρεις δλόκλη-
ρες ώρες, έπιαζε το κεφάλι του για να
λύσει το άλυτον πρόβλημα. Ξαφνικά η
πόρτα άνοιξε και φάνηκε η Ντόλλυ.

—Τζάκ, έλα, κατι βυήκα, φώναξε χαρούμενη.

Ο νέος σηκώθηκε όπτομα από την θέση του και άκολούθησε
την αγαπημένη του.

—Τί βρήκες; τη ρώτησε καθώς διέσχιζαν τους έρημους εκείνη
την ώρα, δρόμους.

—Θά σου δείξω, τώρα, θα σου δείξω, απήντησε η νέα.

Εφθασαν μπροστά στο σπίτι της. Η πίσω πόρτα ήταν άνοι-
κτη και όλοι έλειπαν.

—Τζάκ, ψιθύρισε η Ντόλλυ, η μαμά και ο μπαμπάς πήγαν
στο Τρέντον και θα γυρίσουν το βράδυ μονάχα. Εγώ υποτίθεται
δτι βγήκα για περίπατο, όπως συνήθως κάθε άπόγευμα. Έλα να
δῆς κάτι...

Ανέβηκαν μαζί στο πρώτο πάτωμα. Μπήκαν στο γραφείο του
πατέρα της. Η Ντόλλυ έσκυψε κάτω από το τραπέζι και έβγαλε
ένα μικρό κλειδάκι κρυμμένο σέ μι-ά γωνία.

—Προτού φύγῃ ο μπαμπάς, είπε, τον είδα να κρύβῃ αυτό το
κλειδί. Κυτάξτε!

Άνοιξαν το μεσαίο συρτάρι και έδειξε ένα φάκελλον που ή-
ταν ολοσάνερο, ότι ήταν γεμάτος χαρτονομίσματα.

—Νά, ψιθύρισε, αυτή είναι η λύσις του προβλήματός μας. Ποτέ
ο μπαμπάς δεν θα με υποτιθέτῃ. Θα πάρῃς τα λεπτά που είναι
μέσα στο φάκελλο και έτσι θα έξης τα ναυλά σου γι-ά την Εύ-
ρώπη. Φυσικά για να μην στραφούν οι ύπόνοιες έναντίον σου, θα
περιμένῃς δυο τρεις μήνες και ύστερα θα έλθῃς και σύ.



Κι' άς πῆν νά λῆῃ ὁ Νόμος ἔξη χιλί-
δες δὲν ἔχω πόσα...

βλέμμα του προς την Ντόλλυ. Δίσταζε.

—Γιατί διστάζεις; ρώτησε η μικρού α με φωνή και με ύφος
άγνωστα ως τότε στον Τζάκ.

—Επιασε η ίδια τον φάκελλο, έβγαλε τα χαρτονομίσματα και
τά μέτρησε. 50 λίρες, δυο φορές περισσότερα από όσα χρειαζόνταν
για το ταξίδι του Τζάκ. Τα ξανάβαλε μέσα στον φάκελλο, τον έ-
χωσε στο συρτάρι, το ξανακλείδωσε και έκρυψε το κλειδί στην
παλά του θέση, κάτω από το σπύτι. Τί πρέπει να κάνωμε λοι-
πόν; Πρέπει να σπῆς το συρτάρι... Στάσου!

Παράτησε τον Τζάκ, έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο
και έφερε ένα χονδρό κατσαβίδι.

—Νά! ελτε. Σπῆς την κλειδαριά μ' αυτό εδώ.

Ο Τζάκ πήρε στα χέρια του το πρόχειρο διαρρη-
κτικό εργαλείο. Έξακολουθούσε να σιωπά.

—Άκόμη διστάζεις; ρώτησε η Ντόλλυ. Μά γιατί;
γιατί διστάζει; Έσύ ο ίδιος δεν έλεγες σήμερα, ότι εί-
σαι έτοιμος να κλέψῃς για να μη με χάσης; Δεν μ' αγα-
πάς λοιπόν, πιά;

Στο άκουσμα της τελευταίας αυτής
φράσεως ο Τζάκ συνήλθε απότομα. Τα
μάτια του έλαμψαν.

—Αν σ' αγαπώ! φώναξε. Μά είσαι
η ζωή μου, το φῶς μου, το πᾶν γι-ά μέ-
να.

Με μι-ά απότομη κίνηση, έχωσε το
κατσαβίδι στην κλειδαριά και το κτύ-
πησε δυνατά με την γροθιά του. Η
κλειδαριά κλονίστηκε. Ένα ακόμη κτύ-
πημα ήταν άρκετό.

Ξαφνικά η δεύτερη γροθιά του Τζάκ
σταμάτησε στον αέρα. Εκείνη τη στιγ-
μή έξακριβώς με φρήκη ότι η γροθιά
αυτή, αν κατέβαινε πάνω στο κατσαβίδι,
θα τον έβγαζε, αυτόν, τον Τζάκ Μπέν-
νερ, από την κατηγορία των τιμίων

άνθρώπων και θα τον μετέτρεπε σέ κανάγια
που ο πρώτος τυχών έχει το δικαίωμα να άρπάξῃ
από τον γισκά. Η φωντασία του του παρουσίασε
τον δεύτερόν αυτόν Τζάκ Μπέννερ. Η μορφή αυ-
τή δεν του άρεσε καθόλου. Τράβηξε ξαφνικά το
κατσαβίδι, το πέταξε με άηδία στην γωνία του
δωματίου και γύρισε προς την Ντόλλυ τα φλο-
γισμένα μάτια του.

—Όχι! φώναξε. Όχι! ποτέ δεν θα κάνω τέ-
τοιο πράγμα.

Εκείνη τη στιγμή ένας άνθρωπος φάνηκε στο κατώφλι του
δωματίου. Ήταν ο πατέρας της Ντόλλυ.

Ο Τζάκ Μπέννερ, κατακόκκινος από την ντροπή και τον τρόμο,
έσκυψε το κεφάλι.

—Τζάκ Μπέννερ, είπε με αυστηρό τόνο ο πατέρας του κορι-
τσιού. Είσθε τυχερός που γλυτώνετε από τα χέρια της δικαιοσύ-
νης, έφ' όσον δεν διαπράχθη το έγκλημα. Άλλ' εκείνη που θα διω-
χθῇ ποινικώς, είναι η Ντόλλυ. Νόμος 8112. Υποκίνησις εις έγκλημα.

—Μά Κύριε... έκανε να διαμαρτυρηθῇ ο Τζάκ.

—Άλλά, εξακολούθησε ο πατέρας της Ντόλλυ, στον ίδιο τόνο, η
Ντόλλυ είναι μόνον 17 ετών και δεν καταδικάζεται—Νόμος 6203.

Υποβάλλεται όμως σύμφωνα με τον ίδιον Νόμον, εις τριετή κη-
δεμονίαν. Θέλετε να την αναλάβετε έσείς υπό την κηδεμονίαν σας;

Ο Τζάκ σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι. Μέσα στον δλόμωμο όρι-
ζοντα του είχε φανῇ ότι έβλεπε μι-ά άκτινα ήλίου. Ηθελε όμως
να βεβαιωθῇ.

—Με τον μισθό που παίρνω, κύριε, ψέλλισε.

—Η θέσις που θα έχετε στην έταιρία μου, στην Εύρώπη,
θα έχῃ μισθό τριπλό από τον τωρινό σας. Λοιπόν, Τζάκ Μπέν-
νερ, αναλαμβάνετε την κηδεμονίαν της κόρης μου;

Λιακάδα, όριστική λιακάδα, στον όρίζοντα του Τζάκ.

—Δέχομαι την κηδεμονίαν, απήντησεν άγκολιζώντας την-
Ντόλλυ, όχι για τρία χρόνια, —άλλά για πάντα, και άς πῆν νά
λήῃ ὁ Νόμος ἔξη χιλιάδες... δὲν ἔχω πόσα!..

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κυττάζομαι στον καθρέ-
πτη και ψάχνω τόν ε-
αυτό μου σαν τρελλός γιατί
δεν μπορώ να πιστέψω αν
βρίσκομαι ακόμη στη ζωή.

Μάλιστα, κύριοι κυττά-
ζομαι και ψάχνω, γιατί μόνον
κατ' αυτόν τον τρόπο μπορώ να
πεισθώ αν ζω, αν βρίσκομαι, δεν
ξέρω πώς, μεταξύ των ζωντανών. Κι' ο-
μως καμιά φορά ή άμφιβολία με τυραν-
νεί και τότε νοιώθω ένα εξωφρενικό
βουητό στο μυαλό μου, πράγμα που με αναγ-
κάζει να σφίγω το κεφάλι μου άνάμεσα στις
γροθιές μου για να μην ξεφωνίσω. Το γεγονός
δμως είναι πως δεν πεθάνω, πώς ξμείνω μεταξύ των
κωντανών, άλλ' όμως μία δόσις «θανάτου» θα υπάρ-
χη μέσα μου—στο κρανίο μου—κι' έπειδή δεν μπορεί
να βγί, γι' αυτό χτυπιέμαι σαν τρελλός.

Τι επιφάντης ! Κι' όμως το θυμάμαι πολύ καλά, ξαναβλέπω
άκόμη το φοβερό πρόσωπο του Γουσταύου Κουτςλιν, ξαναβλέπω
τά όρχα, τα πεθαμένα πρόσωπα των άλλων δεκαπέντε άνθρώ-
πων. Ναι, ήσαν άκριβώς δεκαπέντε κι' έφώναξαν σαν τρελλοί...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΛΕΥΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

P. E. PERINETTI

Η τραγωδία που θα σάς διηγηθώ έγινε τη νύκτα της 6 προς
την 7ην Μαρτίου του 1928, μία Τρίτη βράδυ κατά την οποίαν ο
Κουτςλιν ώργάνωσε μία μεγάλη γιορτή στο σπίτι του. 'Ο Κου-
τςλιν ήταν ένας άπό τούς πιο πλούσιους και πιο εύθυμους άνθρώ-
πους της Πράγας. Τόν είχαμε άρχηγό της παρέας. Είμαστε δεκαέ-
ξη νέοι, έλεύθεροι και έτοιμοι για κάθε τι.

Όλοι μας χωρίς δέκαρά, είμαστε παρσίατα του Κουτςλιν, που
ξώδευε, χυήματα άφειδώς, σε γεύματα και γυναίκες, γλεντούσαμε
όλη την νύκτα και πηγαίναμε να κοιμηθούμε το πρωί, για να ξα-
ναρχίσουμε την διασκέδαση το βράδυ. 'Όλη ή Πράγα μάς ήξερε.
Μία μέρα όμως ο Κουτςλιν μάς ειπε πως θα ήθελε να μάς
κάνη ένα πλουσιο γεύμα στο σπίτι του και στο τέλος θα μάς έβγαζε
λόγο, ένα πολύ ένδιαφέροντα λόγο.

Η άποψις του χιουμουριστικού λόγου του Κουτςλιν, μάς έκα-
νε πιο εύθυμους. Λόγο ! Και γιατί ;

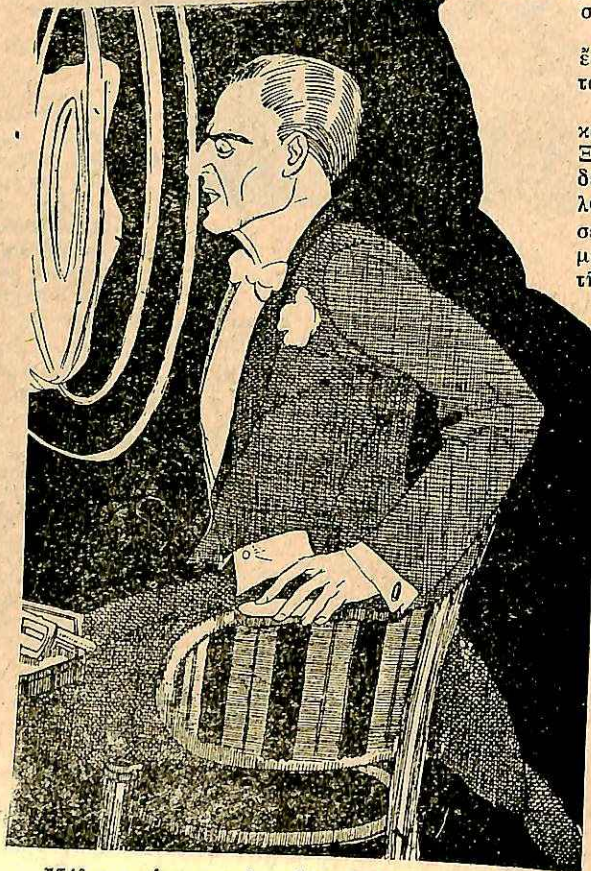
—Θά βγάλω έναν πολύ ένδιαφέρον-
τα λόγο, μάς ειπε. Και πρέπει να
παρευρεθίτε όλοι, άλλα σάς συνιστώ
να μη φέρετε γυναίκες.

Τίποτε γυναίκες ! Ούτε κι' ή Μίλ-
τα, που ήξερε να χορεύη επάνω στο
τραπέζι χωρίς να σπάζουν τα ποτή-
ρια ; Ούτε κι' ή ξονθειά 'Όλγα που
τραγουδούσε σαν άηδόνι ; 'Όχι, τίπο-
τε γυναίκες ! Μόνον άνδρες ! Τι ιδέα
περιογή ! Έν τέλει έφθασε το βρά-
δυ εκείνο της 6ης Μαρτίου, μία Τρί-
τη καθώς σάς ειπα. Μαζευτήκαμε ό
λοι γύρω άπό το τραπέζι, στο σπίτι
του Κουτςλιν, όλοι με τα φράκα μας
και με μία γαρδένιαστη μπουτουνιέρα
και με τα πιο παλινά κρασιά της
Πράγας.

Φάγαμε κι' ήπιαμε ως τα μεσάνυ-
χτα περίπου. Τότε μόλις χτύπησε
το ρολόι του τοίχου άκριβώς δώδεκα
φορές, αντί ν' άρχιση, όπως άλ-
λοτε, το ξώφρενο γλέντι, ο Κουτςλιν
σηκώθηκε όρθιος κι' έκανε νεύμα σ'
όλους να σιωπάσουν.

Τότε είδαμε τόν Κουτςλιν, για
πρώτη φορά, σοβαρό, πάρα πολύ σο-
βαρό.

—Φίλοι μου, άρχισε γυρίζοντας
επάνω μας το βλέμμα του, που έσβυ-
σε κάθε γέλιο μας... Φίλοι μου... άπό
έδω κι' έξη, σχεδόν, χρόνια ζούμε
μαζί και πρό πάντων διασκεδάζο-
με μαζί... άπ' έδω κι' έξη χρόνια
ζήτε όλοι εις βάρος μου... 'Όχι, διά-
βολε, μην διαμαρτύρεσθε ! λέγω την
αλήθεια. Ζήτε εις βάρος μου κι' ε-
πής άπάντοτε ευτυχής γι' αυτό. Φά-



Μόλις χτύπησε το ρολόι δώδεκα φορές.

γαμε μαζί μία δολοκλήρη πε-
ριουσία. 'Ω, όχι ! Μην φο-
βάσθε ! δεν πρόκειται να στα-
ματήσω τη σπατάλη ! Δεν πα-
ρουσιάζεται καμμία άνάγκη.
Ξέρω πώς μου εισθε όλοι εύ-

γνώμονες, πώς μ' αγαπάτε, πώς δεν
μπορείτε να κάνετε χωρίς έμένα...
Σταμάτησε για λίγες στιγμές και
χαμογέλασε πικρά. 'Υστερα επανέλαβε.

—Λοιπόν, φίλοι μου, τώρα θα σάς πω
ότι... Θά σάς πω ότι ένας γιατρός, ένας
διάσημος καθηγητής, ο Χολγκνέρ της Πράγας,
μου ειπε πως πολύ σύντομα θα πεθάνω !..

'Υστερα άπ' αυτά τα λόγια, όλοι χλώμιασαν.
'Όχι, ο Κουτςλιν δεν άστειευόταν, το βλέπαμε καλά.
Στά μάτια του υπήρχε ή σκιά του θανάτου. 'Εμείς
τότε, με μία φωνή άρχισαμε να διαμαρτυρόμαστε για

την γνώμη του διασήμου επιστήμονος !

—Τις περισσότερες φορές ή επιστήμη κάνει λάθη στις προβλέ-
ψεις της, ειπα εγώ.

—'Ο Χολγκνέρ, ειπε κάποιος άλλος—μπορείνάναι—
ο καλλίτερος γιατρός της Πράγας και δολοκλήρου του κόσμου, ι-
σως. Άλλά αυτήν την φορά έπρεσε ξέω. Να πεθάνης εσύ ; Και
γιατί ; Φίλοι ο πιο γερός άπ' όλους μας.

—Το νομίζετε ; άπήνησε ο Κουτςλιν. 'Ετσι νόμιζα κι' εγώ
ως την ώρα που ο καθηγητής μου άποκάλυψε την αλήθεια.
—Δεν έχεις τίποτε. Διότι αυτές τις μαύρες ιδέες.

—'Όχι... όχι... επανέλαβε ο Κουτςλιν. 'Όχι... Το κακό και ή
άρρώστια υπάρχει έδω κι' είναι άνίατος, θανατηφόρος !

Και σήκωσε σιγά—σιγά το χέρι και το έφερε στο κρανίο του.
'Εδώ είναι ! Μοιάζει σαν μικρό φεΐδι, κατάμαυρο και φερμα-
κώνη... Το βλέπω... Το βλέπω... Και σάς εύχαριστώ, φίλοι. μου
—'Εξερ πώς πάντα μ' αγαπούσατε και γι' αυτό...

—'Ο Γουσταύος Κουτςλιν σώπασε κι' ή φρσιονωμία του πήρε
μιάνα άπαισία έκφραση, το θυμάμαι πολύ καλά ! Τα μάτια του έ-
βγαζαν ένα διαβλικό φως και τα χείλη του παρούσιάζαν μία
φοβερή σκληρότητα. 'Υστερα ξέσπασε σ' ένα σατανικό γέλιο.
—'Ηξερα πώς μ' αγαπούσατε. Ξέρω πώς δεν μπορείτε να ζή-
σετε χωρίς έμένα και γι' αυτό θέλω...

Με τα δάκτυλα σφιγμένα στο τραπέζι,
έσκυβε προς τα επάνω μας και μάς κυτ-
τούσε έναν—έναν στο μάτι.

—Γι' αυτό σκέφθηκα να σάς πάρω
κοντά μου, μαζί μου, με καταλαβαίνετε ;
Ξέρω πώς εισθε όλοι ήλίθιοι ! Ποτέ
δεν άμφέβαλλα γι' αυτό, έάγαπητοι μου φί-
λοι. Λοιπόν, όλα τα φαγητά που σάς προ-
σέφερα, ήσαν δηλητηριασμένα ! Ναι, Δεν
με πιστεύετε ; 'Όχι ; Τότε σ' ένα τέταρτο
της ώρας θα άντηληφθίτε την σκληρή
αλήθεια.

Κυττάζετε εκείνο το δοχείο. 'Από
εκεί σάς σερβίρισα τα δηλητηριασμέ-
να φαγητά. δεν θα γλυτώση κανείς.
Δεν υπάρχει σωτηρία. Και αν κάποιος
είναι πολύ δυνατός θα πεθάνη λίγο
αργότερα.

—Θέλετε να με σκοτώσετε ; 'Εμ-
πρός πάρτε μπουκάλια και χτυπήστε
με στο κεφάλι ! 'Εμπρός, γιατί δεν
μιλάτε ; γιατί δεν σηκώνεσθε ;

—'Από την στιγμή εκείνη άρχισε ή
τραγωδία. 'Όλοι μας νοιώσαμε φρι-
κτούς πόνους στο στομάχι κι' οι σπα-
σμοί του δηλητηρίου άρχισαν να μάς
κάνουν να ουρλιάζωμε.

Με τα ίδια μου τα μάτια είδα να
πεθαίνουν όλοι οι συνδαιτημόνες κι'
ο Κουτςλιν μαζί.

Γι' αυτό τώρα κυττάζομαι στον
καθρέπτη και ψάχνω για να πει-
σθώ πως βρίσκομαι στη ζωή.

Ίσως το δηλητήριο να έπρεσε λι-
γώτερο στο πιάτο μου. Δεν θα ξεχάσω
ποτέ αυτό το τραγικό γεύμα !

ΙΣΤΟΡΙΑ 5 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΩΝ ΠΩΣ ΕΤΙΜΩΡΕΙΤΟ ΤΟ ΕΓΚΛΗ- ΜΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Το σιδερένιο κλουβί.—Μύτες κι' αυτιά.—Λιθοβολισμός.—Θαμμένος
στο νερό.—Το χορτάρι που δηλητηριάζει κ. λ. π.

Στις διάφορες
χώρες του κόσμου,
άπό αιώνας δολοκλή-
ρους, έτιμωρούντο
οι κακούργοι παρα-
δειγματικώς. Σύμ-
φωνα όμως με τα
ήθη και έθιμα αυ-
τών έγινντο και ή τι-
μωρία. 'Ενας 'Αμε-
ρικανός ποινικολόγος, ο καθηγητής Τζάκ Ούιγκμορ, έδημοσίευσε
ένα άρθρον, στο όποιον αναγράφει τις πιο περιεργες και φρικια-
στικές εκτελέσεις, που έφηρμόζοντο στις διάφορες χώρες του
κόσμου.

Ίδου τι γράφει :

—Θέλετε να μάθετε με ποιόν τρόπο έτιμωρούσαν τούς ύπη-
κόους των οί 'Ινδοί πρίγκιπες ; 'Ο δήμιος ήταν ένας... έλέφας.
'Ο κατάδικος με δεμένα τα χέρια πίσω στη ράχη του, εγονάτιζε
μπροστά σε μία μεγάλη πέτρα, στην οποίαν άκουμπούσε το κεφα-
λι του. 'Υστερα τόν έπλησίαζε ο έλέφας κι' άκουμπούσε σ' αυτό
το βαρύτατο πόδι του. Το κεφάλι του καταδίκου έγινετο πολτός.

Οι έμποροι, οί κλέφτες, οί συνωμόται κ. λ. π.

Σε μία μακρυσμένη έποχή στο 'Αφγανιστάν, όποιος έμπορος πω-
λούσε χαλασμένα πράγματα έτιμωρείτο παραδειγματικά. Τόν έ-
κάρφωναν επάνω σε μία σανίδα άπό τα αυτιά και τόν άφηναν
εκεί ως που να πεθάνη άπό την πείνα. 'Ο κλέφτης όμως, που διέ-
πραξε την κακή του πράξη άπό πείνα, για πρώτη φορά δεν έτι-
μωρείτο, άλλα στη δεύτερη τόν έπιαναν τόν τοποθετούσαν μέσα
σ' ένα σιδερένιο κλουβί, το όποιον άνύψωναν επάνω σ' ένα χονδρό
και ψηλό κοντάρι και τόν άφηναν εκεί να πεθάνη.

Στην Αίγυπτο, κατά την έποχή των Φαραώ οί συνωμόται κα-
τά του θρόνου έτιμωρούντο κατά τρόπο σκληρό. Τούς έκοβαν τη
μύτη και τ' αυτιά κι' ύστερα ο ίδιος ο βασιλεύς τούς έδινε το
φονικό όπλο και τούς ύπεχρώνε ν' αυτοκτονήσουν μπροστά του.

Η δοκιμή της φωτιάς

Στην Κίνα, όποιος ύπόσχεται να παντρευτή μία κοπέλλα κι'
ύστερα παίρνει μία άλλη, είναι ύποχρεωμένος ν' άφήση τη δεύτε-
ρη και να πάρη την πρώτη. 'Αν δεν συμμορφωθή μ' αυτό το έ-

θιμο, τότε τιμωρείται. Τόν παίρνουν
κάι τού βάζουν το κεφάλι άνάμεσα
άπό δυο σανίδες ενώ στα πόδια και
στα χέρια του δένουν χονδρές σιδερέ-
νιες μπάλες μ' αλυσίδες. 'Υστερα
τόν περιφέρουν στους δρόμους κι' ο
κάθε διαβάτης έχει το δικαίωμα να
τόν φτύση, να τόν δείρη κι' άκόμη
να τόν θανατώση με λιθοβολισμούς
ή και φονικό όπλο.

Ξερέτε πώς μία φορά στην 'Αγ-
γλία έτιμωρούντο οί μπεκρήςδες ; Τους
ύποχρώναν να γυρίζουν την πόλη
μέσα σ' ένα βαρέλι κι' ο κόσμος μπο-
ρούσε να τούς ρίχνη κατά πρόσωπο
ό,τι σάπιο πράγμα εύρισκε μπρο-
στά του.

—Όλοι θα ξέρουν τι είναι ή «δο-
κιμή της πυράς».

—'Ο κατάδικος έπλησίαζε τη φω-
τιά, δεμένος πάντα. 'Αν καιόταν
θα σήμαινε πως ήταν ένοχος, αν ο-
μως κατώρθωνε να γλυτώση λύνοντας
τα δεσμά του, αυτό έσήμαινε πως ή-
ταν άθώος. Το ίδιο σύστημα τιμω-
ρας εφαρμόζουν και στην 'Αλάσκα.

—'Ο κακούργος δένεται σφιγτά και
ρίχνεται στο νερό. 'Ο δήμιος με ένα
μακρό κοντάρι τόν κρατά στον πυθ-
μένα.

—'Αν λοιπόν, κατορθώσει κι' έλευ-
θερωθή ο κατάδικος σώζεται και ά-
φήνεται έλεύθερος γιατί χαρακτηρί-
ται ως άθώος.

Θαμμένοι
ζωντανοί

Στην Περσία, οί
λησται και οί δολο-
φόνοι δεν έφυλακί-
ζοντο, άλλα έθανα-
τώνον το μπροστά
στά στόμια των κα-
νονιών.

Κατά τόν μεσαίωνα, πολλοί βασιλείς έξετέλουν χρέη δημίου.
Είναι γνωστή ή θηριωδία του Ρώσου 'Ιβάν του τρομερού. 'Αλλά
ο μέγας Πέτρος υπήρξε σκληρότερος του. Κάποτε διέταξε να λει-
τουργήσουν συγχρόνως 14 δωμάτια βασανιστηρίων, όπου διεδρο-
ματίσθησαν οί φρικτωτέρες σκηές. Κάποτε άλλοτε, άφου έκοψε
με το χέρι του διακόσια άνθρώπινα κεφάλια, γυρίσε προς τόν ξε-
νον πρεσβευτή που βρισκόταν κοντά του και δίνοντάς τόν τόν
πέλεκυ τόν ειπε να δοκιμάση κι' αυτός, αν ήθελε, αυτή τη.. δια-
σκέδαση ! !

Σ' άλλες έποχές το εγκλημα δεν έτιμωρείτο με θάνατο. Οί
άρχαιοι 'Ελληνες μπορούσαν ν' άφήσουν έλεύθερον έναν κακούργο
εάν άπέζημιώνε την οικογένεια του θύματος. Το ίδιο έθιμο υπήρ-
χε και στην 'Ισλαδία, με την διαφορά όμως ότι αν ο δράστης κι'
ή οικογένεια του θύματος δεν συμφωνούσαν στο ποσόν της απο-
ζημιώσεως, κατέφευγαν στο δικαστήριο κι' αυτό έτιμωρούσε πα-
ραδειγματικά τόν εγκληματία, ένσταφίζοντάς τον ζωντανό.

Επίσης, σε μία περιφέρεια της Ρωσίας έγινετο ή αυτή
σύμβασις μεταξύ του κακούργου και της οικογενείας του θύματος.

Είκοσι άνθρώπινα κεφάλια

Στην Κίνα άκόμη και σήμερα, ο δολοφόνος τιμωρείται με
στραγγαλισμό κι' ή οικογένειά του είναι ύποχρεωμένη να διατη-
ρήση την οικογένεια του θύματος, πληρώνοντας ένα ώριμένο πο-
σόν κατ' έτος. 'Αν όμως δεν είναι εις θέσιν να το πληρώση τότε
τιμωρείται ο πατέρας ή ο άδελφός του κακούργου, γιατί τόν ύ-
ποχρεώνουν να εργάζεται για την όρφανή οικογένεια.

Στην 'Αφρική κι' άκριβώς στη φυλή της 'Ιτσες το εγκλη-
μα δεν τιμωρείται αν ο δολοφόνος φέρη στον φύλαρχο είκοσι άν-
θρώπινα κεφάλια έχθρών μέσα σε μία ώρισμένη προθεσμία.

Στη Μαδαγασκαρή ο εγκληματίας τιμωρείται ά·ό τούς μά-
γους. 'Υποβάλλεται σε φρικτά βασανιστήρια. Του άφαιτούν το
δέρμα, του κόβουν τη μύτη, τα δάκτυλα και τ' αυτιά και τόν
ρίχνουν ύστερα μέσα σε δηλητηριασμένο νερό !

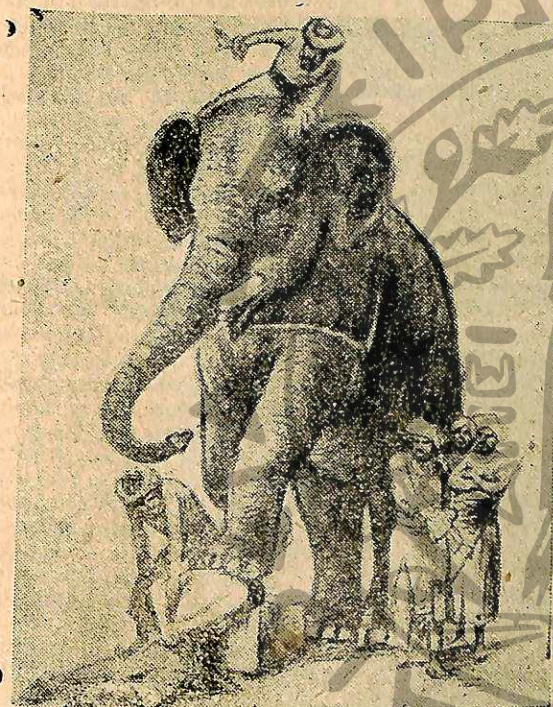
Στο Κονγκό, εκεί ος που θα τοιμή-
ση να κλέψη το νερό ενός καραβανιού,
θάβεται άμέσως στην άμμο και πεθαί-
νει άπό πείνα και δίψα. 'Ο δολοφόνος
όμως τιμωρείται καιά τόν έξης τρόπο.

—'Ο δήμιος μ' ένα κοφτερό μαχαίρι
του άνοίγει πληγές στο σώμα και μέσα
σ' αυτές του βάζουν ένα χόρτο που προ-
καλεί φοβερό τσούξιμο και σιγά-σιγά
δηλητηριάζει το αίμα. 'Υστερα τόν
καίει στη φωτιά και σκορπίζει τη στά-
χτη του στον άέρα για να μη μείνη ούτε
ίχνος άπ' αυτόν τόν εγκληματία.

Τόν πιο άνθρώπινον όμως τρόπον
θανατώσεως τόν είχαν οί Ρωμαίοι. 'Ε-
κοβαν τις φλέβες τους και πεθάναν
σιγά σιγά από αίμορραγία.

Σήμερα τα μέσα της τιμωρίας των
εγκληματιών έχουν γίνει—στις πολιτι-
σμένες χώρες, φυσικά—πολύ ήπιώτερα.
Οί μαρτυρικές ποινές έχουν καταργηθή
έντελώς, σε μερικές δέ, μάλιστα, χώρες,
όπως στην 'Ιταλία και στην 'Ελβετία,
έπί παραδείγματι, έχει καταργηθή και
αυτή ή ποινή του θανάτου.

—'Αλλ' αν ή άγριότης έχει εξαφανισθή
καλά την άπόδοση της συγχρόνου δικαιο-
σύνης, εν τούτοις, πλείστες όσες πλά-
ξεις, που άλλοτε δεν έθεωρούντο ούτε
άπλά πταίσματα, σήμερα χαρακτηρίζον-
ται ως εγκλήματα και τιμωρούνται,
άνθρωπινα μέν, άλλα βαρύτατα.



Ο έλέφας πολτοποιούσε με το πόδι του το κεφάλι
του καταδίκου.



(Συνέχεια)

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Πρέπει τώρα να ξαναγυρίσω στο ανάκτορον Σαίν-Πώλ και να μπούμε στην σάλλα των δεξιώσεων, την οποίαν άφηνεν ή Λωράνς, που κρατούσε την Ροζελίς στα χέρια της και ή Σαϊτάνο. 'Ο Πασσαβάν κατά την στιγμήν της εισόδου των ενόπλων που προσκάλεσε ή Γιάννης 'Ατρόμητος και ή 'Ιζαμπώ, έτοποθετήθη μπρός στην πόρτα, την οποίαν πέρασε ή Λωράνς. 'Ησαν 5 γιά να άντιταχθούν σέ 40 γερούς πολεμιστάς ώπλισμένους.

—'Αρκεί να κρατηθούμε εδώ μερικά λεπτά, έσκέπτετο ή Πασσαβάν. Μόνον αυτό τον ένδιέφερε. 'Ασφαλώς γι' αυτόν ή Ροζελίς ήτο ζωντανή. Χωρίς άλλο τή μυαλό του παρελογίζετο συγκεχυμένα στην ιδέα, ότι ή 'Οδέττη ήτο ή Ροζελίς—ότι ή Ροζελίς ήτο κόρη του Γιάννη του 'Ατρόμητου. 'Αλλά όλόκληρη ή σκέψις του συγκεντρώθη επί 2 ή 3 δευτερόλεπτα στην ανάγκη να άντισταθή εκεί επί μερικά λεπτά, ν' άντισταθή χωρίς να κτυπήσιν τόν Γιάννη τόν 'Ατρόμητο. Θά πέθαινε; 'Η Ροζελίς ή ίδις ήτο νεκρή; 'Αν ζούσε ακόμη θά κατώρθωνε άραγε να βγίη από τήν ανάκτορον Σαίν-Πώλ; και θά την ξανάβλεπε ποτέ; Κομμιά από τις σκέψεις αυτές δέν έγεννήθη μέσα του! Και δυό δευτερόλεπτα αργότερα και ή σκέψις ότι έπρεπε να κρατηθή εκεί και αυτή έξηφανίσθη. Δέν έσκέπτετο πλέον! Τόν έπιασε ή μανία της μάχης. Θά πολεμούσε! Αυτό ήτο όλόκληρο.

—'Η μάχη άρχισε άμέσως. Είπαμε ότι ή 'Οκεντοβίλ μίληκε μέσα. Με μιά ματιά είδε την 'Ιζαμπώ. Είπε δέν Πασσαβάν και είδε δέν δοῦκα της Βουργώνης. Με ένα πήδημα ρίχτηκε επάνω του και με ένα θριαμβευτικό γέλιο έλεγε:

—Μεγαλειότατε!...
—Μεγαλειότατε; βρυχήθηκε ή δοῦξ, ασθμαίνοντας και λησμονώντας όλα.

—Μάλιστα! Μεγαλειότατε! Σεις είσθε ή Μεγαλειότατος. 'Ο βασιλεύς απέθανεν!...

—Ζήτω ή βασιλεύς, βρυχήθηκε ή δοῦξ.

—'Η 'Ιζαμπώ, τρολλαμένη, άφρίζοντας, με την καυστική ματιά της ριγμένη στον Πασσαβάν, άρπαξε τόν Γιάννη τόν 'Ατρόμητον από τή χέρι και με μιά δυνατή φωνή, που ένυδράρχησε τόν θορύβου, με μιά φωνή πυρετού και μέθης, φώναξε:

—Ζήτω ή βασιλεύς!

—'Εμπρός! οὐχίλασεν ή Γιάννης 'Ατρόμητος. 'Η πρώτη διαταγή του βασιλέως είναι: Πιάστε αυτόν τόν επαναστάτη και φέρετε τον στο ίκρίωμα του Γκρέβ.

Αυτό έχρειάσθη μερικάς στιγμές. Κοντά στην πόρτα ή μάχη είχεν άρχισή ήδη. Δέν υπήρχε στο συγκεχυμένο δράμα των χειρονομιών, παρά οι λάμψεις των τρομερών ξιφών που έσηκώνοντο με τή δυό χέρια και κατεφέροντο σέ τρομερά υπόκοφα κτυπήματα.

Πρώτος έπεσεν ή δεσμοφύλακας. 'Επεσε με τή κρανίό άνοιγμένο από ένα κτύπημα πελέκειος! Σωριάσθηκε μπροστά στην πόρτα και έλαβε τόν καιρό να ιδή τόν 'Οκεντοβίλ νά διασχίση τή κῆμα των επιτιθεμένων και να τοποθετηθή εμπρός στον Πασσαβάν.

—'Ο δεσμοφύλακας άνέθανε σχεδόν άμέσως. 'Απέθανε με ένα παράξενο μειδίαμα στα χείλη, τή ίδις μειδίαμα που είχε όταν έλεγε επάνω τόν πτώμα του Σκάς: "Ένα μόνο κτύπημα! Κατ' ευθείαν στην καρδιά"... Σχεδόν άμέσως έπεσεν ένα ακόμη σώμα επάνω στο πτώμα του δεσμοφύλακος. 'Ηταν ή Μπρισκάιγ. 'Ενα κτύπημα τόν βρήκε στον κρόταφο και σωριάσθηκε σαν ένα βωδι! Τήν ίδια στιγμή ένα ξίφος τόν πέρασε πέρα πέρα... Τή ξίφος του 'Οκεντοβίλ, ή οποίος τότε βρέθηκε άντιμέτωπος του Πασσαβάν. Τά δυό ξίφη, κόκκινα και τή δυό, δισταυρώθηκαν και μίτ βροχή αίματος έτρεξε.

—Είσθε ή τελευταίος! έλεγε ασθμαίνοντας ή Πασσαβάν.

—'Ο 'Οκεντοβίλ άπήνησε:

—Σκάς! Γκός! Κουρτελέ! Σας έδιδούμαι.

—Σκάς! Γκός! Κουρτελέ! Εφώναζε ή Πασσαβάν. Νά ή 'Οκεντοβίλ που έρχεται να σάς συναντήση.

Και μοναχά άτλωσε τόν βραχίονα, σαν ή θάνατος του 'Οκεντοβίλ να ήτο ένα πράγμα άναπόφευκτον, συμφωνημένον, μεταξύ αυτού και του πεπρωμένου! Και τή συμφωνημένο πρόγμα έγινε. 'Αμέσως από τήν μανιώδη του ορμήν, ή 'Οκεντοβίλ έπέπεσεν επάνω στο ξίφος του άντιπάλου του. 'Επεσε με τροπικήν την καρδιά. Τότε στην σάλλα τή οὐρλιάσματα έγιναν θύελλα. 'Ο Πασσαβάν έρριξε μιά ματιά επάνω από τόν ώμο του. 'Η Λωράνς και ή Σαϊτάνο δέν ήσαν εκεί. Χωρίς άλλο βρισκόταν μακριά, εκτός προσβολής.

—'Ενα κύμα θερμοῦ αίματος επήδησεν επάνω του. Τή πρόσωπόν του έβάφη, τή χέρια του έκοκκίνισαν και σέ ένα δράμα άσουλής λήπτου αχτύχτος είδε τόν Λαβάν να πέφτει με άνοιχτό τή λαιμό.

Κοντά του, δεξιά του, δέν διέκρινε πιά στην φρικιαστική σύγχυση των δραμάτων αυτών, παρά ένα γίγαντα, τή οποίον τή χέρια με μιά αυτόματη κίνηση, κατέβαιναν κι' άνέβαιναν, γιά να ξανακατεβούν ακόμη. Στην άκρη των χειρών αυτών υπήρχε ένα από τή τεράστια πολεμικά ξίφη της έποχής εκείνης, τή οποία μόνον ένας κολοσσός μοναχά μπορούσε να τή χειρίζεται χωρίς δυσκολία. Και αυτός ήτο Μπρανκαγιόν, ή οποίος, ήρεμος, χαμογελάοντας, εδύχης που βρισκόταν στο πλευρό του Πασσαβάν, έξακολούθησε άτάραχος τήν τρομακτική εργασία του. 'Ο Πασσαβάν χαμογέλασε κι' έξακολούθησε τή δική του δουλειά.

Αυτός έδινε κτυπήματα κατ' ευθείαν. 'Ηξερε μόνον τή κατ' ευθείαν κτυπήματα και σ' αυτά τή φρικιαστικά δευτερόλεπτα, ό,τι ήξερε από τήν ξιφομαχία τή είχε λησμονήσει! Τή χέρια του άπλωναν στο σωρό των στηθών και κάθε λίγο έκανε ένα βήμα προς τή όλησω με τή ξίφος βρεγμένο με αίμα. Δέν έλεγε λέξη.

Γύρω του ή θύελλα της βροτιάς έμεινε! Φρενιτώδεις κατάρες δισταυροῦντο. Δέν άκουγε. Κτυπούσε μόνον! Βλοσυρός, μετεφύθη με ένα τίναγμα των φτερών έξω από τή όρια του λογικού και των αισθήσεων. Δέν ήσαν πλέον παρά μιά δύναμις έν κινήσει. Με τή δοντία σφιγμένα, με τή μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες των, με όλόκληρη τήν ύπαρξή του συγκεντρωμένη σέ μιά φοβερή ένταση των νεύρων, υπήρχε τόν συγκεντρωμένη σέ μιά άτακτη ύπνωση.

Τριγύρω από τόν Πασσαβάν υπήρχον περί τή 12 πτώματα, έπάνω στα όποια πατούσαν μανιασμένοι οι επιτιθεμένοι. 'Ερρε έσπε ή Ροζελίς ήσαν εκεί.

Μιά άόριστη σκέψις, σέ ένα ελάχιστον ποσοστόν του δευτερολέπτου, τή έγέννησε τήν ιδέα ότι είχαν σωθή. Και υπήρχε κατ' ήν έντελώς—παράδοξον, ότι κατά τή σύντομον αυτό χρονικόν διάστημα έσκέφθη με μιά άπέραντη γλυκύτητα, ότι θά έπρεπε να συναντήση τήν Ροζελίς. Κατ' άμέσως αυτό έσταμάτησε.

—'Εξακολουθούσε νά κυλά. Ξαφνικά στάθηκε. Γιάννης ή 'Ατρόμητος βρισκόταν εμπρός του. 'Ο πατέρας της Ροζελίς.

Τότε με μεγάλη προσπάθεια άνοιξε δρόμο μεταξύ των ανθρώπων του, προχωρώντας κατά τόν ίππότην. 'Ενα είδος λύτης τόν παρέφερε. 'Από τούς 4 ξιφομάχους του, τούς έμπιστους κοινωνούς τόν έπαιρτε, με ένα κτύπημα κατ' ευθείαν στην καρδιά, όπως και έδοκίμαζε και μιά υπόκοψη χαρά. Και τήν στιγμήν που προχωρούσε κατά τόν Πασσαβάν, έσκέπτετο.

—Τώρα κανείς πλέον δέν μπορεί να με κατηγορήση γιά τόν φόνο του Λουδοβίκου της 'Ορλεάνης... Τόν έπλησίασε τήν στιγμήν που μιά ομάδα δλων που σφύριζαν θά έπεφταν με δύναμη κατά τόν ίππότην. Τά σπαθιά έπεσαν, που κατέβαζε τή ξίφος του... Τή κτύπημα τή είχε δεχθή ή Μπρανκαγιόν, ή οποίος είδε τή σπαθιά που έρχοντο, έρριχτηκε εμπρός κι' έδέχθη τή κτύπημα στο άιστερό μέρος τού κεφαλιού και στον άριστερό ώμο. 'Εσωριάσθηκε βίβης κι' έμεινε άκίνητος.

—'Εξακολουθούσε νά κυλά. Ξαφνικά στάθηκε. Γιάννης ή 'Ατρόμητος έσέκωσε τή χέρι με μιά μανιώδη κί-

νηση έπιβολής. Τά σπαθιά και οι πελέκεις κατεβιάσθηκαν. Τά οὐρλιάσματα έπαψαν. 'Η όρδη έστάθη άκίνητη, λοχανιάζουσα... Μόλις άκούγοντο οι οίωγές των πληγωμένων.

—'Ο Πασσαβάν κατέβασε τή κεφαλή, είδε τόν Μπρανκαγιόν έξαπλωμένον στα πόδια του.

—'Ε, λοιπόν, έβρυχήθη Γιάννης ή 'Ατρόμητος, γιάτί δέν κτυπάτε κι' έμένα;

—Γιατί σάς προστατεύει εκείνη, άπήνησε ή Πασσαβάν. Γιάννης ή 'Ατρόμητος τή ήξερε. 'Ο πατέρας της Ροζελίς ήταν άπαράβιαστος γιά τόν Πασσαβάν.

—'Εμπρός! έλεγε. 'Αρκεί! 'Ας τόν συλλάβουν...

Και έτοποθετήθη κοντά στον Πασσαβάν, μέχρι τού σημείου να τόν έγγίση κάνοντάς τον έτσι σχεδόν άνίσχυρο. 'Ο ίππότης δέν έλαβε καν τόν καιρό να πάρη θέσιν μάχης. Είκοσι χέρια έπεσαν επάνω του... Τά έχειριδία ύψώθηκαν...

—Θάνατος στον πρώτο που θά κτυπήσιν! φώναζεν ή δοῦξ. Και έπρόσθεσε:

—Αυτός ή άνθρωπος άνήκει στην βασιλικήν δικαιοσύνην. Μιά που κατεδικάσθη γιά τόν φόνο του εξαδέλφου μας δουκός της 'Ορλεάνης, μόνον ή βασιλική δέμιος μπορεί να τόν κτυπήσιν. Πρέπει ή λαός του Παρισιού να ιδή τόν δολοφόνο να πεθαίνει. Φύλακες, οδηγήστε τον στο ίκρίωμα της Γκρέβ.

Τήν στιγμήν εκείνην θά ήτο περίπου μιά τή άπόγευμα.

—'Ο Πασσαβάν παρεδόθη στους φύλακας, οι οποίον—60 τόν άριθμόν—έκίνησαν γιά τήν πλατεία της Γκρέβ. Στο μέσον των έβάδιζεν ή Πασσαβάν.

Μόλις αυτός άπήχθη Γιάννης ή 'Ατρόμητος έπλησίασε τήν 'Ιζαμπώ και άσφαλώς θά έλαβε μαζί της τις τελευταίες αποφάσεις, γιάτί γυρίζοντας προς τόν Γκρέβον ντε Μαγιέ έλεγε:

—Κορη, πάρτε μιά πολυάριθμη συνοδεία και πηγαίνετε εις τήν Παναγίαν των Παρισίων να βαρέσετε τήν μεγάλη καμπάνα.

Και τότε ή 'Ιζαμπώ, τήν στιγμήν που έβγαίνει από τήν σάλλα αυτήν, τήν γεμάτην από τροματισμένους, από πτώματα και αίμα, έλεγε:

—Πηγαίνετε, Μεγαλειότατε και επιστρέψατε νικητής. Στάς 4 ή ώρα σάς περιμένω στο μεγάλο παρεκκλήσιο των άνακτόρων, όπου θά συγκεντρώσω τή Συμβούλιο.

Βγήκε άργά, φάντασμα αίμοστάζον, τή οποίον φαινότανε να κινείται άνέ ως μεταξύ των πτωμάτων.

Γιάννης ή 'Ατρόμητος επί ένα λεπτό έμεινε στή θέση του πελιδνός, άναποφάσιτος, με μάτια που σπινθηροβολούσαν. 'Εαί με φωνή άνέκφραστης υπερφανείας έλεγε με ένα βαθύν άναστεναγμόν.

—Είμαι βασιλεύς!

—Ζήτω ή βασιλεύς! εφώναζεν ή όρδη με ύψωμένα τή ξίφη.

—'Εμπρός! έβρυχόθη τότε ή δοῦξ. 'Εμπρός γιά να έξολοθρευώμεν τούς 'Αρμανιάκ.

Μιά στιγμή αργότερα δέν υπήρχαν πλέον στή σάλλα παρά τή πτώματα και οι τραυματίαι. Τότε, τή ένα από αυτά τή πτώματα έκανε μιά κίνηση γιά να άναστασθή και τέλος έσηκώθη όρθιον, στηριζόμενο στον τοίχο. 'Ηταν ή Μπρανκαγιόν!... Τή κτύπημα δέν τόν είχε σκοτώσει. 'Επεσε χάμω σχεδόν έκμηδενισμένος και αυτό ήταν ή σωτηρία του. Είχε λιποθυμήσει ή κολοσσός και δέν άργησε να συνέλθι. Μισάνοιξε τή ένα του μάτι και σαν σέ όνειρο, είδε τήν βασίλισσα και τόν δοῦκα ν' ανταλλάσσουν γρήγορα λόγια.

—Όταν έσηκώθη, έζήτησε να συγκεντρώση στο κεφάλι του, που βούιζε, μερικές ιδέες...Και να τί περίπου κατώρθωσε να σκεφθή:

—'Εχω τόν 'Αδη στο λάφυρα και στον κόσμο ένα μόνον άνθρωπο είναι ικανός να σβύση μιά τέτοια δίψα. 'Ο βασιλεύς της Γαλλίας. Θά πάω να τόν κάω να γελάση λιγάκι και έτσι θά με φορτώση με τή θραιότερα κρασιά... 'Αλλά, διάβολε, γιάτί θά

συγκεντρώσουν στο παρεκκλήσιο τή Μεγάλο Βασιλικό Συμβούλιο; Διάβολε, γιάτί φώναζαν 'Ζήτω ή βασιλεύς;... Ποιός είναι βασιλεύς τήν ώρα αυτή; Μήπως έσκοτώσαμε τόν κακόμοιρον τόν βασιλιά; Τι αίμα είναι εδώ; που βρίσκεται ή Πασσαβάν;

—'Εσηκώθη. 'Αράχθηκε από τήν πόρτα, έτριψε τή μέτωπό του με δύναμη και έκτύταξε τριγύρω του.

—Νά ή Μπρισκάιγ, έφέλλισε. Νά ή Λαβάν. 'Ω! Πέστε μου, λοιπόν, έσεις οι άλλοι, θυμάτε άν έσκοτώσαμε τόν καλόν μας βασιλιά, ή οποίος τού άρεσε να γελάει; Μήπως ή έξοχότατος κύριός μας, ή δοῦξ της Βουργώνης, είναι βασιλεύς της Γαλλίας; Δέν άπαντάνε οι κατεργαρέοι... 'Ω! αλλά... είναι πεθαμένοι... 'Ο διάβολος άς τούς δίνη χαρά... 'Εξοχώτατε, δώστε μου να πιώ... Πρέπει να πιώ...

Σιγά σιγά και άκουμπώντας στους τοίχους ή Μπρανκαγιόν, έξέκίνησε... Σέ λίγο έκαταλάβαινε ότι ήταν πιά σταθερός. Και ή έντονος δίψα, που τού προκαλούσε ή άπώλεια τού αίματος, τού ένέπνεε τήν μόνη καθαρή σκέψη που μπορούσε να διαμορφώση: Νά φθάση όπωσδήποτε στο διαμέρισμα τού βασιλέως, όπου άσφαλώς ή καλός μεγαλειότατος θά τού έδινε να πιή.

Σέ λίγο επίσης όλες οι ιδέες που είχε συγκεντρώσει στην αίματωμένη αίθουσα, κατέληξαν να τακτοποιηθούν στο κεφάλι του. Μπόρεσε να θυμηθή μετά βεβαιότητος, ότι δέν έκτύπησε τόν Κάρολον.

—'Εκτοτε ή σκέψις τού Βασιλικού Συμβουλίου, που θά συγκεντρώντο κατά τή 4 ή ώρα στο μεγάλο παρεκκλήσιο, έκυριάρχησε όλων των άλλων.

—Από τόν ίδιο δρόμο, που είχε διατρέξει με τούς δυό συντρόφους τ.υ, όταν άκουσαν τήν φωνή του Πασσαβάν, έσύρθη έως τήν πόρτα, από όπου βγήκαν, από τή διαμέρισμα τού βασιλέως, τήν πόρτα που ήταν στο αντίθετο μέρος εκείνης, τήν οποίαν έκλεισε ή 'Οκεντοβίλ, άφού διεπίστωσεν ότι ή τρελλός ήτο νεκρός.

—'Ο Μπρανκαγιόν, λοιπόν, μίληκε μέσα και κατεπλάγη από τήν μεγάλη άταξία που έβασίλευε εκεί.

—'Ω! έγόγγυσε, είναι λοιπόν ή ήμερα της τελειωτικής καταστροφής; 'Εκτυπήθηκαν, λοιπόν, και εδώ, όπως κι' εκεί; 'Εκτύταξε γύρω και ξαφνικά έρρίγησε.

Σέ μιά γωνίτσα σκοτεινή, δυό άνδρες καθισμένοι χάμω, άνακάνεσαν ζωηρά τή χαρτιά. 'Ησαν ή βασιλεύς Κάρολος και ή Γρεγκουάρ.

—'Ο Γρεγκουάρ έτρεμε, κτυπούσαν τή δοντία του, έσκούπιζε τόν ιδρώτα τού τρώμου και έλεγε μέσα τού:

—Αισθάνομαι τις φλέβες μου να παγώνουν, ή Ζεβ! 'Ετσι θά φρικιώσει αυτός ή άθλιος ή Θεοσίτης, όταν άκουγε τούς πολεμικούς θορύβους των Τρώων, τήν στιγμήν που έπρόσβαλλαν τή στρατότεδον των 'Ελλήνων. Μά τόν 'Ηφαιστον, παρσείμαι άνανδρος!...

—Παίξε, Γρεγκουάρ, έλεγε ή βασιλεύς. 'Η σειρά σου! Τή διάβολο σκέπτεσαι;

—'Ο Γρεγκουάρ έβριχεν τή χαρτί του στην τύχη και εξακολουθούσε τόν μονόλογό του.

—Τοέμο! Ριγώ! και όμως δέν φεύγω! 'Ω, δύναμις της φιλίας! 'Ω Πυλάδη, 'Ορέστη, Κάστορ και Πολυδεύκη, από τή ύψος τού Ολύμπου θά με βροίσετε μεγάλον.

Και αυτό ήταν άληθινό. Αυτήν τήν ήμεραν υπήρξεν υπέροχος! Δέν είχε ποιά μιά φαινή ιδέα μόνον. Νά φύγη. Νά φύγη τή γοργότερο από τόν συντομότερο δρόμο. Νά άποφύγη τήν σφαγή ή οποία άρχισε (άκούγοντο θόρυβοι από τή διαμέρισμα της 'Ορλεάνης), σφαιρήν ή οποία άσφαλώς δέν θά τού εφείδετο.

Μίλησε στο άνάκτορον τού Σαίν Πώλ γιά τήν καθημερινή του έπίσκεψη, βρήκε τόν βασιλέα να παίζει μόνος του χαρτιά, έν τώ μέσω πραγμάτων σπασμένων, που έδιναν τήν ιδέα κάποιας μάχης. (Ακολουθεί)

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΑΣΣΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Το πρωί όταν ανεκαλύφθη η απόδρασις των δυο αυτών κατασκόπων. Η «Τσέκα» ελεύσαξε! Ειδοποιήθησαν όλοι οι σταθμοί των συνόρων, να συλλάβουν τον Χίλλ κι' εκείνον που τον βοήθησε ν' αποδράση. Τα λαγωνικά της «Τσέκας» ἐκινητοποιήθησαν ἐναντίον του Σίδνεϋ και του Χίλλ, οι όποιοι ε- μεταχειρίστηκαν όλα τα μεταφορικά μέσα για να φτάσουν στα σύνορα. Αυτοκίνητα, αλογα, τραίνα ακόμη και αεροπλάνο, που άσφαλώς θα τους έφε- ρνε έξω από το ρωσικό έδαφος, αν δεν ετάβαινε βλάβη και δεν έπεφτε άκριβώς δυο μίλλια μακριά από τα σύ- νορα. Εκεί σκοτώθηκε ο Χίλλ κι' ο Σίδνεϋ παρουσιάστηκαν ως Γερμανός έμπορος ειδών ανατολικής τέχνης, με κανονικότατο διαβατήριο. Ο άρχηγός της «Τσέκας» αυτής της περιφερείας έπληροφορήθη από «άσφα- λείς πηγές» ότι πράγματι έπρόκειτο περί Γερμανού έμπορου κι' όχι του πε- ριοχίτην Ρέλλυ κι' έτσι ο... Ρέλλυ την γλύτωσε!

Στα 1924 τον ξαναβρίσκομε στη Νέα Υόρκη όπου συνητηθή με κάποιον Ντρεκώφ, έναν άπινη πράκτορα των μπολσεβίκων που είχε αποσπλή ειδι- κώς στην άμερικανική μεγαλούπολι για να συλλάβη τους εκεί καταφυγόντας άντιμπολσεβίκους επαναστάτας.

Ο Ντρεκώφ όμως αυτός δεν ήταν άλλος από τον πρώην συναγωνιστή του Ρέλλυ, τον Σεβίνκωφ ο οποίος άπηνή- θη τον τσαρισμό και ήταν τώρα πρά- κτωρ των μπολσεβίκων. Ο Ντρεκώφ ό- μως υπεκρίθη και στον φίλο του τον τσαρικό και κατώρθωσε να τον πείση να επιστρέψουν στη Ρωσία για ν' ξαναρχίσουν την άντεπαναστατική τους δράση. Συνέπεσε τότε να του αναθέσει ή «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» μία νέα άποστο- λή στη Ρωσία κι' έτσι ο Ρέλλυ δέχτη- κε, την πρόταση του φίλου του.

Σαν πέρασαν όμως τα ρωσικά σύνορα και ταξείδευαν προς την Μόσχα, τα λαγωνικά της «Τσέκας» σύμφωνα με τις υποδείξεις του πράκτορός της Ντρεκώφ συνέλαβαν τον Ρέλλυ και τον έκλεισαν στη φυλακή. Το δικαστήριο τον κατεδίκασε εις θάνατον και ή άπόφασις έμελλε να εκτελεσθή την επομένην. Το άλλο πρωί όμως ο Ρέλλυ δεν βρέθηκε στο κελλί του είχε αποδράσει!

«Αδικα οι πράκτορες της Τσέκας έψαξαν όπου υπήρχε ύπόνοια πως μπορούσε να ζητήσει καταφύγιο ο τρομερός κατασκόπος. Τα ίχνη του Ρέλλυ δεν άνευρίσκοντο πουθενά.

Η Τσέκα, ή οποία έθεώρησε ως ζήτημα τιμής τη σύλληψη του ειδοποίησε όλα τα τμήματά της στις διάφορες ρωσικές πό- λεις, και όρίσθη σημαντική άμοιβή για κείνον που θα ύπεδεί- κνυε τό καταφύγιο του φυγάδος.

«Όλα αυτά όμως πήγαν χαμένα. Ο Ρέλλυ είχε εξαφανισθή σαν να άνοιξε ή γη και τον κα- τάπιε.

Από την ήμέραν εκείνη ο Ρέλλυ δεν ένεφανίσθη πουθενά ως σήμερα. Υπάρχουν άνθρωποι οι περισσότεροι, που αφήνουν ίχνη όταν φύγουν. Ο Ρέλλυ όμως δεν άφηκε κανένα ίχνος. Ζή; τον σκότωσαν; Η γυναίκα του που την ερώτησαν για την τύχη του, τους καθυσόχασε και τους έβεβαίωσε πως μία μέρα ο Ρέλλυ της θα έμφανισθή μπροστά της πιο αινιγματικός και πληκτική.

γείουκελ λιοϋ του Χίλλ και μ' ένα πρωτό τυπο άντικλεί- δι κατώρθωσενά ά- νοίξη την πόρτα και να σώση τον συνάδελφό του.



Στην Πετρούπολι πήγε ως πάστορ.

Με την έκκληση όμως του παγκοσμί- ου πολέμου ή «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» έπληροφορήθη από τους πράκτορές της την καταπληκτική δράση του Σίδνεϋ Ρέλλυ, τον εκάλεσε και του άνέθεσε μία ώρισμένη άποστολή στην Ιαπωνία και άργότερα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Όταν ξεερράγη ή ρωσική επανάστα- σις, ή «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» κατάλαβε ότι ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να δράση στη Ρωσία ήταν ο Σίδνεϋ Ρέλλυ. Πράγματι του άνέθεσε ώρισμέ- νη άποστολή στην καρδιά του τότε δημιουργούμενου μπολσεβι- κισμού. Κατώρθωσε να φθάσει ως πάστορ και κρύφτηκε στο σπίτι μιας παλιάς φίλης του, όνόματι Μι- χαηλόβνας. Εκεί συνήντησε και τον συνάδελφό του συνταγματά- ρχη Φρίντ μαζί με την ώραιότερή του αδελφή του. Σε λίγες μέρες οι δυο συνάδελφοι είχαν κατωρθώσει να εκπονήσουν ένα σχέδιο άντεπαναστάσεως κατά της κόκκινης σφαγής. Έξήντα χιλιάδες άξωματικοί ήσαν έτοιμοι να δράσουν στην κατάλληλη στιγμή. Δεν έλειπε παρά μόνον ένας ένας άρχηγός που θα ήλέκτριζε τα πλήθη. Αυτός θα ήταν ο Βόρις Σαβίνκωφ.

Η «Ιντέλλιτζενς Σέρβις» έστειλε τότε στην Πετρούπολι τον πράκτορα Χίλλ για να βοηθήσει τον Ρέλλυ στο σχέδιό του. Όλα ήσαν έτοιμα κι' ο καθένας ήξερε την ενεργεία του. Έπειδή όμως δόθηκε πολύ γρήγορα τό σύνθημα της άντεπαναστάσεως, ή συνο- μοσία κατεπνίγη στο αίμα μ' άνέκφραστη τραγικότητα. Πολλοί συνάδελφοι του Ρέλλυ εκλείστηκαν στις φυλακές καθώς κι' ο ίδιος ο Χίλλ.

Η άγγλική πρεσβεία ύπήρξε ο στόχος της λύσεως των μπολσε- βίκων και ως έκ θαύματος εγγλύτωσε ο σηνταγματάρχης Φρίντ με την αδελφή του. Η «Τσέκα» έδρασε θηριωδώς. Τα έκτελεστικά άποσπάσματα έτυφείκιαν συνεχώς. Σ' όλους τους τοίχους της Μόσχας και της Πετρούπολεως, έκρέμασαν φωτογραφίες του Ρέ- λυ με την ειδοποίηση ότι θα εδίδοντο μεγάλα άμοιβαι σ' εκείνον που θα ύπεδείκνυε τό καταφύγιο.. Ο Ρέλλυ, έν τούτοις ενεργούσε με τον τρόπο που ήξερε. Μέσα σε μία νύχτα κατώρθωσε να σώ- ση τον Χίλλ. Το θάρρος που έδειξε ήταν άπαράμιλλο! Έσκότω- σε τό σκοπό της φυλακής, έφίμωσε δυο άλλους φύλακες του ύπο-

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΓΕΥΜΑ

—Διάβολε! είπε ο άνθρωπος με θυμό, αφήνοντας τό άκουστικό. Δεν είν' εκεί!

—Ποιός; ρώτησε με χαμηλή φωνή ή Ροζάννα.

Ο άλλος την κύτταξε σχεδόν σαστισμένος—σαν τότε μόνο να κατάλαβε την παρουσία της—κι' ύστερα μουρμούρισε.

—Τίποτε, τίποε... Ήθελα να μιλήσω σ' ένα φίλο μου που μου δφείλει μερικά χρέη- ματα.

Φοβισμένη από τό θυμό του Ροβέρτου Μασσέλλι, ή Ροζάννα δεν τόλμησε να εξακο- λουθήση. Καθόταν άπέναντι στο γραφείο, συ- νεσταλμένη και ήσυχη σαν μία μαθήτρια και σκεπτόταν αν δεν θάταν φρόνιμο να μην δε- χθή εκείνη την πρόσκληση σε γεύμα ή να την αναβάλη για μία μέρα που ο Μασσέλλι θα ήταν πιο ήρεμος.

Μά της υπενθύμιζε, διαρκώς, από δω και τόσον καιρό την ύπόσχεση που του είχε δώσει.

Κι' άκριβώς τό πρωί της ίδιας ήμέρας συ- ναντώντας την, της είχε πη' «Λοιπόν, πότε θα μου λάνετε την τιμή να γευματίσετε μαζί μου;»

Η νέα αισθανόταν τον έσωτό της μόνο, λυπημένο, άποθαρημένο. Δεν γνώριζε σχεδόν κανένα σ' εκείνη την μεγαλούπολη, όπου είχε έρθει προόλίγων ήμερών κι' ή δουλειά της δεν της επέτρεπε να διασκεδάση λιγάκι.

Έξ άλλου ο Μασσέλι της είχε φερθή πάν- τα τόσο καλά που έννοιωθε κοντά του μία προστασία, μίαν ανακούφιση. Είχε δεχθή λοι- πόν την πρόσκληση, λέγοντας. «Θα συναντη- θούμε άπόψε. Τί ώρα;»

Δεν πρόσεξε την άνησυχία του φίλου της αλλά μόνον άκουσε τα λόγια του: «Θέλετε να περάσετε από τό γραφείο μου άπόψε στις έ- πατά και μισή;»

Και νάτην, συνεπής στην ύπόσχεσή της, τώρα. Μάλιστα ήρθε τρέχοντας, φοβούμενη μήπως είχε άργήσει. Είχε άνεβή τρέχοντας τις σκάλες και τα μάγουλά της είχαν κοκκι- νήσει.

Ο Μασσέλι την ύπαδέχτηκε με κάποια δυσφορία.

—Αχ! έδώ είσθε, αγαπητή μου... Μά την άλήθεια άπόψε...

Σώπασε για λίγες στιγμές κι' ύστερα εξακολούθησε.

—Μου επιτρέπετε να τηλεφωνήσω. Πρέπει να ιδώ κάποιον έ- πειγόντως. Δεν θα σε πειράξη να περιμένεις λίγες στιγμές.

Η Ροζάννα συγκάτενευσε, αλλά μπροστά στον θυμό του φί- λου της, αισθανόταν κάποια άόριστη ταραχή. Θα ήθελε να φύγη, βρίσκοντας μία δικαιολογία. Έξ άλλου γνώριζε τόσο λίγο εκείνον τον άνθρωπο. Ήξερε μόνο πως ήταν υπάλληλος σε μία εταιρία, πως ήταν εύγενικός και συμπαθής. Τίποτ' άλλο.

Ο Ροβέρτος άπαμακρύνθηκε από τό γραφείο, πήρε τό παλτό του και τό καπέλλο του κι' είπε.

—Πηγαίνωμε;

Κατέβηκαν τις σκάλες, βγήκαν στον δρόμο, χωρίς να πουν ούτε μία λέξη.

Ο Μασσέλι φαινόταν πολύ σκεπτικός και βάδιζε πολύ κου- ρασμένα. Σαν έφθασαν μπροστά σε μία πόρτα, είπε.

—Συνγγνώμη, Ροζάννα, θα λείπω δυο λεπτά. Χάθηκε μέσα σ' ένα μισοσκότεινο διάδρομο. Σε λίγο ξαναγύ- ρισε πιο θυμωμένος και πιο σκεπτικός.

—Δεν μπορώ να ψαρέψω αυτό τό ζώον! μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του. Που θα μου πάη.

Ύστερα, γυρίζοντας προς την Ροζάννα.

—Λοιπόν; Πάμε να φάμε; ρώτησε.

Η νέα δεν άπάντησε. Την ώδήγησε σ' ένα κέντρο και παρήγ- γειλε ένα έκλεκτό μενού.

Τό γεύμα όμως βουτήχτηκε σε μίαν άτμόσφαιρα γεμάτη σκέψη.

Ο Ροβέρτος έπινε συνεχώς κι' έλεγε στη νέα να πίνη κι' αυτή. Της πρότεινε ύστερα να χορέψουν. Η νέα δέχθηκε κι' έ- χόρεψαν ένα λιχνιστικό ταγκό υπό τους ήχους μιας έκλεκτής όρχή-

στρας. Η ζωή ήταν ωραία κι' εκείνο τό περιβάλλον με την εξαιρετική του πολυτέλεια, με τα φρασκοφορεμένα γκαρσόνια και με τις ώραιες κυρίες έδινε στη Ρο- ζάνν μίαν ήδονική ξενισία.

Όταν έφεραν τά φρούτα, ο Ροβέρτος έ- γινε πάλι δύστημος και σκεπτικός.

—Αχ! είπε. Ξέχασα. Τί βλάκας!

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τον τη λεφωνικό θάλαμο. Ύστερα ξαναγύρισε και κάθισε, καθάρισε ένα μύλο και ξέχασε να τό φάη.

—Ροζάννα, αγαπημένη μου, πρέπει να με συγχωρήσης' έχω ένα ραντεβού. Πρόκει- ται για λίγα λεπτά της ώρας. Περιμένε με έδω.

Και πριν αυτή πη τίποτε για να τον κρα- τήσει, είχε βγή κι' όλος την αίδουσα.

Η νέα έθριξε μία ματιά γύρω της. Τώ- ρα ήταν μόνη και όλοι την κυτούσαν με περιέργεια. Τό πρόσωπό της κοκκίνισε.

Ένα γκαρσόν ήρθε και μάζεψε τά σερβί- τσια.

—Θα πάρετε καφέ, κυρία;

—Όχι... δεν ξέρω...

—Θα περιμένετε τον κύριο;

—Ναι... βέβαια...

Η άναμονή αυτή διαρκούσε άπελπιστικά. Ο κόσμος άρχισε να φεύγη και ή Ροζάννα καθόταν άκόμη στο τραπέζι μόνη. Τί νάκα- νε; Πώς μπορούσε να φύγη; Αν τουλάχιστον είχε χρήματα να πληρώση τό λογαριασμό!... Δεν τόλμούσε να φαντασθή πόσο!

Ο διευθυντής του ρεστοράν την πλησί- ασε.

—Μήπως συνέβη τίποτε στον κύριο;

—Ό! Δεν πιστεύω! μουρμούρισε ή Ροζάννα, Θά έλθη άμέσως. Δεν θ' άργήσει.

Τά μάτια της γέμισαν δάκρυα. Γιατί εί- χε δεχθή εκείνην την πρόσκληση; Γιατί να την εκθέσει έτσι στον κόσμο; Δεν θα ήταν καλ- λύτερα να μην δόχταν, νάβρισκε κάποια δι- καιολογία και ν' άπαλλάγη απ' αυτή τη υπό-

σχεση. Ναι, αλλά έν τό μεταξύ ο καιρός περνούσε και σε λίγο ο διευθυντής θα την ξαναπλησίαζε.

—Δεσποινίς...

Η Ροζάννα ταραχτηκε. Γύρισε τα δακρυσμένα της μάτια προς εκείνον που της μίλησε τόσο ξαφνικά.

—Δεσποινίς, συγγνώμη αν τόλμω να σας πλησιάσω.

Ο άγνωστος χτύπησε τις πολάμες του κι' όταν ήρθε τό γκαρ- σόν διέταξε:

—Τό λογαριασμό.

Πλήρωσε γρήγορα και γύρισε προς την νέα.

—Πηγαίνωμε; ρώτησε εύγενικά.

Η Ροζάννα τον άκολούθησε μηχανικά, σαν σε όνειρο.

Πέρασαν μερικές εβδομάδες. Μία μέρα ή Ροζάννα Μπάντι συνήντησε τον Μισσέλι. Θέλησε να τον άποφύγη, αλλά εκείνος την πλησίασε με ένα χαμόγελο άκαθόριστο και αΐθαδες.

—Ο Ροζάννα! Σας ζήτησα παντού. Θα ήθελα να δικαιολογηθώ για κείνη την άτυχη βραδιά.

Η νέα τον κύτταξε με περιφρόνηση.

—Όχι, σας παρακαλώ, επανέλαβε ο Μισσέλι, άφήστε με να έ- ξηγηθώ. Είχα μείνει χωρίς πεντάρα... Κι' όμως ήθελα να σας έ- χω κοντά μου. Πήγα νό βοώ κάποιο φίλο μου για να με βοηθήση.

Η νέα σιωπούσε.

—Πήτέ μου πως δεν είσθε θυμωμένη μαζί μου. Είσθε έλεύθε- ση άπόψε;

Τότε ή Ροζάννα ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μην άνησυχήτε για μένα. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο σās είμαι ευγνώμων!

—Δεν σας καταλαβαίνω!

Η Ροζάννα άπαμακρύνθηκε χωρίς να του άπαντήσει.

Πήγαίνε να φωνίση την προίκα της. Στο έρημο ρεστοράν είχε βρή τον έρωτα.

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλω να μάθετε τον χαρακτήρα σας, τα προσηματά σας, τις ψυχικές ιδιότητές σας.

Γράψτε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμο στην ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλείοντες 5 δραχμές εις γραμματόσημα και το κατωτέρω δελτίον.

Αι επιστολαί σας πρέπει να είναι γραμμένες με τον πραγματικόν γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και επιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φίλων σας προσώπων, έσωκλείετε χειρόγραφόν τους και ανάλογα γραμματόσημα και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ",

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Βάκην. Γιατί αγαπάτε τας συζητήσεις τόσο πολύ; Είσαθε περίεργο κράμα σιωπής και πολυλογίας. Μεταπίπτετε από τὸ ένα άκρον στο άλλο. Δεν δείχνετε θυμό ποτέ και όμως κρατάτε κακία σάν σās πειράζουν. Γίνετε μεγαλόψυχος.

Χαρντί ό 'Ιππόχτης. 'Αναβλητικός και ράθυμος πολύ. Δεν είσαθε δυνατός καθόλου. Δεν τελειώνετε με καρδιά μιὰ δουλειά που αναλαμβάνετε. Προσέξατε πολύ στην ανάγκη να είμαστε σιδερένιοι στην έκτέλεση τών καθηκόντων, αγαπάτε και άμφιβάλλετε. 'Αλλά δεν έχετε δικαίο.

Νίκον Χ. Μιμείσθε κάθε τι που θα ήθετε. Σās λείπει ή πρωτοτυπία. 'Επαναλαμβάνετε ό,τι άκούσατε. Είσαθε ένα είδος παπαγάλου πολυτελείας που καμμιὰ φορά γίνεται και επικίνδυνος. Και όμως σās αγαπούν διότι είσαθε ευχάριστος.

Μελαγχολικήν ψυχήν. Πάντα έρωτευμένη. 'Η καρδιά σας μοιάζει με φούρνο ύελουργείου που δεν τόν σβύνουν ποτέ. Είσαθε άφελής όμως και θα πέσετε θύμα άν δεν συγκροτηθήτε. 'Αγαπάτε να γίνετε καλλίτερος άπ' ό,τι είσαθε, όμως και αυτό είναι μεγάλο προτέρημα.

Αγκάθι. Βιαστικός και παπατρέχος. Σās άρέσει να συνδέσθε πολύ με ασθηματικούς δεσμούς για να περνάτε την ώρα σας. Δεν λογαριάζετε να αισθήματα του άλλου. Δεν πονάτε για κανένα. Είσαθε έγωιστής.

Πόνη γω μέν ην Καρδιάν. Ποζάρετε ως τύπος ρομαντικός και είσαθε κατά βάθος ό,τι πιό ύλιστικόν υπάρχει. Γλώσσα φίνα, καρδιά καλή και νους πολύς. Ψωφάτε για κομπλιμέντα.

Μοραμένο Γιασεμί. Νοικοκυρούλα, με αισθήματα με ιδεολογίες, με φίλους, με περιβάλλον. Δεν αγαπάτε καθόλου τόν θόρυβο. Προτιμάτε ένα βιβλίο άπό μιὰ γιορτή, τὸ σπίτι σας άπό τὸ θέατρο. 'Εχετε μερικές άπογοητεύσεις. Θά διορθωθούν όλα χωρίς στο χαρακτήρα σας.

Σ. Ο. Σ. Ζωηρότης πολύ, καρδιά άνοιχτή και άμεριμνησία εξαιρετική. Δεν βάζετε κακό στο νου σας, ούτε πίκρα μέσα σας. Μήν παραμείνετε όμως και την μέλητη τών υποθέσεων σας πριν ένεργήτε.

Γιώργον 33. Γεμάτος καλωσύνη και αγάπη για όλους. Γλεντζές φίνος και άστεϊός στις συντροφίες. 'Αγαπητό πρόσωπο γενικώς στις παρέες. 'Εχετε προτίμηση στο κρασί και στα κορίτσια. Μέτρον παρακαλώ και στα δύο.

Πικραμένην Μελαχροινήν. Πάντα πνίγεσθε σέ μιὰ κουταλιά νερό, χωρίς ανάγκη. 'Αναζητάτε αίτία για να μελαγχολήσετε. Γίνεσθε άδικα αντιπαθητική με τὸ θρηνώδες ύφος σας. Ξεσκονίζετε την ψυχή σας από τις άράχνες τών περασμένων άτυχημάτων και θά ευδοκιμήσετε.

Γνδιάνα ν. 'Η ζωή σας περνά ήρεμα. 'Εχετε πολλήν παρατηρητικότητα και εύαισθησία. Ζητάτε ένα ιδανικό και δεν βρίσκετε κανένα όπως τὸ φαντάζεσθε. 'Απογοητεύεσθε και ξεναρχίζετε τὸ ψάξιμο. Θά πετύχετε γιατί έχετε ύπομονήν και προ-

τερήματα.

Αφρικανόν. Τύπος και ύπογραμμός μεθοδικότητος. Τάξεις και ακρίβεια σέ όλα, αλλά και λιγάκι σκανδαλάκι όπου χώση την ούρά του ό Κύριος. Θερμός σήμερα και άδιάφορος αύριο. 'Εχει βαρομετρικάς πιέσεις στα αισθήματά του και παρυσιάζεται διάφορος άπ' ό,τι είναι πραγματικά.

Ντάλια ν. Εύγενικά και λεπτή ύπαρξις. Καρδιά άριστοκρατική, γούστα πριγκιπέσσας, αλλά παραγωνισμένη. Είσαθε σάν τὰ καλά άρώματα που τάχουν πολύ κλεισμένα και δεν μπορεί να φύγη ή μυρωδιά ν' άπλωθή. Σās ζηλεύουν.

Τών η ν. Παίξετε με όλες και κάνετε τόν αισθηματία. Δεν έδóσατε ποτέ την καρδιά σας δλόκληρη σέ μιὰ. Είσαθε λίγο έγωιστής. Θέλετε θυσίες με λίγα πράγματα που προσφέρετε. Σās πήραν μυρωδιά. Προσώματι και ανασύνταξις.

Φιρήν. Είρων και τρελούτσικη. 'Εχετε όμως μέσα σας κάποιες στιγμές μελαγχολίας άνεξήγητης. Κάτι θέλετε που δεν μπορείτε και δεν τολμάτε να καθορίσετε. Είσαθε άπαιτητική από τη ζωή. Φροντίστε να μετριάσετε τās αξιώσεις σας και θά ευτυχίσετε.

Φύλλις. Λιγόλογη, αλλά έκφραστική. Σάν θυμώνετε είσαθε έπιφοβή, προ πάντων σ' εκείνους που αγαπάτε. Δεν συγχωρείτε εύκολα. Θυμάσθε όλα. 'Επιμένετε και μετράτε τις θυσίες που κάνετε, περιμένοντας άνταπόδοση. Δεν πρέπει.

Νάκια. Γελαστή και χαριτωμένη πάντα. Δεν σās λείπει τίποτα όταν έχετε καλή συντροφιά. Γίνεσθε όμως νευρική εύθις που μένετε μόνη. Φοβάσθε την μοναξιά. Θά παντρευθήτε βιαστικά από φόβο μήν μείνετε γεροντοκόρη. Προσέξατε.

Ινα π. Πιστεύετε σέ μερικά πράγματα για τὰ όποια οι άλλοι δεν δίνουν λεπτό. Είσαθε θύμα μιās αισθηματικής φαντασιοπληξίας. Σās κολακεύουν άν σās περιποιηθούν λιγάκι και άμέσως δίνετε υποσχέσεις και στηρίζετε έλπίδες. Μήν είσαθε τόσο άφελής.

Κρίστι. Σκέπτεσθε σάν μικρό παιδί για όλα τὰ ζητήματα και έκφράζεσθε σάν μεγάλος. Δεν ύπάρχει συνοχή σκέψους και έκφράσεως. Μιά άφηρημάδα σās κατέχει που πολλές φορές είναι διασκεδαστική, κάποτε όμως σās ζημιώνει γιατί έχετε προσόντα πολλά και αξιόλογα.

Dasanora. Προσποιείσθε τόν εύρωνα αλλά είσαθε μάλλον αισθηματίας. Σās περιποιούνται γιατί τρομάζουν τη γλώσσά σας, σās εκτιμούν όμως πολύ και κατά βάθος σās αγαπούν. Γλεντάτε με τόν τρόπο που ξέρετε σεις και λυπάσθε τούς ανθρώπους που πονούν.

Πάυλον Τ. Καλό, αισθηματικό και συμπαθητικό παιδί, με άπειρη άφοσίωση για κείνους που τὸ δείξουν κόκκο συμπαιθείας. 'Εχετε άφελή ψυχή και δεν μπορείτε να κρατήσετε κακία, έστω και άν σās πειράζουν. Χαρακτήρας άγγελικός.

Φάντασμα Βρίσκεσθε στο κατώ-

φλι της ζωής και δεν μορφάσατε ακόμη χαρακτήρα. 'Εχετε πολύ καλό ύλικό για να γίνετε ένας τέλειος Κύριος. Προσέξατε τις κακές επιρροές. Μήν μιμησθε. Μελετήσετε σοβαρά βιβλία και παραδείγματα.

Νατάσ α ν. Φοβάσθε και τη σκιά σας. Δειλή, προφυλακτική, γκρινιάρικη και φιλόζων. Τρομάζετε με τὸ τίποτα. 'Ελπίζετε πολλά και όνειρεύεσθε θρόνους. Μετριάσετε τις αξιώσεις σας, ξεσκονίσετε τὸ μυαλό σας από ύπεροψίες και θά γίνετε έκλεκτός τύπος.

Αη η γ. Παρασύρεσθε από άλλους σέ κάθε σας πράξη. Δεν έχετε πρωτοβουλία. Ζητάτε γνώμη τρίτων συνήθως. 'Αγαπάτε με θερμην. Ζηλεύετε και όμως ξεχνάτε εύκολα. Λίγο πείσμα δεν σās λείπει, αλλά πολλή άφοσίωσις.

Μιμύριαν. συχνά έρωτεύεσθε και γράφετε γράμματα συνήθως. Προσέξατε. Scripta Manenti Είσαθε άριστοκρατική με πολλήν εύγένεια και έκλεκτικότητα. 'Απότομα κάποτε, αφήνεται να σās φύγουν λέξεις που δεν είναι σωστές.

Νάθα. Δοκησιοσφία και λογισιατισμός χωρίς λόγο. Ψωφάτε για να περάσετε ό,τι δεν είσαθε. Μεγάλα λόγια, περηφάνεια και μεγαλομανία άρκετή. Τὸ αισθημα έρχεσέ δευτέρα μοίρα. 'Η δημοσιότης σās εύχαριστεί. 'Επιζητείτε τόν θόρυβο γύρω στο όνομά σας.

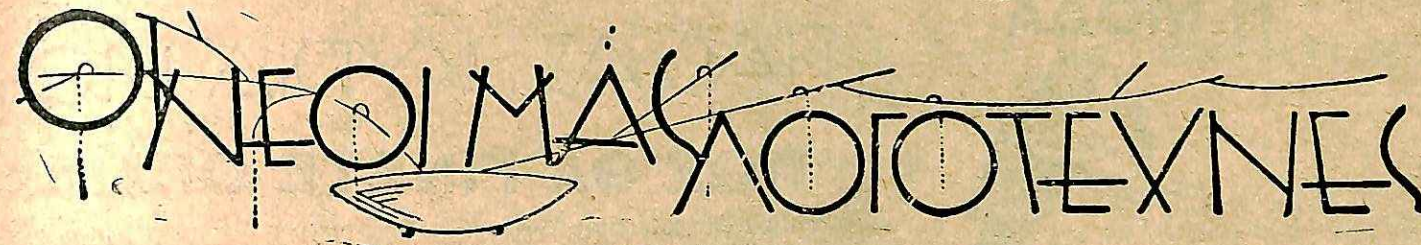
Ξενίτη μ μέν ο ν. Παραπονείσθε χωρίς λόγο για όλα. Περιποιηθήτε τὰ νεύρά σας και δώσατε πιό πολλή σημασία στις σχέσεις σας. Δεν σās εύχαριστούν οι συντροφίες σας γιατί δεν συνεδέθητε θετικά ακόμη. Θά ευτυχίσετε άν έχετε ύπομονήν και καλωσύνην για όλα. Μήν ξεπνάτε με άγωνία για τὸ μέλλον. Είσαθε πολύ νέος άκόμα.

Αγλαία ν. 'Εξυπνη και δυνατή. Πάτε καί εύθειαν στο ζήτημα και 90 τοίς εκατό έκπυγγάνετε. Είσαθε γεννημένη για να διευθύνετε σπίτι, άνδρα, παιδιά και να ζήσετε με εύτυχία και αγάπη. Προσέξατε μονάχα στην έκλογή.

Principessa Elena Ρ. Κουτή και μεγαλομανής. Χωρίς κακίες, καλή, εύχάριστη και ματαιόδοξη. Μιμείσθε ό,τι σās άρέσει. Μήν τὸ κάνετε γιατί θά γίνετε καμμιὰ φορά κομική. Σās αγαπούν θερμά.

Ένα ν Πέτρον. 'Αστατος και άφελής σέ βαθμό μικρού παιδιού. Δεν ξέρετε τί ζητάτε και άπογοητεύετε τούς φίλους και τούς αγαπημένους σας. Παρασύρεσθε, λέτε πράγματα που πρέπει να τὰ κρύβετε, χάζιζετε τὰ κλειδιά της καρδιάς σας εύκολα στον πρώτο τυχήν και κατόπιν παραπονείσθε γιατί σās πήραν ό,τι είχα μέσα κι' έφυγαν. Καλά να σās κάνουν.

Γκόλτ χ ε ν Μ. Μεγάλη τάξις στη ζωή σας και πολύ εύπρεπεια. Είσαθε πρωορισμένη για να ζήσετε με άυστηρότητα εύκολα με σύντροφο, έκτος άν τύχη τύπος τὸν είδους σας. Εύγενική και καλή. 'Ανατροπή άρίστη.



Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Κάθε κομμάτι πεζό ή έμμετρο, που μās άποστέλλεται, πρέπει να είναι σύντομα γραμμένο και να μην ύπερβαίνει τὸ μέγεθος, τη μιὰ στήλη αυτής της σελίδος.

Κάθε άποσπελλόμενο κομμάτι πρέπει να συνοδεύεται άπαραιτήτως με δικαίωμα κρίσεως έκ δοχ. πέντε σέ έλληνικά γράμματαόσημα.

Αργ. Διάμαντη ν. Τὸ έγχοιθδν δημοσιεύεται. Μιχ. Πέτρον. 'Επίσης. 'Αριστ. Χατζηχρήστου. Τὸ πεζό μεγάλο και όχι καλό. Οί στίχοι... Είναι ανάγκη να τὰ λέμε; Στ' άθήν Ροδινόν. Τὸ «Στὸ συγχωρῶ» πολύ καλό. Δημοσιεύεται. Ν. Μπάλλα ν. Δεν μπορούμε να αναλάβουμε ύποχρέωση. Στείλετε ό,τι θέλετε, άκούθοντας τούς όρους της παρουσίας στη λης. 'Αν είναι καλό θά δημοσιευθή. Ρώμ. υ λ ο ν. 'Οχι καλό, δυστυχώς, τὸ «Μεθῶ». Φιόρετα ν. Δεν μπορεί κανείς ν' άρνηθῇ ότι έχει ταλέντο. Είναι όμως πρωτόγονο και άκαλλιέργητο. Τὸ «ραντεβού ή ψέμμα» πλημμυρίζει από αισθημα,φυσικότητα, ζωή, αλλά είναι τόσο κακογραμμένο που είναι άδύνατον και μεδιόρθώσεις, έστω να δημοσιευθῇ. Αίκατε ρίνη ν Γ. Χ. 'Οχι καλό. 'Εκτός αυτού παρελείψατε να συμμορφωθήτε με τούς όρους της σελίδος αυτής. Ντί ν. Αουλακάκην. Δεν είναι καλό, δυστυχώς. Σάξ. Καλογραμμένο μὲν, αλλά πολύ κοινότοπο. Τὸ θέμα του δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Θή δ α ν Ροζάλα β. 'Εχετε πλουσιώτατο λεξιλόγιο τὸ όποιον όμως χρησιμποιείτ ε πολύ άσχημα. Οί στίχοι σας είναι γεμάτοι από ώραιες λέξεις μπερδεμμένες με τρόπο που να μη δίνουν κανένα νόημα. 'Ισως, άν προσέξατε, να γράψετε καλά. Γ. Γαλανόπουλον. Οί στίχοι σας δεν είναι άσχημοι. 'Οχι όμως και κατάληλοι για ό δικό σας. Θυσιάζετε τὸ νόημα στην όμοιοκαταληξία και στο μέτρο. Πρέπει να προσπαθήτε να τὰ συνδυάσετε όλα χωρίς να ζημιώνεται τίποτα. Meille Nitouche. Ξεχάσατε να συμμορφωθήτε με τούς όρους που δημοσιεύονται στην κορυφή αυτής της στήλης. Πάολα Σετσί. Προσπαθήσατε να απαλλάξετε εντελώς τη λογοτεχνική σας παραγωγή από τούς τοπικούς ιδιαιτισμούς της πατρίδος σας. Σέ σās μπορεί να φαίνονται φυσικώτατοι, αλλά σ' ένα ξένο αὐτί χτυπούν άσχημα. Αὐτὸς είναι ό κυριώτερος λόγος που κάνετε τὰ έργα σας μη δημοσιεύσιμα.

Ο ΙΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

2425

ΕΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΠΑΣ

Πιά δεν μ' αγαπάς κι' έφυγες και πās, πās μακριά από μένα, πās με τὸ καλό, νεροπαλό, δειλό, σ' άλλα μέρη, ξένα.

Και καθώς περνάς κεί που πās, πονάς τη φτωχή σου πόρτα και γυρνάς ξανά στην παλιά φωλιά χαρωπό, σάν πρώτα.

Μα όλα με καιρό. Δίχως ν' άπορώ, τὰ θωρῶ συνήθεια κι' έτσι μακριά, δίχως νάρθης πιά, θά βρεθῇς, σ' αλήθεια.

Μιά φορά και σύ. Στὸ καλό, χρυσή. Μόνο μη ζητήσης πίσω πάλι πιά στην παλιά σκοπιά να ξαναγυρίσης...

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΤΡΟΥ

ΟΛΑ ΣΒΥΝΟΥΝ...

Μπουμπούκιασε στὸν κήπό μας μιὰ μέρα ένα λουλούδι και πρόβαλε άπ' τὰ σπάργανα σάν ένα άγνὸ άγγελουδί.

Γιὰ λίγο όμως χαρήκαμε τὸ φανταχτό του χῶμα' μαράθηκε ξεφύλλισε πικρά κι' άργά στο χῶμα.

Και σβύστηκε όπως σβύνουνε στὸν κόσμο αὐτὸ ἐδῶ κάτω ή νεϊότη άγνή κι'ό έρωτας παιχνίδια τὸυ θανάτου.

ΣΟΦΙΚΑ Ι. ΒΕΛΙΜΕΖΗ

ΘΕΛΩ

'Αφάνταστη χαρά στα στήθη μου πήρα σάν είδα τὸ χρυσὸ τὸ δαχτυλίδι τὸ δαχτυλίδι που σου χάρισα και που φορείς για souvenir και για (στολίδι.

Πελεκημένο στῆς καρδούλας μου και στῆς αγάπης τ' άτσάλινο τ' άμόνι,

ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΦΗΣΑ

Γιατί σ' άφησα άφου άκόμα σ' αγαπῶ; Μή μου κρατάς κακία. Σ' άπομάκρυνα από κοντά μου, νικώντας τὸ πάθος, που ζητούσε να μεταρσάση στην άβυσσο. 'Ενοιωθα ένα γλυστερό κατήφορο κάτω από τὰ πόδια μου και ένα άν έκανα βήμα, ή μουν βερβαί, πῶς δὲν θάμπορούσα να σταθῶ. Δεν μπορούσε να γίνη αλλοιώς. 'Ο κίνδυνος μιās καταστροφῆς με τριγύριζε αδιάκοπα. Γιὰ να βρεθῶ λίγες στιγμές κοντά σου, έπρεπε ν' οραδιάζω όλοένα χίλιες δυό ψευτιές με χτυποκάρδι. Σάν την κλέφτρα έπαιρνα τὸ κάθε σου φιλή. Δεν μπορούσες ποτέ να γίνης δικός μου. Μαντεύω την σκέψη σου.

«Μόνο ή αγάπη δίνει αξία στη ζωή». 'Όταν κανείς αφήνει πίσω του την αγάπη, που περιμένη πιά να βοή την εύτυχία; 'Εχεις δικήν; Δεν μπορώ να μαι εύτυχισμένη μακριά σου... Νάξερεις πόσο πάλαυρα να πάρω την άπόφαση να σέ διώξω από κοντά μου, θυσιάζοντας έμένα κι' έμένα... 'Η πάλι που έγινε μέσα μου ήταν τρομερή. 'Όμως δεν μετανοιών γιατὸ ότι είχα τὸ θάρρος σέ μιὰ στιγμή να κάνω. 'Επρεπε. να τελειώση αὐτή ή ιστορία της παρανομίας αγάπης μας με τὸ χωρισμό πιά...

Κι' άν, τώρα μέσα στη μοναξιά μου, στην τόσο έρημιά από αγάπη, στὸν πόνο πῶναι πιό πολύ δικός μου, είναι στιγμές που ή άδυναμία με κυριεύει και καταριέμαι την ώρα που μόρρεσα να φανῶ τόσο γενναία, πάλι δεν μετανοιών... 'Εχω μοναχή παραγορία στη μεγάλη μου θλίψη μιὰ παραξένη ύπερηφάνεια, έναν άλλόκοτο αὐτοθαυμασμό.

ΑΡ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

«ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΩ»

Στὸ ραντεβού μας, μουλέγες, τὸ τελευταίο, πῶς άν χωρίσωμε δὲν θά δακρύσης, άν βρίσκη, πῶς σ' αὐτὸ ἐγὼ θά φταίω και πῶς άμέσως θά με λησμονήσης.

Μα, σύ και στὸ δικό σου πείσμ' άπάνω δὲν δίστασες να φύγης μακριά μου δὲν σκέφθηκες πῶς τώρα που σέ χάνω θά κλαίω τὸ χαμένο έρωτά μου.

Μου γράφεις τώρα, πῶς μετανοιώνήν θέλεις νάρθης, πάλι στην άγκαλιά μου γιατί' ήσουν κοντά μου εύτυχισμένη και κάθε τι ξεχνούσες στα φίλιά μου.

Κι' ἐγὼ, που από τότε σέ προσμένω σέ συγχωρῶ! γιατί τὸ γράμμα σου (αὐτὸ

στο τέλος εφαινόταν θολωμένο άπ' ένο δάκρυ της μετάνοιας σου κατῶ.

ΣΤΑΘΗΣ ΡΟΛΙΝΟΣ

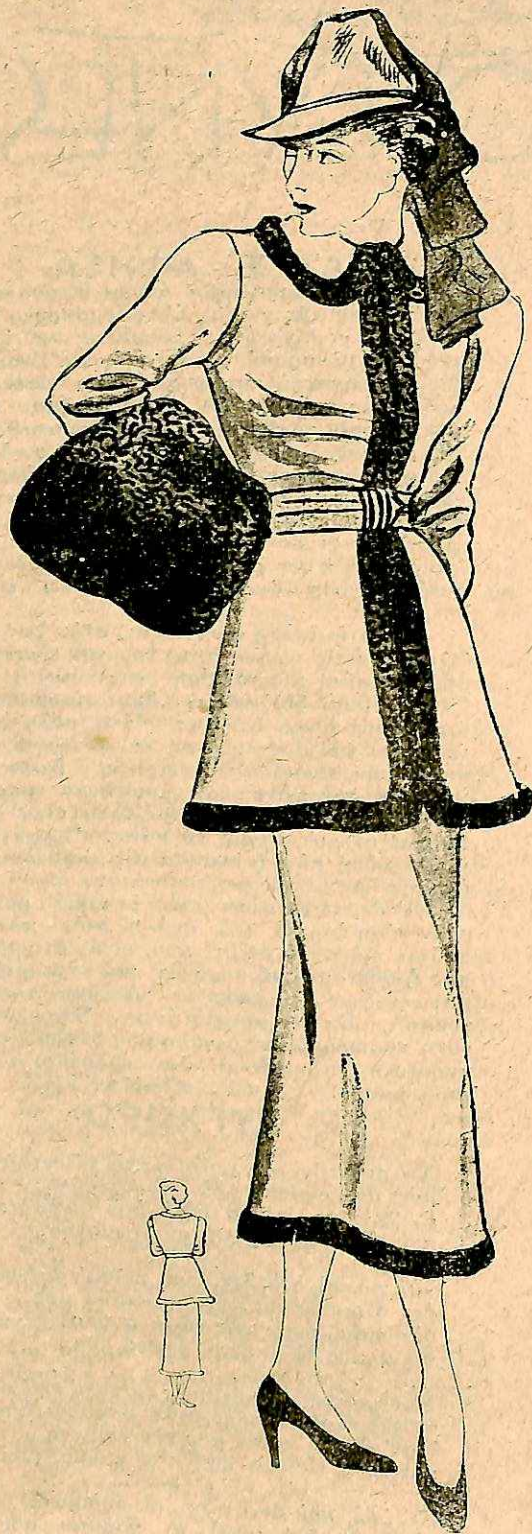
θέλω να τῶχης στο χεράκι σου για φυλαχτό και που και που να σέ (μαλώνη

ΠΑΝΟΣ ΦΥΛΛΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

2424



«Η Όλβια ντε Χάβιλλοντ, περίφημη αρίστη του Χόλλυγουντ, δίδει αυτές τις συμβουλές για τις γυναίκες.

Κάθε πρωί, για τα κάνετε λυγερή κορμί, πρέπει να καταφεύγετε στη γυμναστική. Για μισή ώρα τουλάχιστον πρέπει να κάνετε τις εξής σουηδικές ασκήσεις: «Αρσεις των χεριών, επανειλημμένες κάμψεις του κορμού, προεκτάσεις των ποδιών σε διάφορες διευθύνσεις και προπαντός στρωφές της κεφαλής δεξιά και αριστερά.

«Υστερ' από αυτές τις ασκήσεις, κάθε σθε σε μία ειδική καρέκλα και παίρνετε τα λουριά, που βρισκονται απέναντί σας. Αιτή ή ασκήσεις ωφελεί πάρα πολύ, αρκεί να γίνεται με ρυθμό. Να κινήτε, δηλαδή, το κορμί σας, προς το απέναντι μέρος της καρέκλας, τραβώντας τα λουριά, δυο φορές περίπου κάθε λεπτό.

«Σας βεβαίω, λέγει η Όλβια ντε Χάβιλοντ, ότι θ' αποκτήσετε έτσι ένα πολύ λυγερό κορμί, που δεν θα χη καθόλου αντιστοιχιστικές καμπύλες και περιττά λίπη.

«Εγώ, συνεχίζει η Όλβια ντε Χάβιλοντ, καταφεύγω ακόμη και στο μασάζ. Κι' αυτό φέρνει ακόμη καλλίτερο αποτέλεσμα από τη γυμναστική. Τρεις φορές την εβδομάδα κάνω μασάζ σ' όλο το κορμί και το πρόσωπο. Θα σας πω πώς κάνω και το μασάζ μου γιατί εγώ δίνω οδηγίες και στο μασέρ μου. Πρώτα κάνω μασάζ των κάτω άκρων. Τα δάκτυλα του μασέρ μου άνασκηκούν όλους τους μύς των ποδιών μου και τους κινούν ελαφρά δεξιά κι' αριστερά.

«Υστερα κάνω μασάζ στα χέρια και κατόπιν στο κορμί. Μασάζ κάνω μόνο στα στήθη, στις πλάτες και στους γλουτούς. Στο στομάχι αποφεύγω γιατί φέρει κακά αποτελέσματα για την υγεία.

«Το μασάζ του προσώπου είναι μία πολύ λεπτή δουλειά. Οι μύς πρέπει ν' ανακινούνται με προσοχή, γιατί η παραμικρή αδεξιότης μπορεί να φέρη παραμόρφωση. «Η Μαίη Ουάιστ, από κακό μασάζ του προσώπου, έπαθε παραμόρφωση στα μάγουλά της κι' αναγκάστηκε να καταφύγη σε πλαστική έγχυση, για να γίνει καλά.

«Το πρόσωπο, με το συχνό μασάζ, γίνεται πολύ ελκυστικό και δροσερό. «Ακόμη αποφεύγονται κι' οι ρυτίδες, που έχουνται, κάποτε, τόσο πρόωρα.

«Γύρω από τα μάτια, στους μικρούς κείνους μύς, πρέπει να γίνεται μασάζ περισσότερης διαρκείας. «Ετσι ζωηρεύουν οι μύς και δεν πετάγονται έξω τα μάτια, όπως συμβαίνει κάποτε, η δεν βαθουλώνουν.

Στο μασάζ και στην γυμναστική πρέπει ν' αποδίδεται μεγάλη σημασία. Γιατί μία γυναίκα, που αρχίζει ν' αποκτά πάχος, μόνο έτσι μπορεί να διατηρήση την ευγραμμία του κορμιού της. «Η διαίτα είναι πολύ βλαβερή για την υγεία. Και δεν φέρνει πολλά καλ' αποτελέσματα.

«Η μακαρίτισσα Μαρί Ντεσλαίρ, η περίφημη αυτή καρατερίστα, ήταν, όπως είναι γνωστόν, πολύ χοντρή. Νόμισε ότι θα μπορούσε να καταπολεμήση το πάχος της με την αυστηρή διαίτα κι' εφήρμοσε την

εξής τακτική: Δεν έτρωγε κρέας, αυγά και κάθε άλλη λιπαρή τροφή, ούτε έπινε γάλα, που είναι τόσο απαραίτητο για τον ανθρώπινο οργανισμό. Το αποτέλεσμα ήταν να χάση σ' έναν δλόκληρο χρόνο, μισό μόνο κιλό. Δηλαδή δεν έπετυχε τίποτε, ενώ έφθειρε σε μεγάλο βαθμό την υγεία της. «Η άπισχναντική διαίτα είναι άθεθλια. Ι' αυτό πρέπει να την αποφεύγη κάθε γυναίκα, όπως ο διάβολος το λιβάνι.

«Επίσης δεν ωφελούν καθόλου οι μακρυνοί περιπάτοι, για να χάσετε το πάχος σας. «Η Γκλόρια Στουαρτ, που κάτεφνε σ' αυτούς, δεν είδε ποτέ καμμία ωφέλεια, ούτε και η Τζόαν Κράουφορντ. Κι' αν έπετυχε, τέλος, η Κράουφορντ να κινή μια κονονική σιλουέττα, αυτό όφειλταται στον χορό, που δεν διαφέρει καθόλου απ' την γυμναστική, αφού είναι κι' αυτές ασκήσεις του κορμιού. Κι' η Τζόαν όμολογη ότι κάθε πρωί χορεύει επί τρία τέταρτα της ώρας, κίνοντας διάφορες γυμναστικές ασκήσεις.

«Φυσικά κάθε κατάχρησις βλάπτει. «Ετσι κι' η γυμναστική, όταν γίνεται σε περισσότερη από όση ώρα πρέπει, φέρνει μεγάλη άπισχνανση κι' η σιλουέττα χάνει την κομψότητά της, και τις σαγηνευτικές καμπύλες. «Επίσης δεν πρέπει να γίνεται μεγάλη κατάχρηση στο μασάζ, γιατί αντί ν' αποφεύγετε τις ρυτίδες, απεναντίας θα τις έχετε πολύ πιο ένωρίς, από ό,τι θα έπρεπε.

Αδυνάτισμα δια της φυσικής γυμναστικής.

«Υπάρχουν πολλοί τρόποι αδυνάτισματος δια της διαίτης και των ασκήσεων με διάφορα όργανα. «Αλλά οι περισσότεροι εκ των ειδικών συνιστούν τες γυμναστικές ασκήσεις. Είς το παρόν αρθρον της η Γαλλία κυρία Ρίτα Σιατίν, διπλωματούχος του Πανεπιστημίου των Παρισίων αποδεικνύει τον τρόπον του αδυνάτισματος δια της φυσικής γυμναστικής.

«Το αδυνάτισμα του σώματος, γράφει, είναι μία από τις μεγαλύτερες άπασχολήσεις των περισσότερων γυναικών.

«Υπό την διπλήν άποψιν της υγείας και της πλαστικότητας, μία γυναίκα πρέπει να έχη βάρος ανάλογο με το ύψος της. Το βάρος είναι όρισμένο για κάθε ύψος. Το μπορεί μόνο νάχη μία διαφορά 1—2 κιλά περισσότερο ή λιγώτερο. «Ετσι μία γυναίκα ύψους 1.60 πρέπει να ζυγίση 55—57 κιλά. «Όταν είναι βαρύτερα θεωρείται παχιά και έχει κλίση να παχύνη, πράγμα που θα φέρη δυσάρεστα επακόλουθα οργανικά διαταραχάς και θα καταστρέψη την κομψότητά της.

«Αυτή δε ακριβώς είναι η στιγμή, κατά την οποίαν πρέπει να προσέξη η κυρία να λάβη μέτρα άμέσως, κατά της αρχομένης δυσμορφίας αυτής, διότι το πάχος είναι μία άφορη νά μην μπορεί να αντιδράση ο οργανισμός. Είναι φτιαγμένο από ιστούς κακώς τροφοδοτούμενους και είναι αποτέλεσμα γενικής, κακής λειτουργίας του οργανισμού. (Ακολουθεί)

ΔΑΜΑΛΑΚΙ ΜΠΡΙΖΕ.— Πέρνομε μία όκ' κρέας, πλάτη ή μπούτι, το πλένομε καλά, το σταγγίζομε, το κόβομε μεγάλα κομμάτια, το άλατοπιπερώνομε και το κοκκινίζομε σ' ένα τηγάνι με βούτυρο.

«Όταν έτοιμασθ, το βγάβομε και το βάβομε σε μία κατσαρόλα. Κόβομε ένα κρεμμύδι, 1—2 καρόττα και τα ρίχομε στο τηγάνι με λίγο μαϊντανό, σέλινο και ένα φύλλο δάφνη και λίγο άκρη βούτυρο. «Όταν ξανθίση το κρεμμύδι, ρίχομε όλα αυτά τα είδη πύχνομε στο τηγάνι, στην κατσαρόλα που είναι το κρέας, προσθέτομε μισό ποτήρι κρασί άσπρο, ντομάτα και άλατοπιπέρο και τ' αφήνομε να σιγοβράζουν, γυρίζοντες από καιρού εις καιρόν το κρέας και ρίχνοντες λίγο κρασί ή νερό εως του ψηθούν καλά. «Επειτα βγάβομε το κρέας, ρίχομε στην κατσαρόλα λίγο νερό ή κρασί άκρη και τ' αφήνομε εως ότου η σάλτσα πυκνωθ, και την περνάμε από το τρυπητό. Κόβομε φέτα το κρέας, το σεβρίζομε και ρίχομε επάνω την σάλτσα.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΜΕ ΨΑΡΙ.—Βράζομε ένα μεγάλο ψάρι και πέρνομε απ' αυτό 150 δράμια γάλα, το βράζομε και το διατηροόμε θερμο. Βάβομε στην κατσαρόλα 3 κουταλιές της σούπας βούτυρο και αφού λυώση προσθέτομε σιγά σιγά 4 κουταλιές άλευρί και το δουλεύομε με σύρμα. «Όταν ζεσταθ, καλά ρίχομε το γάλα, εξακολουθόντες να δουλεύομε με σύρμα εως ότου πήξη και βράση. Βάβομε ανάλογο άλάτι, λίγο μοσχοκάρυδο. «Όταν ζεσταθ ή σάλτσα την κατεβάζομε, ρίχνοντας σ' αυτή, μία χούφτα τριμένη παρμεζάνα και τα ψαχνά του ψαριού. «Εάν θέλωμε προσθέτομε αυγά βραστά ψιλοκομμένα. Τα άνακατεύομε όλα μαζί να γίνουν μία μάζα, τ' αφήνομε να χυλώσουν, πέρνομε με το κουτάλι και φτιάχομε τις κροκέτες, σ' ό,τι σχήμα θέλομε. Τις πανάρομε με 2 αυγά και γαλέττα και τις τηγανίζομε σε κανονική φωτιά προσέχοντας ώστε ούτε και να ξεραθούν πολύ, ούτε και να μείνουν άψητες ή μισοψημμένες.

ΠΑΣΤΑ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ.—Κοπανίζομε 150 δράμια καθαρισμένα άμύγδαλα, τα βάβομε σε μία λεκάνη με 15 κουταλιές σούπας ψιλή ζάχαρη και τους κρόκους 15 αυγών. Προσθέτομε 75 δράμια βούτυρο, δύο κοπανισμένες γαλέττες, ένα κουταλάκι σόδα άναλυμένη σε λεμόνι, ένα κουταλάκι κρεμόριο άναλυμένο σε λίγο νερό, ένα κουταλάκι κανέλλα, ένα φλυτζάνι του καφέ κονιάκ. Το άναμινγνόμε όλα καλά και στο τέλος τους προσθέτομε 1 όκ' και 150 δράμια ζάχαρη και τ' άσπράδια, αφού τα κάνομε σφιχτή μάρεγκα. Κατόπιν παίρνομε 125 δράμια φύλλα του μπακαλαβά, τα βουτυρώνομε ένα ένα και τα στρώνομε στο ταψί. Σ' αυτά βάβομε το άνωτέρω μίγμα και επάνω του άλλα 125 δράμια φύλλα βουτυρωμένα. Τα στρώνομε καλά ώστε να μην έξέχουν από το ταψί, τα χαράσωμε σε τετράγωνα και τα στέλνομε στο φούρνο. «Όταν ψηθ, την περιλούομε, ζεστή άκόμα, με σφιχτό στρόφι από ζά-

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι	ΠΕΜΠΤΗ	Βράδυ
Μοσχαράκι μπιρίζε Τυρί φέτα—Φρούτα	Αυγά μάτια—Χόρτα Γιαούρτι	
Μπακαλιάρο γιαχνί Ελιές—Φρούτα	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Μπακαλιάρο τηγ. Πατάτες βρ.—Φρούτα
Κροκέτες ψάρι Σαλάτα—Φρούτα	ΣΑΒΒΑΤΟ	Μπάμιες βραστές Τυρί—Φρούτα
Αρνί κατσαρόλας Τυρί—Πατάτες τηγ. Πάστα Κοπιγ.—Φρούτα	ΚΥΡΙΑΚΗ	Μουσακά πατάτες Τυρί—γλυκά Φρούτα.
Ψάρι πλακι Χόρτα—Καμπόστα	ΔΕΥΤΕΡΑ	Παϊδάκια σχ. Τυρί—φρούτα
Αρνί καπαμά Μακαρόνια Φρούτα	ΤΡΙΤΗ	Πιλάφι κυμά Γιαούρτι—κομπόστα
Κραπόδι πιλάφι Ελιές—Φρούτα	ΤΕΤΑΡΤΗ	Σαρδέλλες τηγαν. σούπα—χόρτα—Φρούτα

για να ζεσταθ ή ο πουρές. Πρέπει να αποφύγομε το βράσιμό του γιατί εν τοιαύτη περιπτώσει θα χαλάση.

ΣΟΥΠΑ ΠΟΥΡΕ ΧΟΡΤΑ.—Βράζομε σε άλατιμένο νερό 10 πατάτες, 3 καρόττα, λίγες ρίζες σέλινο, 3—4 κρεμμύδια, λίγο πράσο, 1—2 ρέβες και λίγη ντομάτα. «Όταν βράσουν τόσο, ώστε να να λυώσουν, τα περνούμε από ψιλό τρυπητό με το ζουμί τους, πιέζοντας ώστε να γίνουν πολλός. Κατόπιν ξαναβάβομε τη σούπα στην κατσαρόλα και αν είναι άρστη την πυκνώνομε με πατάτες και νερό. «Αν είναι πυκτή την άραιώνομε με νερό. Πάντως πρέπει ναίνι μάλλον πυκτή. Την σεβρίζομε στα πιάτα με κροστόν, δηλαδή μικρά κομματάκια (σαν ρεβύθ) από ψίχα ψωμιού, τηγανισμένα σε πολύ βούτυρο.

ΜΑΚΑΛΙΑΡΟ ΓΙΑΧΝΙ.—Παίρνομε 1 όκ' μπακαλιάρο ξερό, τον κόβομε κομμάτια και τον βάβομε από το βράδυ σε χλιαρό νερό να ξαμυρίση. Κόβομε 1/2 όκ' κρεμμύδια και τα βάβομε μαζί με 100 δράμια λάδι σε μία κατσαρόλα εως να ξανθίσουν, όποτε προσθέτομε ψιλοκομμένη ντομάτα, μαϊντανό, λίγο νερό, άλάτι—αν θέλη—και πιπέρι. «Όταν πάρη βράση βγάβομε τον μπακαλιάρο από το νερό, όπου ξαμύρισε, τον ξεπλένομε και τον ρίχομε στην κατσαρόλα. Την σκεπάβομε και την αφήνομε σε σιγανή φωτιά, εως ότου ψηθ και μείνη άνάλογη σάλτσα, ή όποια πρέπει να είναι μάλλον πυκτή.

MENTIUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Εταιρίας Ψυχ. Έρευνών.
Δέχεται καθ' έκάστην Ό.
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

Τα φορέματά σας αν τα βάψετε
με ΑΡΤΙ ούδέποτε θα δια-
κρίνωνται ότι είναι βαμένα

Κολώνια
Εξαιρετικής ποιότητας
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟ
Ομόνοια - Αθήνα

ΥΓΙΕΙΝΗ

ἄλλα μέρη. Ἡ ἀπολύμνασις δὲν ἦτο ἀγνώστος εἰς αὐ-
 τούς, πρὸς καταστροφὴν δὲ τῶν μολυσμάτων ἐπὶ ἐπιδη-
 μίῳ ἔκαιον εἰς τὰς ὁδοὺς θειάφι καὶ ἄλλας οὐσίας.
 Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ τοῦ Λουκόργου ἤρχισεν λειτουργοῦσα
 ἡ ὑγιεινομικὴ ὑπηρεσία πολέμου. Εἰς τοὺς Ῥωμαίους πάντως ἀ-
 νήκει ὁ ἔπαινος τῆς μεγίστης ἀναπτύξεως τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὴν
 ἀρχαϊότητα. Εἰδικοὶ νόμοι προέβλεπον διὰ τὴν ἐπιβλέψιν τῶν
 τροφίμων, ποτῶν, ὕδατος, ὑπονόμων, ταφῆς τῶν νεκρῶν κ. λ. π.
 Τοῦτο δὲ ἦτο ἡ αἰτία διὰ τὴν ὀνομασθῆναι τὴν Ῥώμην Urbs saluberis-
 sima, δηλ. πόλις ὑγιεινότητι. Πράγματι ἡ πόλις εἶχε πλῆρες
 δίκτυον εὐρυχώρων ὑπονόμων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μεγαλύτερος
 (ὅστις σώζεται μέχρι σήμερον), ἦτο 5 μέτρων ὕψος καὶ 4 πλάτος,
 καὶ πολυαριθμὸς ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων λουτρῶνας (ἐπὶ Ἰου-
 στινιανοῦ υπερβέβαιον τοὺς 800). Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ῥωμαικοῦ
 κράτους ἐξέλειπον οὐαὶ αἱ πρὸδοι τῆς ὑγιεινῆς, μόλις δὲ κατὰ
 τὸν 7ον μ. χ. αἰῶνα ἀναφάνονται ἐν νοσοκομεῖα, ὅπως εἶναι τὸ
 κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κτισθὲν ἐν Παρισίοις καὶ μέχρι σήμε-
 ρον σωζόμενον Hôtel—Dieu. Ἀργότερον ἰδρῦθησαν βεφκοκο-
 Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ ἰδιωτικὴ καὶ
 δημοσίαι, ἐν τούτοις, ὑγιεινὴ εὐρίσκοντο κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς
 ἄθλιαν κατὰστασιν, ἡ ὁποία καὶ ἠνύθησε τὴν ἐξάπλωσιν τρομε-
 ρῶν ἐπιδημιῶν πού ἀπεδεκάτισεν ἐπαπειλημένους τὸν πληθυσμὸν
 τῆς Εὐρώπης. Φοβερώτερα ὅλων ὑπῆρξεν ἡ ἐπιδημία τῆς πανώ-
 λους κατὰ τὰ ἔτη 1346—1353, ἡ ὁποία ὀνομασθῆναι μ α ὕ ρ ο ς
 θ ὕ ν α τ ο ς καὶ ἐπρόκασεν ἐντὸς 7 ἐτῶν τὸν θάνατον 26.
 105 ἑκατομμύριον, καὶ 23 ἑκατομ. ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπὸ τοῦ 7ου, τέλους,
 αἰῶνος ἤρχισαν νὰ λαμβάνονται σοβαρώτεροι φροντίδες περὶ ὑ-
 γιεινῆς τῆς ἐφθασεν εἰς πραγματικὰς ἐπιστημονικὴν περὶ
 κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, προσαχθεῖσα ἀκόμη περισσότερον κατὰ τὸν
 τρέχοντα, κατόπιν, πρὸ πάντων, τῶν μελετῶν τοῦ Pettenfoter—ὁ
 ὁποῖος καὶ ὀνομασθῆναι πατὴρ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ—Κόχ καὶ τοῦ Παστέρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«KATIAN» Έναύθα.— Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε δυό ή τρεις φορές την εβδομάδα γίνισον λευκό σαπούνι Μασσαλίας. Στο πρόσωπό σας εκεί που παρουσιάζονται αυτά που μου γράφετε θά βάξετε την κατωτέρω αλοιφήν :

Resorcine	0.30	gr.
Acide Salicylique	0 30	>
Oxyde de Zinc	2	>
Amydon	2	>
Lanoline	8	>
Cold Cream	8	>

«MINTINETTAN».— Θά πλένεσθε με σαπούνι λευκό Μασσαλίας, κάθε βράδυ δέ, αφού σκουπισθήτε τελείως θά αλείφετε όλη την επιφανείαν του δέρματος με την κάτωθι αλοιφήν.

Resorcine	0.20	gr.
Acide Salicylique	0.30	>
Oxyde de Zinc	2	>
Lanoline	8	>
Cold Cream	8	>

«MAPIAN M».— Δέν θά βάξετε διόλου σαπούνι στο πρόσωπό σας. Θά πλένεσθε μόνοι με νερό χλιαρό και ότ'αν θά πάτε τό βράδυ νά κοιμηθήτε θά κάνετε μια έπαληψη στο πρόσωπό σας με τό εξής.

Campfire	0.20	gr.
Acide Salicylique	0.20	>
Oxyde de Zinc	2	>
Lanoline	8	>
Cold Cream	8	>

Γιά τίς βλεφαρίδες θά χρησιμοποιήσετε τό κάτωθι με τό όποιον θά τίς περνάτε,

ΙΑΤΡΟΣ Π.

Huile de ricin	15	gr.
Rhum	15	"
Extrait quinquina	2	"

«ΜΑΡΙΑΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ» Βόλον.—
 Δέν είναι ανάγκη να καταφύγετε σ' αὐτό
 τό μέσον γιά νά ἐπιτύχετε τό ποθοῦμενον.
 Ὑπάρχουν τόσοι τρόποι πού ὁδηγοῦν ἀ-
 νιδυνόνς στό ἴδιο ἀποτελέσμα ὥστε δέν
 ἔχετε παρὰ νά ἐκλέξετε τόν πλέον βολικόν,
 χωρίς νά θυροκινδυνεύσετε νά χάσετε τήν
 ὑγιειάν σας.

Resorcine	0.30	gr.
Acide Salicylique	0.30	"
Oxyde de Zinc	2	"
Lanoline	8	"
Cold Cream	8	"

Γιά τὸ ἄλλο ζήτημα 8 "

διευθύνσιν σας γιὰ νὰ σᾶς γράψω. μου τὴν

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΟΣ
ΙΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΑΠΗ, ΑΓΑΠΗ !..

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2385)

—“Αχ! Έλλην, τὸν πήρες στὸ λαιμό σου, τὸν δυστυχισμένον Μαρτινγκέρ. Ἀπὸ τὴν στιγμή που σὲ εἶδα ἔτσι στενοχωρημένην, ἀπὸ τὴν στιγμή που δὲν κατώρθωσα νὰ βρῶ μέσα στὸ βλέμμα σου τὴν ἐνθάρρυνση ἐκείνη που βρισκω πάντοτε, τὸ ἔκανα κυριολεκτικῶς θάλασσα....

— Κατεδικάσθη και εξετελέσθη, ἀπήντησε ὁ Στόνλεϋ Πέ-
τερσον.



Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ πούδρα
Tokalon ἔξπλουται τόσον ἐνιαία καὶ
κανονικά, καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα·
μὲ ἕνα λεπτὸν πέπλον ὠραιότητος, σχε-
δὸν ἀδιόρατον. Προσκαλεῖ μιαν ὠραί-
τητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσι-
κή, τόσον διάφορος ἀπὸ τίς παλῆς
βαρεῖς καὶ μοδέρνης αἱ ὁποῖαι δύνουν
τὴν ἐντύπωσιν φιασιδώματος.

Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀερο-
ποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας
σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν «πούδρα»,
Δοκιμάσατέ την σήμερον.

Η πλούσιωτέρα συλλογή καλ
των. Ποιότητες εξαιρετικά.
Γυναικείαι, άνδρικήαι.
καί παιδικαί
Κυλότες καί γάντια
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Γέως Βοηθός Ιατρός ἐν τῷ Νοσ
κομείῳ «Εὐαγγελισμός»
Ἑπίσκεψις ἐν τῷ Ἱατρείῳ
καθ' ἡμέραν 4-6 μ.μ.
Ὁδὸς Σωζοῦπολεως ἀριθ. 2
Τηλέφωνον 81-014

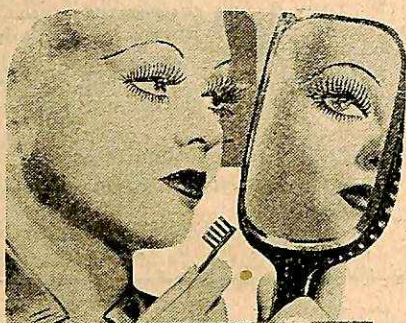
Ριζική, ανώδυνος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἀφαίσεις τῶν τριχῶν, ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοιτυλασιὸν ὑπερῶνως ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ : ἰδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ. μ.
τηλέφ. 27.420

Σᾶς συνιστῶμεν νὰ βάφετε μόνη σας τὰ
ορεμάτᾳ σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματᾳ σας
ὡς καὶ τίς ψάθες σας μόνον μετὰς γυν-
σας καὶ παγκοσμίου φήμης Γερμανικῆς
Βαφᾶς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἴ-
σθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς
τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παρι-
μικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ
διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ
βαφῇ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντός
καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρε-
μα βαφὴν μὲ «ARTI», οὐδέποτε ἀναγνωρί-
ζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐ
δέποτε ξεβαφούν.

Ἵπενθονμίζομεν ἀπλῶς εἰς ὅσας κυρίας
καὶ δεσποινίδας δὲν ἐγγώρισαν ἀκόμη τὴν
ΛΕΡΟ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ — ΜΗΤΣΟΥ
(Φωτοπούλου)
μὲ δαρχμὰς 75 μόνον.
Τὸ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Αἶθρο 105. Χαντεία. Τηλ. 29705.

Αἱ βαφαὶ ἈΡΤΙ δὲν φθείρουν
τὰ φορέματα.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC ΤΗΣ Μ^{ΜΕ} ASPLE



ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ
ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ
ΚΑΙ
ΚΑΛΟΠΙΖΕΙ
ΤΑΣ
ΒΛΕΦΑΡΙΔΑΣ

Πωλείται εις όλα τα καλά κομμωτήρια.

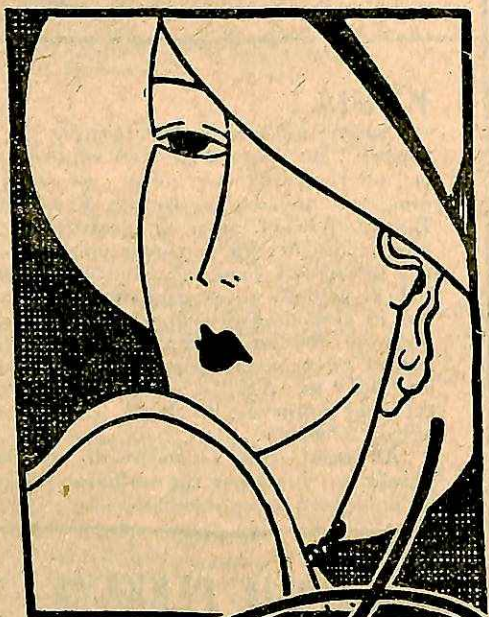
Αντί δρχ. 30 το κυτίον

Γεν. Αντιπρόσωπος δια την Ελλάδα

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ II - ΤΗΛ. 27-975

Γιατί ζηλεύουν όλες το χρώμα του προσώπου μου;



Είναι τόσο απλό να αποκτήσει κάθε μια το ίδιο. Αρχί να μεταχειρισθῇ πούδρα REA διαλέγοντας μέσα στο πλουτισμένο με έννεα σταθερούς χρωματισμούς χρωματόλογό της εκείνον που ταιριάζει στο χρώμα του δέρματός της.

Έτσι η ωμορφιά της θα αποκτήσει νέον θέλγητρον και ίσως το σπουδαιότερο: Ένα δέρμα απαλό, στιλπνό και πρό παντός φυσικό ενώ συγχρόνως θα αποφύγη το συνεχές πουδράρισμα χάρις στην μεγάλη διάρκεια της πούδρας.



Αγοράζετε και τροχίζετε εν γένει όλα τα κοπτικά σας είδη εις το Ηλεκτροτροχείον

ΜΙΧΗΛ ΜΠΑΛΛΑΡΔΙΝΗ

ὁδὸς Δώρου 10 (πλατ. Ὁμονοίας) διότι εἶναι τὸ μόνον κατάστημα ἐν Ἑλλάδι ποὺ θὰ εὕρητε ξυράφια, ψαλίδια, ψαλιδάκια μανικιούρ κ λ π. εἰς ἀρίστην ποιότητα ὅτι ταλιοῦ ὄλων τῶν καλλιτέρων ἐργαστασίων τοῦ

SOLINGEN

Διαρκὲς παράκαταθήκη ὄλων τῶν εἰδῶν Κουρείου

Πολλοῦνται μὲ ἐβδομαδιαίας δόσεις.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.

6 ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ 40

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

Με τὰς βαφὰς Α R T I οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων σας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Εταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, ἐπιστημονικῶς καθιερωμένη, Δέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, π. ὁδὸς ὁδοῦ Αἰοσίων, Στάσις Σουμερλή. Τηλέφ. 29.045

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἄσθενή.

Με τὰς βαφὰς Α R T I οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων σας.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΣΤΟΜΑΧΟΥ - ΣΠΛΑΧΝΩΝ - ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τό καλλυντικόν τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Εἴτε εἰς χῶμα εἴτε εἰς φιλιδία, ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως, βρῆτε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρόμοια εἰς ἀξίαν καὶ γοῦστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὶς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες, ΑΘΗΝΙΑ κ. λ. π. Καθὼς καὶ τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μὴ νέα création γεμάτι πρωτοτυπία καὶ μοναδικότητα. Τὸ Κιουνούκ εἶναι τὸ ἄρωμα ποὺ ἀρέσει σὲ ὅλους.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ

εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις Perles, Après le shave, Naturel κλπ. διαρκείας καὶ στιλπνότητος. Πωλοῦνται στὸ φαρμακεῖο μας.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ προτιμᾶτε τὰ νέα κρύσταλλα ὁματουαλίων «REX» εἶναι ἀπολύτου ἀκριβείας καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς.

Ἐπίσης στὸ φωτοοπτικὸν τμήμα τοῦ φαρμακείου μας

*Ἐλαφροὶ σὰν σούπουνλο,
παίνουν ὡραία γραμμὴ,
ἀπολαμβάνουν λαγῶν
τοῦ σώματος σὰν γάντι.*

ΖΩΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΣΟΥΤΙΕΝ ΔΙΑΣΤΑΣΙΟΠΤΩΣΙΝ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΠ. ΣΤΟΜΑΧΟΠΤΩΣΙΝ
ΝΕΦΡΟΠΤΩΣΙΝ
ΔΕΡΜΙΔΕ ΣΦΕΝΤΙΟΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ
ΒΑΡΥΔΕ ΡΟΒΙΣ ΜΕΤΕΓΚΕΙΡΗΤΙΚΑ
ΚΑΠ. ΕΛΠ.
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ



ἐκτελεῖται πάσης φύσεως ἐργασίαι ἐμφανίσεως, ἐκτυπώσεις φωτογραφιῶν κτλ, καθὼς καὶ ἐκτελέσεις ὀπτικῶν συνταγῶν ὑπὸ ἐιδικοῦ τεχνικοῦ.

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ

κάλους, πλατυποδία, σκληρόνυς καὶ ἐν γένει ἀνωμαλίας τῶν ποδῶν.

Τὸ φαρμακεῖο μας ἔδρυσεν ἰδιαιτέρον τμήμα χειροποδικῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀγγλοῦ ἐιδικοῦ ἀπὸ τὸν οἶκον Doctor Scholl's. Θὰ βρῆτε ὅλα τὰ accessoires καθὼς καὶ κάθε συμβουλή καὶ ὁδηγία δωρεάν.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΝ

συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικὸν ὑγρὸν «Odogles» τελείως ἀβλαβὲς καὶ προστατεύει τὰ πορέματα ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα. Πωλεῖται εἰς χῶμα στὸ φαρμακεῖο μας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

ἢ λοσιὸν «Régénérateur» δοκιμασμένη ἀπὸ ἐτῶν ἐπαναφέρει συγχρόνως καὶ τὶς λευκὰς τρίχας στὸ φυσικὸν τοῦς χροματισμὸν. Πωλεῖται εἰς χῶμα.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 24-164